

Randy Maxwell

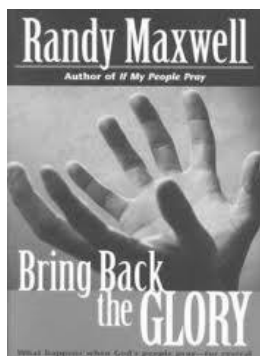

Breng Gods heerlijkheid terug

Wat gebeurt er als Gods volk bidt voor Opwekking

**Bring Back the GLORY: What happens
when God's people pray – for Revival**
Pacific Press Publishing Association,
Nampa, Idaho USA, 2000
(ISBN 0-8163-1788-7)

Vertaald door: Ingrid A. Wijngaarde
Alle rechten voor de Nederlandse vertaling
bij Promise Ministry ®
Oktober 2011
ISBN 9789081190466
Contact: info@promiseministry.nl

De gebruikte Bijbelvertaling is Herziene Staten Vertaling 2011, tenzij anders vermeld.

Inhoud

Voorwoord	5
Bijna Middernacht.....	9
Het Onontdekte Land.....	16
Waar is de HEERLIJKHEID?	30
De HEERLIJKHEID van Gebrokenheid	53
De HEERLIJKHEID van Volhardend Gebed	74
De HEERLIJKHEID van Wachten	96
De HEERLIJKHEID van Barmhartigheid	120
De HEERLIJKHEID van Verzoening	138
De HEERLIJKHEID van het Onmogelijke	162
De Opwekkingsgeneratie	183
Een Laatste Gedachte	202
Studiegids	213

*“O God van de legermachten, breng ons terug;
doe Uw aangezicht lichten, dan zullen wij verlost
worden ... behoud ons in het leven, dan zullen wij
Uw Naam aanroepen.”*

— Psalm 80:8, 19b

Voorwoord

Toen ik dit boek in 2005 voor het eerst in handen gedrukt kreeg en ik begon te lezen in de inleiding, werd ik meteen geraakt door het feit dat wat erin staat honderd procent waar is. Ik werd bepaald bij wat ik sinds mijn doop door onderdompeling, nu 30 jaar geleden, heb ervaren. Het zijn vragen die ik mij steeds weer gesteld heb:

Waarom is er zo weinig vuur in een kerk met zo'n geweldige boodschap?

En waarom lijken we niet vooruit te branden, als het om Gods zaak gaat?

Waarom lijkt God de grote afwezige in Zijn eigen gemeente?

Maar de eerste bladzijden confronteerden mij ook keihard met mezelf:

Waar sta ik?

Hoe voorbereid ben ik om Christus te ontmoeten?

Loopt mijn klok wel gelijk aan die van God?

De wereld *buiten* bestaat uit mensen, oogappels van God, schepselen van wie Hij zoveel houdt, dat Hij niet gewacht heeft totdat zij perfecte Bijbelkenners en Bijbeluitleggers

zouden zijn voordat Hij hen verlossing door Zijn kostbare en enige Zoon aanbod. Ik kan het weten, want ik was een van hen.

De gemeente *binnen* bestaat uit mensen die door Gods onmetelijke genade, het geweldige voorrecht hebben, rentmeesters, schatbewaarders en sleutelbeheerders te zijn van verlossing en verzoening. En door Gods genade mag de gemeente van Jezus Christus die verlossing doorgeven aan mensen die het hard nodig hebben en het willen ontvangen.

Ons kerkgenootschap is meer dan 160 jaar geleden begonnen als een kleine groep gelovigen, die Gods laatste oproep tot bekering en verlossing aan een stervende wereld wilde verkondigen. Het is uitgegroeid tot een geweldige beweging, krachtig geleid door de Heilige Geest, in de eerste plaats, tot eer en meerdere glorie van God.

Waar is de geestdrift van die werkers van het eerste uur gebleven? Wie wil zich nu beschikbaar stellen om die boodschap verder te brengen vanaf het punt waar we 30-40 jaar geleden – toen we stopten met de grote evangelisatieacties, met de duidelijke boodschap van ‘Zo zegt de Here’ – zijn blijven steken?

Wanneer brengen we Gods heerlijkheid terug waar het thuishoort? Wanneer worden we zo verliefd op God, dat wij alles willen geven wat wij van Hem ontvangen hebben, om het in dienst te stellen voor de afsluiting van Zijn werk?

Ik was diep geroerd door de woorden van Randy Maxwell en besloot dit boek te vertalen. Ik heb contact gezocht met *Pacific Press* en Randy Maxwell (dank de Heer voor het Internet!) en heb de vertaalrechten gekocht voor twee van zijn boeken – *If My People Pray!* en *Bring Back The Glory*.

De verschijning van dit boek in de Nederlandse taal komt op het juiste moment. Juist nu gaat er een sterke oproep door de kerk voor *Revival and Reformation* en *Ware aanbidding*. Daarom ben ik ervan overtuigd dat dit boek zal bijdragen aan inzicht en bezinning bij mensen, die verlangen naar Gods heerlijkheid in hun hart, in hun gezinnen en in Gods huis.

Mensen, die naar een gemeente snakken die het volmaakte lichaam van Christus is, waarvan de wereld niet anders kan dan erkennen dat Hij in ons midden is. Mensen, die er intens naar verlangen om vervuld te worden met kracht en moed, en naar “een goede, vastgedrukte, geschudde, overlopende maat” (Lucas 6:38) van Zijn Geest. Mensen, die van *mensen* houden om aan hen Gods heerlijkheid te verkondigen en de blijde boodschap van Gods oneindige liefde.

Mag Gods zegen op u rusten als u dit boek leest en nadenkt over de grote liefde van God en dat *uw* wederliefde voor Hem u ernaar doet verlangen dat Zijn heerlijkheid tot in elke vezel van uw bestaan doordringt.

(Ingrid A. Wijngaarde, Promise Ministry)

*In dit grimmige uur slaapt de wereld in het donker
en slaapt de kerk in het licht.*

— **Leonard Ravenhill**

Bijna Middernacht

Ik schrok wakker. Het hart klopte me in de keel toen ik in het donker tastte naar mijn bril en daarna naar mijn kladblok en pen. Ik deed het bedlampje aan en schreef snel op wat ik had gedroomd.

In mijn droom was ik in een grote kamer waar veel theologen, evangelisten en predikanten bijeen waren voor een of andere vergadering. Toen ik om me heen keek ontdekte ik een aantal vooraanstaande personen – enkele grote namen binnen ons kerkgenootschap. Wat ik op die vergadering deed, wist ik niet. Maar het volgende dat gebeurde, was dat ik de vraag stelde: “Hoe laat is het?”

De mannen wisten dat ik niet de letterlijke tijd bedoelde en een voor een begonnen ze mij om de oren te slaan met de in onze kerk alom bekende eindtijd gemeenplaatsen. “Het is bijna middernacht,” zei de een. “We leven in de periode van de tenen van het beeld van Daniël 2,” schreeuwde een ander.

“Nee,” zei ik geïrriteerd, “dat is niet wat ik bedoel. Ik weet dat dit de Eindtijd is. Wat ik wil weten is, waar staan *wij* in de tijd.” Ook deze poging van verduidelijking hielp niet en ik bleef maar algemene en weinig zeggende antwoorden krijgen.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Uiteindelijk, zei ik gefrustreerd: “Als de wederkomst van Christus op een klok wordt weergegeven met middernacht en als we kijken naar onze mate van voorbereiding, waar staat Gods volk dan op diezelfde klok?”

Een van de meest prominente evangelisten in de zaal keek mij recht in de ogen aan en zei somber: “half tien.”

Je kon een speld horen vallen toen de betekenis van deze woorden als een loden bal op de marmeren vloeren van de harten en het geweten van de aanwezigen viel.

Hoewel het profetisch gezien bijna middernacht is in de grote strijd tussen Christus en Satan, leeft Gods volk alsof het nog maar half tien is!

Ik zou mezelf kunnen geruststellen met het feit dat het maar een droom was. Ik zou dat kunnen doen – als het niet de waarheid was. Zeker voor mij.

Dit boek zou best eens heel moeilijk te lezen kunnen zijn. Het was zeker moeilijk om het te schrijven. Niet omdat wat ik wil zeggen zo diepgaand en moeilijk te bevatten is. Het is juist het tegenovergestelde. Wat ik te zeggen heb, is juist heel simpel. En toch schrik ik terug voor de conclusies van dit boek. Ik heb met evenveel verwachting als vrees ernaar uitgekeken om mijn gedachten op papier gedrukt te zien. Verwachting, omdat ik geloof dat onze generatie een opwekking tot ware godsvrucht zal doormaken waarvan Ellen White zei dat we het zo hard nodig hebben. Vrees, omdat de kloof tussen waar ik ben en waar God mij geestelijk wil hebben zo groot is. *Omdat ik leef alsof het nog maar 21 uur 30 is, terwijl het al bijna middernacht is!*

***Opwekking staat me niet toe het altaar te
romantiseren. Het roept mij op om erop te sterven.***

Bijna Middernacht

Het onderwerp van opwekking, reeds zolang het thema in mijn boeken en preken, een ideaal en het doel waarover ik graag praat en mediteer, doet me ineens krompen hoe meer ik me erin verdiep. En toch kan ik me er niet van afkeren. Opwekking staat me niet toe het altaar te romantiseren. Het roept mij op om erop te sterven. Opwekking staat me niet toe genoeg te nemen met *“goedkope genade”* – de genade die wij, volgens Bonhoeffer, *“onszelf toerekenen door vergeving zonder berouw te prediken.”*¹ Het vraagt van mij dat ik op zoek ga naar die “kostbare genade” – genade die een kruis noodzakelijk maakte en mij nu oproept tot discipelschap. Een opwekking die spot met mijn lappendeken van gebedsleven, kanttekeningen plaatst bij mijn halfslachtige toewijding aan Christus, mijn compromissen met de zonde verwerpt en verbaasd is over mijn gebrek aan medeleven voor de ontelbare mannen en vrouwen, jongens en meisjes die dagelijks verloren gaan, omdat ze Jezus nog niet kennen als hun persoonlijke Verlosser.

Ik zeg het nogmaals. Dit boek zou wel eens moeilijk te lezen kunnen zijn en ... nog moeilijker om mee te leven. Opwekking – echt Bijbelse opwekking – is niet wat ik dacht dat het was.

Laten we kort een woordspelletje spelen. Ik was eens in een circusvoorstelling en de ceremoniemeester leidde het publiek in een vraag en antwoordspelletje. Hij zei: “Grote tent.” En het publiek schreeuwde: “Circus!”

Als ik zeg “opwekking,” welke woorden komen dan bij u op? Zou u roepen: “kracht” of “wonderen” of “goede preken” of “volle kerken”? Dat zou ik doen. Maar als ik de Bijbel erop nasla en de grote opwekkingen in de geschiedenis bestudeer, dan realiseer ik me dat mijn ingevingen niet in de pas lopen.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Deze dingen zijn de *resultaten* en niet de *oorzaken* van opwekking.

“Daarom,” zegt James Burns, “is een opwekking nooit populair geweest bij grote groepen in de kerk. Omdat het niets zegt over de kracht of het gemak of het succes, waar ze van houden. Het beschuldigt hen van zonde, het zegt hen dat ze dood zijn, het roept ze op om wakker te worden, om de wereld te verloochoenen en Christus te volgen.”²

Waarom dan toch een boek over dit onderwerp? Waarom opwekking?

Laat mij proberen te antwoorden met een wedervraag: Waarom een defibrillator op de EHBO-afdeling? *Om doden op te wekken!* Om een stroomstoot te geven aan een hart dat gestopt is met kloppen. De kerk is – nee, ik kom niet weg met veilige generalisaties – *ik* ben geestelijk dood. *Ik* ben onverschillig geworden voor de verloren zielen om mij heen, die niet weten wat ik weet. *Ik* heb het te druk met het lezen van mijn Bijbel, ben te moe om te bidden, te verliefd op en op mijn gemak met de comfortabele wereld om mijzelf te geven voor het Koninkrijk. *Ik* heb het hartalarm op de EHBO-afdeling van de hemel af laten gaan en *ik* heb de Heilige Geest nodig om de hemelse hartmachine in werking te zetten en te schreeuwen: “Los” en om mij met een krachtige stroomstoot terug te laten brengen van de randen van de geestelijke dood. Nu. En u?

Ik weet dat velen van u, die dit boek lezen, hongeren naar meer van God in uw leven. Ik weet het, omdat ik met u heb gesproken en het verlangen in uw woorden heb gehoord. Er is een groeiende rusteloosheid bij hen die “leven te middernacht alsof het 21 uur 30 is.” Dat is fijn. Laten we dus niet langer treuzelen.

Bijna Middernacht

In dit boek wil ik u schetsen wat er kan gebeuren als Gods volk gaat bidden voor opwekking. Als twee mensen naar een schilderij kijken, zien ze niet hetzelfde. Maar de basis van het schilderij verandert niet. Mijn doel is om het karakter te schetsen van het volk waar Ellen White over spreekt op pagina 37 in *Lessen Uit Het Leven Van Alle Dag*:

“Christus wacht met hunkerend verlangen op de openbaring van Zichzelf in Zijn gemeente. Wanneer het karakter van Christus in Zijn volk volmaakt zichtbaar is, zal Hij komen om hen op te eisen als zijn eigendom.” (nadruk toegevoegd).

Deze uitspraak, die al te vaak het etiket heeft gekregen van perfectionisme, is in wezen niets anders dan uitdrukking geven aan het verlangen van Christus, die Zijn hart wil zien kloppen in de borstkassen van Zijn kinderen. Hij wacht, totdat Zijn heerlijkheid eindelijk en volledig in u en mij wordt weerspiegeld. “Hij wacht,” zegt Chuck Swindoll, “om gewenst te zijn. Jammer dat Hij bij velen van ons al zo lang voor niets wacht.”³ Ik wil Hem niet langer laten wachten. En u?

De tijd gaat voorbij. Terwijl ik dit schrijf heeft een aardbeving met een kracht van 7 op de schaal van Richter Taiwan getroffen. Dit is de 4^e grote aardbeving in evenzoveel weken. Orkanen geselen de eilanden in de Grote Oceaan en overstromingen treffen de uitgedroogde gebieden in het oosten. In Venezuela heeft een grote aardverschuiving aan meer dan 10.000 mensen het leven gekost. Bomaanslagen terroriseren Rusland en in Amerika zijn hospitalen en scholen niet meer veilig voor zinloos geweld. Ik geloof dat

Breng Gods Heerlijkheid Terug

deze gebeurtenissen Gods alarmklokken zijn, en dat de tijd om te reageren alsmaar korter wordt.

Het is geen 21 uur 30, mensen! Het is bijna middernacht! Nu is het de tijd om het gebed van Asaf te bidden: Maak ons levend, dan zullen wij Uw naam aanroepen (Psalm 80:19).

HERE, breng Uw hartmachine in werking!
Breng een opwekking!
Breng Uw Heerlijkheid weer terug in Uw huis!

Randy Maxwell
Nampa, Idaho

-
1. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 1937.
 2. C. William Fischer, *It's Revival We Need* (Kansas City Nazarene Publishing House. 1968), p.12.
 3. A. W. Tozer, *The Pursuit of God* (Camp Hill, PA: WingSpread, 2006), p.16,17.

“Want alles is van u.”
— **1 Korintiërs 3:21**

Het Onontdekte Land

Ik geef het toe. Ik ben een *Star Trek* fan. Ik weet zeker dat het komt doordat ik als jongen astronaut wilde worden. Het Amerikaanse ruimtevaartprogramma stond op het punt een mens op de maan te brengen en ik werd meegesleurd in de geestdrift van ontdekking, die mensen in alle eeuwen ertoe gebracht heeft om de hun bekende stranden te verruilen voor nieuwe vergezichten.

Hetzelfde gevoel van verwondering klinkt door in de openingsmonoloog van elke *Star Trek* episode: 'Onze 5 jaren expeditie – om vreemde werelden te ontdekken, om op zoek te gaan naar nieuwe levensvormen en nieuwe beschavingen, om moedig te gaan waar niemand *ooit* geweest is!'

De echte ruimtemannen – de Apollo astronauten – hebben dit credo beleefd. Zij hebben gewandeld waar niemand ooit gewandeld heeft. Zij hebben de ervaring meegemaakt die slechts door een paar leden van het menserras wordt gedeeld. Zij hebben gezien wat geen mensenoog heeft gezien en gehoord wat geen mensenoor heeft gehoord. Zij hebben gevoeld wat alleen in gedachten

Het Onontdekte Land

van wetenschappers, romanschrijvers en piloten is opgekomen. Deze ‘Magellans van de 20^e eeuw’ hebben voet gezet, niet op een vreemd strand van een nieuw werelddeel, maar op het vreemde zand van een andere wereld!¹

Als eerste kwam Neil Amstrong. Hij strompelde als een geest uit de spinachtige maanlander, heel toepasselijk de Spin genoemd, om een dramatische ‘grote stap voor de mensheid’ te zetten op het stoffige maanoppervlak.

Ik zat, zoals miljoenen, gefascineerd te kijken hoe geschiedenis werd geschreven.

Hoe was het om 325.000 km van huis te zijn en te zien, niet hoe de zon of de maan, maar hoe de *aarde* – jouw aarde – opkomt? Luister naar de woorden van generaal Charles Duke, piloot van Apollo 16 en een van de 12 mannen, die voet op de maan hebben gezet:

‘Niemand van ons heeft zich als vrijwilliger voor het ruimteprogramma opgegeven voor de roem of voor rijkdom. Als iedereen was als ik, dan hebben wij het gedaan voor de kick van het avontuur en het gevoel van de ontdekking. Om met je eigen ogen te zien hoe het daar is en het te ervaren met je eigen gevoelens. Het was geweldig enerverend om op de maan te staan. Ik kan het gevoel dat ik had toen ik daar stond uit te kijken over het absolute levenloze oppervlak, niet in woorden uitdrukken. Het was alsof we daar hadden moeten zijn. We voelden ons geen indringers in dat vreemde land.’²

De mannen van Apollo waren gasten in een onontdekt land.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Het wilde westen

Honderd jaar voordat Amstrongs eerste stap de vervulling was van Amerika's verlangen om de maan te veroveren, trok het verlangen naar rijkdom mannen en vrouwen richting het Wilde Westen. Ook toen waren het de moedigen, die alles riskeerden om de Oregon Route naar de zee te volgen. In de beginjaren van 1840 was het Westen het nieuwe land en de wens om daar te komen zette een natie in beweging. "Waar was je? West. Waarom? Daarom. Hoe was het? Geweldig! Een geestelijke ervaring."³ Henry David Thoreau beschrijft het Nieuwe Land op deze manier: "De hemels van Amerika lijken oneindig hoog, de hemel is blauwer, de lucht is frisser, de kou is intenser, de maan lijkt groter, de sterren stralen helderder, de donder klinkt luider, de bliksemschichten zijn feller, de wind waait harder, het regent er harder, de bergen zijn hoger, de rivieren langer, de bossen groter, de vlakten weidser." Thoreau vroeg zich af: "Zal de mensheid onder deze invloeden ook niet groeien naar een grotere intellectuele en lichamelijke perfectie?"⁴

"Geweldig. Een geestelijke ervaring. De mens naar een grotere perfectie." Dit waren de redenen waarom de ontdekkingsreizigers uit het noordwesten naar het onontdekte land trokken.

Het belofde Land

Een andere tijd. Een andere plaats. Ongeveer 3.000 jaren voor de expedities van Lewis en Clark, kwam een andere groep verkenners terug van een ontdekkingsmissie in het onontdekte land van Kanaän. Twaalf mannen waren uitgekozen uit de stammen van Israël om het land van 'melk en honing' te onderzoeken, dat God zo'n 700 jaren eerder had beloofd aan de nakomelingen van Abraham.

Het Onontdekte Land

De spionnen konden hun ogen niet geloven. Voor mannen die daarvoor alleen de pijn van de zweep en de door bloed gekleurde modder van de Egyptische baksteenmijnen hadden gekend, moest de eerste aanblik van het Beloofde Land adembenemend zijn geweest. De Bijbel vertelt ons hoe ze het ervaren hebben.

“Daarna kwamen zij aan in het dal Eskol en sneden daar een rank af met één tros druiven, die zij met zijn tweeën aan een draagstok moesten dragen. Ook namen zij wat granaatappels en wat vijgen mee.” (Numeri 13:23).

Stelt u zich voor: druiven zo groot als meloenen! Zo zwaar dat, in plaats van de druiventros te dragen in de palm van een hand, twee mannen het moesten ophijzen aan een balk. Het land was rijk en vruchtbaar en overvloedig. En het was van hen. God had het al aan hen beloofd. Maar het was zoiets vreemds, dat sommigen het zeer moeilijk vonden die belofte te geloven.

“Zij gingen op weg en kwamen bij Mozes en bij Aäron, en bij heel de gemeenschap van de Israëlieten, in de woestijn Paran, bij Kades. En zij brachten aan hen en heel de gemeenschap verslag uit en toonden hun de vruchten van het land. Zij vertelden het Mozes en zeiden: Wij zijn in dat land gekomen waarheen u ons gestuurd hebt, en werkelijk, het vloeit over van melk en honing, en dit is zijn vrucht” (Numeri 13:26, 27).

Tot hier ging het goed. Hadden ze verder hun mond maar gehouden en de belofte gegrepen. Maar er was iets mis. Hun lichaamstaal klopte niet. In plaats van een uitstraling van vertrouwen, hingen de schouders af en kon je bijna het “maar” horen, dat zeker zou volgen.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

“Het volk echter [hier komt het] dat in dat land woont, is sterk, de steden zijn versterkt en heel groot, en ook hebben wij daar nakomelingen van Enak gezien” (vs 28).

Wat is dat geluid? Klinkt als knikkende knieën. Ah, maar kijk! Niet alle knieën knikken. Kaleb, een van de twaalf verspieders, probeert de ogen van het volk te richten op waarop ze gericht hadden moeten zijn – op de God van de Exodus, de God die hen uit Egypte had gehaald, door de Rode zee en uit slavernij had verlost met een “sterke hand.”

“Toen bracht Kaleb het volk tegenover Mozes tot bedaren, en zei: Laten wij vrijmoedig optrekken, wij zullen het land in bezit nemen, want wij zullen het zeker overmeesteren” (vs.30).

In Kalebs borst klopte het hart van een pionier. Net als Magellan, Lewis, Clark en Armstrong die op zoek gingen naar toekomstige generaties, wilde hij het onontdekte land in bezit nemen. Hij werd gedreven door een visioen van een beter leven en door een geloof in een God die had bewezen dat Hij in hem geloofde.

Jammer genoeg was niet iedereen uit datzelfde hout gesneden.

“Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij kunnen tegen dat volk niet optrekken, want het is sterker dan wij. En zij lieten een kwaad gerucht uitgaan bij de Israëlieten over het land dat zij verkend hadden, door te zeggen: Het land waar wij doorgetrokken zijn om het te verkennen, is een land dat zijn inwoners verslindt, en heel het volk dat wij in het midden daarvan gezien hebben, bestaat uit mannen van grote lengte. Wij hebben er ook reuzen gezien, nakomelingen van Enak, afkomstig van de reuzen. Wij waren in onze eigen ogen als sprinkhanen, en zo waren wij ook in hun ogen. Toen begon heel de gemeenschap luid

te weeklagen en bleef het volk in die nacht luid jammeren” (v. 31-14:1).

Het verslag van wat er toen gebeurde is een verdrietige kroniek van wat er gebeurt als er geen geloof meer is. Als de dorstige reiziger sterft met de bron in zicht. Als de marathonloper een paar meter voor de finish ineens stort. Als de gokker een paar uur voordat de winnende nummers bekend worden gemaakt zijn winnend kaartje verkoopt aan een vriend. *Zo dichtbij...*

De bevrijde zonen en dochters van God, nog maar zo kortgeleden bevrijd van de zweep van hun slavendrijvers, roepen dat ze eerder voorkeur geven aan de veiligheid van de Egyptische slavernij dan dat zij hun vertrouwen stellen in de beloften van de God, die Farao's machtige leger verzwolgen heeft in de Rode Zee. Het leven in Egypte was geen pretje, maar ze wisten tenminste wat hen te wachten stond. Kanaän was maagdelijk terrein – iets nieuws. Hun geloof liet hen in de steek en ... zij verloren alles.

“En de HEERE zei tegen Mozes: Hoelang zal dit volk Mij nog verwerpen? En hoelang zullen zij niet in Mij geloven, ondanks al de tekenen die Ik in het midden van hen gedaan heb? ... Want al de mannen die Mijn heerlijkheid gezien hebben en Mijn tekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en die Mij nu al tien keer op de proef gesteld hebben en niet naar Mijn stem hebben geluisterd, zij zullen het land dat Ik hun vaders gezwoeren heb, niet zien! Ja, geen van allen die Mij verworpen hebben, zullen het zien!” (Numeri 14:11, 21-23).

De pasbevrijde slaven moesten omkeren van de grenzen van het beloofde land en werden veroordeeld tot 40 jaar ronddolen in de woestijn – een jaar voor elke dag dat de

Breng Gods Heerlijkheid Terug

spionnen het onontdekte land hadden doorzocht *zonder het in bezit te nemen!*

Bedenk alsjeblieft dat zij het hadden doorzocht, bemonsterd, doorgewandeld, onderzocht, bekeken en informatie hadden verzameld over het Beloofde Land, maar niet in staat waren het te bezitten. Zij hebben hun vlag niet in de grond geplant. Zij zijn niet opgetrokken en hebben zich er niet gevestigd.

Want zij, die 20 jaar of ouder waren, zouden nooit het land vloeiende van melk en honing *zien*. Zij zouden nooit voet zetten op de vruchtbare grond. Hun lichamen zouden zich nooit te rusten zetten in de schaduw van de rijke wijngaarden van Kanaän. In plaats daarvan zou hun door zon verblinde ogen en hun door zand geruwde voeten alleen de hete, monotone verlatenheid van de Judeese woestijn kennen.

Totdat, uiteindelijk, hun karkassen begraven zouden worden in de woestijn. Een verstomd getuigenis van de tragische gevolgen van ongeloof en gebrek aan visie.

Het koninkrijk van de Geest

In de zesde *Star Trek* film verwijst het onontdekte land niet naar een plaats, maar naar een tijd. Specifieker gezegd: De toekomst. Een toekomst waar oude vijanden hun wapens neerleggen, samen met hun haat. Een toekomst vol hoop en beloften van vrede – een droom, nog geen realiteit – maar binnen bereik van degenen die moedig genoeg zijn om het na te streven.

Voor u en mij verwijst het onontdekte land ook naar een tijd en een ervaring. De ervaring van persoonlijke en gemeenschappelijke opwekking. Een terugkeren naar de eerste liefde van Jezus, een opnieuw aangewakkerde honger en dorst naar de dingen van God, naar gemeenschap met

Hem door Zijn Woord, door aanbidding en gebed. Een opnieuw opgewekt bewustzijn voor de nabijheid van de wederkomst van de Heer en onze liefde om gereed te zijn Hem te ontmoeten. Een vernieuwing van het kinderlijk vertrouwen in de kracht, voorzienigheid en beloften van God, dat resulteert in de terugkeer in de kerk van de Heilige Geest in al zijn verheffende, levensveranderende, wonderwerkende heerlijkheid. Een hernieuwde ervaring van Pinksteren. De tijd is de tijd van de late regen – en de tijd is *NU*.

Ik verzoek u om mij even uit te laten praten. Ik wil u recht vanuit mijn hart aanspreken, (als we nu aan de keukentafel zouden zitten, dan zou ik zachter praten, om er zeker van te zijn dat ik uw aandacht had).

Laat het woord Pinksteren de werking van uw deodorant niet uitschakelen. We zijn veel te lang bang geweest voor de Heilige Geest. Te vaak zijn we afgeschrikt door beelden van mensen die over de grond rollen, oncontroleerbaar beven en wartaal uitslaan. We hebben de *ervaringen* van de Heilige Geest al zo lang geassocieerd met de *uitspattingen* van ongeremde emoties, dat wij in de tegenovergestelde richting gevlucht zijn en de veilige haven hebben opgezocht van de *theoretische kennis* over de Heilige Geest.

We zijn veel te lang bang geweest voor de Heilige Geest.

De Bijbelgeleerde Gordon Fee zegt: “Het ontbrekende element van spiritualiteit in de kerk van vandaag is de bewustwording dat de hemel op aarde is gekomen - niet als een plaats, maar als beloofde tijd - in de persoon van de Geest.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Alleen door deze invasie van de Geest kan de kerk een hemels leven uitleven in het hier en nu. De kerk van vandaag heeft echter culturele waarden aangekocht, die het begrip over de Heilige Geest, zoals Paulus zegt, hebben verdoezeld.”

“Een verdoezeld begrip” is nog zwak uitgedrukt. We hebben allemaal de Geest getemd en daardoor de bron van verlossing, waaruit we uitbundig hadden kunnen drinken om onze dorstige zielen te lessen, dichtgemetseld. Een paar jaar geleden omschreef een lezer in *Adventist Review* dit gebrek aan visie als volgt: “We zijn op de een of andere manier de weg kwijtgeraakt op onze tocht van Egypte naar Kanaän en sindsdien lopen we in cirkeltjes in de woestijn.”

Zoals de kinderen Israëls hebben we doorzocht, bemonsterd, doorgewandeld, onderzocht, bekeken en informatie verzameld over opwekking. *Maar we zijn er niet in geslaagd het beloofde te bezitten!* Als gevolg daarvan blijven we rusteloze reizigers in een woestijn van droog formalisme en monotone orthodoxie. Onze karkassen bemesten de Judeese woestijn van de wereld van nu niet. In plaats daarvan worden ze verspild in de banken van kerken, die vaak net zo verstoken zijn van de kracht van God als een graf van leven.

Mag ik persoonlijk worden en vrijuit spreken? Ik wil u een paar indringende vragen stellen en ik wil dat u echt de tijd neemt om uw antwoord te overdenken.

“Hoe ziet uw leven eruit hier in Groningen of in Zwolle; of in Amsterdam, of in Den Haag, Rotterdam; of in Willemstad of Paramaribo⁵ of welke plaats ook waar uw thuis ligt? Hoe zit u in uw vel vandaag? Hoe staat het met uw relaties? Uw huwelijk? Hoe is de relatie met uw kinderen? Hoe staat het met uw gezondheid? Wat is de sfeer in uw huis? Wanneer was de laatste keer dat u uw Bijbel met genoeg gelezen hebt? Wanneer hebt u voor het laatst met

een brandend hart naar een preek geluisterd? Hoe is uw relatie met God? Uw carrière, is het waar u op gehoopt had? Hoe staat het met uw bezit, uw huis, auto's, kleren, computer en stereo-installatie, etc.? Bezorgen deze dingen u een persoonlijk gevoel van genoeg en geestelijke voldoening? De snelheid waarin u uw leven leeft, is het rationeel, gebalanceerd, redelijk of is het een wrede slavendrijver geworden, die het leven uit u wegzuigt en uw lichaam leeg achterlaat? Hoe is het om uzelf te zijn vandaag? Wat is er van uw geloof terecht gekomen? Groeit u naar een diepere relatie met God? Minder oppervlakkig? Of is het groeiproces bij u gestopt? Hebt u uw eerste liefde verloren? Heeft passie plaats gemaakt voor plicht? Genoegen voor gewoonte? Romantiek voor routine?

Toen ik deze woorden aan het typen was werd ik gebeld door een vriendin. Ze klonk gespannen en toen ik vroeg hoe het met haar ging, antwoordde zij: "zes min." Toen ik doorvroeg vertelde ze mij dat niets in haar leven meer goed ging. "Ik ben ver van God afdreven en ik ervaar het gevolg van die afstand. Ik haat mijn collega's, ik ga roekeloos om met mijn gezondheid en ik heb last van huilbuien. Ik wil weer dicht bij Hem komen."

Ik weet niet in welke omstandigheid u zich bevindt als u dit boek leest vandaag, maar God wil u naar iets beters toe leiden. Hij wil u omarmen en uw ziel vernieuwen. Hij wil dat u weet dat Hij echt is en dat Hij u een nieuw doel en onmetelijk veel vreugde kan geven. Wilt u met Hem meegaan?

Weet u, ik ben er moe van om over sommige dingen alleen maar te moeten lezen. Maar over andere dingen vind ik het niet erg om het nieuws van iemand anders te horen. Tijdens de Olympische Spelen in Atlanta vond ik het schitterend om

Breng Gods Heerlijkheid Terug

de Amerikanen gouden medailles te zien winnen. Ik keek de volgende dag altijd nog een keer naar de herhalingen van de wedstrijden van de vorige dag. Twee weken lang leefde ik intens mee met het “*Dream Team*” en de “*Magnificent Seven*” en al die andere uitmuntende atleten die hun leven gegeven hebben om de beste van de wereld te zijn. Ik weet dat ik nooit aan een Olympiade zal deelnemen. In de arena van topsport ben ik tevreden met langs de zijlijn naar de prestaties van anderen te kijken.

Maar met de manifestatie van de heerlijkheid van God is het andere koek. Ik wil daar deel aan hebben. Ik ben niet tevreden met te luisteren naar hoe de Heilige Geest het werk stuwt in Zuid-Amerika, Rusland of Tanzania. Ik wil God aan het werk zien in mijn eigen leven, mijn huwelijk, mijn baan, het leven van mijn kinderen en in mijn land. Dit zijn de situaties waarin ik niet tevreden ben met toekijken vanaf de zijlijn!

U en ik moeten op zoek gaan naar het “onontdekte land” van opwekking en het in bezit nemen. En wij zullen het in bezit nemen door gebed, volharding en een sterk geloof in de belofte.

Luister naar wat u en ik namens God zullen bezitten:

“Maar het is zoals geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben. Aan ons echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest” (1 Korintiërs 2:9,10)

Ziet u het? Onze ervaring vindt zijn weerga niet in de geschiedenis van de aarde. Onze ogen zullen zien wat geen mensenoog ooit heeft gezien; onze oren zullen horen wat geen mensenoor ooit heeft gehoord; wij zullen ervaren wat

nog nooit in de gedachten van 's werelds meest briljante wetenschappers, romanschrijvers of politici is opgekomen. U en ik zijn de geestelijke Magellans van de 21^e eeuw, met een bestemming die niet ligt op een verafgelegen strand van een nieuw werelddeel, maar binnen het voorhangsel van het Heilige der Heiligen!

De late regen wordt door sommigen beschouwd als een toekomstige gebeurtenis. En dit klopt voor de kerk als geheel. Maar ik geloof dat het ons voorrecht is om God *NU* te vragen om te worden vervuld met Zijn Geest. Wij kunnen *nu reeds* Jezus, de wonderbaarlijke ervaring van zondevergeving en de zekerheid van verlossing, de kracht om te getuigen en de intimiteit met de Almachtige, bezitten!

U en ik zijn de geestelijke Magellans van de 21^e eeuw, met een bestemming, die niet ligt op een verafgelegen strand van een nieuw werelddeel, maar binnen het voorhangsel van het Heilige der Heiligen!

De laatste uitstorting van de Heilige Geest ligt misschien nog in de toekomst. We kunnen en moeten God erom blijven vragen. Maar een storm wordt meestal voorafgegaan door verspreide buien en deze eerste druppels kunnen op u en mij vallen. We hebben gebeden om regen en nu is het de tijd om kaplaarzen te kopen.

Er is een land dat nog niet in zijn volheid is ontdekt, niet omdat het verborgen is, maar omdat we zijn opgehouden met zoeken. Velen hebben het gevonden, maar nog veel meer moeten de reis nog beginnen naar het onontdekte koninkrijk van de Geest.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Net als de ontdekkingsreizigers en pioniers van het verleden, vraagt de reis van ons moed, visie, vastbeslotenheid en onverschrokkenheid. Maar de beloning zal geweldig zijn!

Het gezegde is uit den treure gebruikt, maar nog steeds waar: “De reis van een duizend mijl begint met een enkele stap.”⁶ De eerste stap is om woordelijk uiting te geven aan het verlangen van ons hart – te zeggen, “Breng de heerlijkheid terug, HERE! Breng de heerlijkheid van wie U bent en hoe U mij hebt gemaakt terug. Breng Uw heerlijkheid terug in mijn gebeden, mijn getuigenis, mijn relaties en mijn wandelen met U!”

Bent u gereed voor het antwoord dat God zal geven? Wilt u weten wat er gebeurt wanneer Gods volk bidt voor opwekking? Kunt u ertegen om gezegend te worden?

Laten we net als Kaleb zeggen: “Laten wij opgaan en de belofte in bezit nemen, want we kunnen het zeker doen.”

-
1. Noot van de vertaalster: En omdat het niet waait op de maan, hebben ze daar blijvende voetafdrukken achtergelaten!
 2. Charlie & Dotty Duke, *Walk on the Moon, Walk with the Son*, Life Story Cassette, Campus Crusade, Sumas, WA, 1993.
 3. David Lavender, *Westward Vision: The Oregon Trail* (New York: McGraw-Hill Book Company Inc., 1963), p. 27.
 4. Idem
 5. Dit zijn Nederlandse voorbeelden van de vertaalster. In de Engelse versie staan hier namen van Amerikaanse en Canadese steden: “*Los Angeles, California; or Vancouver, Washington; or Augusta, Georgia; or Sand point, Idaho or White Plains, New York.*”
 6. Chinese filosoof Lao-Tsu (604–513 BC).

*Op de een of andere manier regeert de eigen ik
en niet God in het heilige der heiligen van ons hart.*

— **E.M. Bounds**

Waar is de HEERLIJKHEID?

Mount Carmel. Boerderij Apocalypse¹. Woorden die sterke emoties en indringende beelden oproepen van die 28^e februari 1993, toen er een vuurgevecht plaatsvond tussen tot op de tanden toe gewapende religieuze fanaten en de Rambo-achtige ATV-agenten (Bureau voor Alcohol, Tabak en Vuurwapens), die de situatie duidelijk verkeerd hadden ingeschat. Ik herinner me de eerste televisiebeelden van agenten die via een raam op de eerste verdieping het gebouw van de Branch Davidians probeerden binnen te dringen. Ze werden opgewacht door een kogelregen dwars door de muren heen en konden geen kant uit. Een agent raakte gewond en kon de ladder afstompelen. Toen de rook optrok, waren een onbekend aantal Branch Davidians en vier agenten dood. Shock en ongeloof waren diep gegrift in de asgrijze gezichten van de zich terugtrekkende agenten, die hun doden en gewonden afvoerden. Iets was op een verschrikkelijke manier verkeerd gegaan. Het was niet de bedoeling dat dit zou gebeuren.

Waar is de Heerlijkheid?

Een andere confrontatie. Een andere tijd. Er waren geen camera's aanwezig om de aanval vast te leggen, maar de Bijbel beschrijft het incident in levendige bewoordingen: "Israël trok ten strijde tegen de Filistijnen" (1 Samuël 4:1, NBG51). Met deze 7 woorden begint het 4^e hoofdstuk van het eerste boek van Samuël. Geen eufemismen, geen wollige taal. Alleen de feiten. Israël ging een potje vechten met de Filistijnen, de gehate vijand.

Volgende paragraaf.

"De Filistijnen stelden zich op tegenover Israël. Toen de strijd zich uitbreidde..." (vs 2). Ook hier geen verrassingen. Israël kwam op de terp van de Filistijnen en dezen maakten zich gereed om hun grondgebied te verdedigen. Maar dan komt de schok: "...werd Israël door de Filistijnen verslagen; want zij doodden in de gelederen in het open veld ongeveer vierduizend man" (vs 2).

Net als de overmoedige ATV-agenten in Waco, die meer branie dan brein hadden, bevonden de soldaten van het Israëlsch leger zich in een positie waar ze niet op gerekend hadden. Shock en ongeloof waren diep gegrift in de asgrauwe gezichten van de Israëlieten, die hun doden en gewonden in veiligheid brachten. Iets was op een verschrikkelijke manier verkeerd gegaan. Vierduizend vrienden, broers en echtgenoten lagen dood op het slagveld. Het was niet de bedoeling dat dit zou gebeuren. De strijdkrachten van Israël keerden die nacht gedesillusioneerd terug naar hun kamp.

Zo ook het hockeyteam van de VS in de Olympische Winterspelen in Nagano. Het team van de VS was samengesteld uit supersterren die de gouden medaille binnen moesten halen. Analisten en hockeyfans hadden de namen van de spelers eigenlijk al gegraveerd op de gouden plakken.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Totdat het Canadese team ze zonder pardon eerder naar huis stuurde.

Israël was in hun dagen het “Dream Team.” Hadden ze eerder hun vijanden ook niet verpletterend verslagen? Had God hun vijanden eerder niet op wonderbaarlijke wijze teruggestuurd? Het antwoord op deze vragen was ontegenzeggelijk: JA. Wat was er dan gebeurd? Toen de soldaten hun gewonden naar huis droegen, vroegen de ouderlingen van Israël: “Waarom heeft de HERE ons heden de nederlaag laten lijden tegen de Filistijnen?” (vs 3, NBG51)

Ja, waarom! Slechte voorbereiding? Arrogantie? Overmoed? Wat het antwoord ook was, de vergadering waarin verslag werd uitgebracht, werd onderbroken. Boven het geluid van het weeklaag van de nabestaanden en het gekreun van de gewonden, riep iemand om “de stopper.”

Honkbalfans zullen de taal verstaan. De stopper is de sterspeler, die de gaten in de verdediging stopt, de oprukkende tegenstander terugdringt en hem de mogelijkheid om te scoren ontnemt. De stopper heeft een hoog percentage gewonnen partijen op zijn naam staan en is het geheime wapen van het team. Wanneer de wedstrijd in een kritieke fase komt, wordt de stopper ingezet.

Voor Israël was de stopper de ark van het verbond. Deze heilige kist werd in verband gebracht met wonderbaarlijke openbaringen van Gods waarheid en macht. In vroegere dagen waren op miraculeuze wijze overwinningen geboekt als de ark in de legerplaats was. De kist werd overdekt door de vleugels van de gouden cherubs en de ondoordringbare heerlijkheid van de Shekinah, het zichtbare symbool van Gods aanwezigheid in het Heilige der Heiligen.

Iemand deed de suggestie: “Laten wij vanuit Silo de ark van het verbond van de HEERE bij ons nemen, en laat die in

Waar is de Heerlijkheid?

ons midden komen, opdat die ons zal verlossen uit de hand van onze vijanden” (vs 3).

Toen de ark het kamp werd binnengedragen, ging er een luid gejuich op – de grond trilde er letterlijk van. Het oorverdovende gejuich galmde over het slagveld en werd gehoord door de Filistijnen. “Wat betekent het geluid van dit uitbundige gejuich in het kamp van de Hebreeën?” vroegen de Filistijnse commandanten (vs 6). “Hebben we ze vandaag geen verpletterende nederlaag toegebracht?” vroegen ze zich af. “Hebben we niet 4.000 van hun soldaten gedood en hebben we niet gezien hoe ze als lafaards wegvluchtten? Waarom dan, klinkt het alsof *zij* hebben gewonnen? Waarom horen we geen geluid van geweeklaag en gebeden om verlossing?”

Filistijnse spionnen kwamen al gauw berichten dat de reden van het Israëliisch gejuich was dat de ark van de Heer in het kamp gearriveerd was. “God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want iets dergelijks is er sinds jaar en dag niet gebeurd” (vs 7). De Filistijnen mochten heidenen zijn, maar zij kenden de reputatie van de God van de Hebreeën. “Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze machtige goden? Dit zijn dezelfde goden die de Egyptenaren met alle plagen getroffen hebben, bij de woestijn” (vs 8).

Golven van paniek dreigden het Filistijns leger uiteen te slaan, maar een aantal moedige mannen hield stand. Zij besloten dat het beter was een god in de ogen te zien en te sterven dan zich over te geven aan de Hebreeën om slaven te worden. Dus de twee legers gingen weer tot de aanval over. Israël had deze keer de ark van het verbond, het symbool van Jehova's aanwezigheid en kracht in hun midden. De Filistijnen vielen aan met de schreeuw “Het is een goede dag om te sterven!” op hun lippen.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Het gevecht was hevig – gewelddadiger dan het eerste gevecht. Toen de rook optrok ... lagen er 30.000 Israëlieten (7,5 keer meer dan in het eerste gevecht!) dood op het slagveld, was de ark des Heren buit gemaakt door de vijand en werden de twee zonen van Eli, Hofni en Pinechas, gedood toen zij de ark wilden beschermen.

De nederlaag van Israël was onverwacht en compleet. Het nieuws van de vernederende strijd bereikte de vrouw van Pinechas, die hoogzwanger was. Door de schok van het nieuws dat de ark was buitgemaakt en dat haar echtgenoot was omgekomen, kwam de bevalling op gang en beviel ze van een zoon. De combinatie van de bevalling en het trauma over het verlies waren echter te zwaar en zij lag op sterven.

Voor deze moeder en echtgenote was alle hoop voor Israël als het volk van God verloren. Met de laatste adem gaf ze het kind de naam Ikabod, of eerloos en met verdriet in haar stem zei ze: “De eer is weggevoerd uit Israël, want de ark van God is als buit meegenomen” (vs 22).

Wat ging er mis?

Wat heeft het volk van God doen falen? Waarom heeft de Heer niet voor hen gevochten zoals Hij had gedaan tegen de Egyptenaren? Of tegen het volk van Jericho? Waarom was het volk van God – zelfs met het symbool van Gods aanwezigheid in hun midden – zo krachteloos? Om antwoorden op deze vragen te krijgen, moeten we een paar hoofdstukken in de Bijbel terugbladeren.

Het derde hoofdstuk van het eerste boek van Samuël begint als volgt: “En de jonge Samuel diende de HEERE onder toezicht van Eli. *Het woord van de HEERE was schaars in die dagen; er was geen visioen dat in de openbaarheid kwam*” (1

Waar is de Heerlijkheid?

Samuël 3:1). ... *nog was de lamp Gods niet uitgegaan*” (vs 3, NBG51, nadruk toegevoegd).

Ik houd ervan hoe de Bijbel in weinig subtiele woorden heel veel waarheid kan zeggen. Merk op dat de verteller het commentaar maakt: “*Nog was de lamp Gods niet uitgegaan.*” Waarom wordt dit vermeld? De lampen in de tempel mochten nooit uitgaan. De zesarmige gouden kandelaar, die aan de zuidzijde in het Heilige stond, mocht nooit uitgaan (zie Exodus 27:20,21). De lampenhouders werden gevuld met de beste olijfolie, het symbool van de Heilige Geest en de hogepriester verzorgde de lampen elke morgen en avond, als hij reukwerk op het altaar offerde.²

Met de opmerking dat de lampen “nog niet” waren uitgegaan laat de verteller ons weten dat Israëls geestelijke trouw en ijver voor God op een gevaarlijk laag pitje brandde. Het bewijs daarvan staat in een vorig vers, waar staat: “*Het woord van de HEERE was schaars in die dagen; er was geen visioen dat in de openbaarheid kwam.*” In de dagen dat Eli hogepriester was in Israël, waren er weinig boodschappen van God en het resultaat was dat er “geen gezichten en weinig visie” was. De mensen zagen God niet meer! De tempel stond er nog steeds, de priesters deden er nog steeds dienst, de dagelijkse routine van religieuze activiteiten was nog steeds onderdeel van het leven van de Israëlieten, maar er was geen leven! Geen heilige openbaring van God. Het was een troosteloze toestand, waarover A.W. Tozer zegt: “Het is een raar gebeuren, en een grote schande in het Koninkrijk, om de kinderen van God te zien verhongeren, terwijl ze aan de tafel des Heren zitten.”³

We zien hetzelfde vandaag! Hoewel er overal Bijbels te vinden zijn (er zijn vandaag aan de dag meer dan 300 vertalingen van de gehele Bijbel), is de kennis van Gods

Breng Gods Heerlijkheid Terug

woord schaars, zelfs in het leven van veel christenen. Een Amerikaans onderzoek uit 1991 wees uit dat “ondanks de wijdverbreide en groeiende populariteit van het geloof, er een onvoorstelbaar gebrek aan kennis over de Bijbel, de basisgeloofspunten en de tradities van de eigen kerk onder de gelovigen is.” Dit gebrek aan basis-Bijbelkennis resulteert in tegenstrijdigheden en vermengingen in het geloof. De mensen zijn geneigd om geloofspunten te kiezen die hen het beste passen. Reginald Bibby, de Canadese socioloog, noemt dit “godsdienst à la carte”. Veel traditionele christenen, bijvoorbeeld, onderschrijven niet-christelijke geloofspunten en praktijken, zoals reïncarnatie, mediums, astrologie en waarzeggerij.⁴

Waarom dit verschrikkelijk oppervlakkige geloof en gebrek aan kennis als er Bijbels in overvloed zijn? Omdat wij niet de tijd nemen om de Bijbels die wij hebben, te lezen. Als wij bij het waanzinnige tempo van ons leven, de informatie niet in hapklare brokken, die wij al rennende kunnen verorberen, voorgeschoteld krijgen, hebben we er geen tijd meer voor. En dat geldt ook voor het Woord van God. De behoefte aan haast beïnvloedt alle aspecten van het leven, niet alleen het godsdienstige.

Terwijl we graaien en rennen, wordt het Woord van God "zeldzaam" in ons leven.

Volgens een artikel in het blad USA Today is ontbijt uit en “deskbijt” in. Onze levensstijlen zijn zo mobiel geworden dat het eten van een bord muesli plaats heeft gemaakt voor kant-en-klare ontbijtdrank, die wij op ons werk of onderweg

Waar is de Heerlijkheid?

opslokken. Spoedig zullen er magnetrons worden ingebouwd in auto's!⁵

Terwijl wij graaien en rennen, wordt het Woord van God “zeldzaam” in ons leven. Wij beheersen slechts een oppervlakkige kennis van de dingen van God en missen begrip over de macht en de beloften van het Woord. Daarom lijden ook wij, net als de Israëlieten in de dagen van Eli, aan een gebrek aan VISIE. Wij zien de Heer niet. Hoe weet ik dat? Het is eenvoudig: wanneer de mensen de Heer zien, verandert dat hun leven.

- Toen Mozes de Heer bij de brandende struik zag, trok hij zijn schoenen uit. En hij antwoordde in eerbied (zie Exodus 3:5).
- Toen Jesaja de hoog en verheven Heer zag, bekende hij onmiddellijk zijn zonden (zie Jesaja 6:15).
- Toen Saulus, nadat hij van zijn paard werd gegooid, op de weg naar Damascus, de Heer zag, antwoordde hij vol overgave en dienstbetoon: “Heere, wat wilt U dat ik doen zal??” (Handelingen 9:6).

In de dagen van Eli was er geen eerbied, geen erkennen van schuld en geen geest van overgave en dienstbetoon. Waarom? Omdat het Woord van de God zeldzaam geworden was. De mensen zagen God niet meer.

Gebrek aan gebed

De auteur van het boek, *The Kneeling Christian* (De Knielende Christen), maakt duidelijk dat “wij geen visie van God kunnen ontvangen, tenzij wij bidden.” En “waar er geen visie is - geen heilige openbaring van God -, komt de ziel om.”⁶

Het gebrek aan gezichten van God betekende dat er weinig mensen aan het bidden waren! Zo ook vandaag!

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Mensen, zelfs kerkelijke mensen, zijn te druk bezig, te vermoeid, te verveeld en te afgeleid om te bidden. Daarom tasten wij rond in het duister, proberen wij onze weg bij het licht van een lucifer te vinden terwijl wij het Licht van de wereld hebben ontvangen.

Israël werd verslagen door de Filistijnen, omdat zij hun God hadden genegeerd. Hun godsdienst was in bijgeloof veranderd. Zij realiseerden zich niet dat zij een alleen-in-naam-geloof hadden, dat aan kracht om met God te kunnen overwinnen, had ingeboet. De ark en de geboden die erin waren, was *geen deel van de dagelijkse ervaring van Israël*. Omdat zij geen tegenwoordige ervaring met de Almachtige hadden, bleven zij bij de herinneringen aan de verhalen over wat de God van Israël in het verleden voor hun vaders en grootvaders had gedaan. Maar de ervaring van hun voorvaders was niet genoeg. Het was niet genoeg voor hen en het is vandaag niet genoeg voor ons. Het was C. William Fletcher die zei: “Het is niet genoeg voor welke generatie dan ook, dat de grote opwekkingen uit het verleden alleen maar worden doorverteld. De zonen en de dochters moeten zelf worden gedoopt met vuur en een sfeer van opwekking moet elke nieuwe dag aanwezig zijn, totdat de Zoon des mensen komt.”⁷

Wij kunnen geestelijk eenvoudigweg niet overleven op wat *was*, of op grootmoeders wandel met God.

Ik ben op de boerderij van William Miller in New York geweest. Ik heb door het esdoornbosje gelopen waar hij met God over zijn preken heeft geworsteld, gestaan achter de eenvoudige houten lessenaar in de nabijgelegen Millerkapel. Ik heb de foto's om te bewijzen dat ik daar ben geweest! Maar ondanks al de geschiedenis en nostalgie, is het Millerisme er niet meer vandaag.

Waar is de Heerlijkheid?

Een paar jaar geleden, tijdens een gebedsconferentie in Memphis, Tennessee, bezocht ik het beroemde Lorraine Motel waar Martin Luther King, Jr. werd vermoord. Toen ik het motel, waarin nu het Nationale Museum van Burgerrechten is huisvest, naderde, verdwenen de verkeersgeluiden langzaam naar de achtergrond en werd het stil. Ik keek gebiologeerd omhoog naar de grote krans van witte en rode bloemen die aan het balkonhek, bij kamer 306, was vastgemaakt. Op die plek is op 4 april 1968 de mond van Dr. King tot zwijgen gebracht door de kogel van een moordenaar. De rondleiding eindigde met een kijkje in kamer 306, waar King zijn laatste uren doorbracht en een laatste maaltijd met zijn trouwste metgezellen at.

Een glazen muur staat toeristen toe om de ruimte te bekijken waar de historici de dingen – een onopgemaakt bed, vuil vaatwerk op dienbladen – onaangeroerd hebben gelaten, precies zoals King en zijn vrienden het hadden achtergelaten.

Bij het geluid van een opname van Mahalia Jacksons “Precious Lord, Take My Hand” keek ik uit over het balkon en zag ik de plek die ik zo vaak in geschiedenisboeken had gezien. De scène van een gevallen Dr. King met drie of vier metgezellen die wezen naar de plek vanwaar de schoten waren gelost – een oud hotel, dat ik door de kale takken van een grote boom aan de overkant van de straat kon zien. Toen ik me realiseerde dat ik zag wat Dr. King 30 jaar daarvoor had gezien, was ik ontroerd.

Als wij monumenten voor onze helden oprichten en de grote opwekkingen uit het verleden verheerlijken, maken we dezelfde fout als Israël.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Maar ondanks alles wat hij voor de Burgerrechtenbeweging heeft betekend en ondanks alle ontroering die ik van binnen voelde toen ik daar was, was Martin Luther King Jr. er niet meer. Zijn droom leeft voort, maar de vitaliteit en de kracht van die droom rust in de handen van mensen als u en ik, mensen die de droom vandaag uitleven.

Als wij monumenten voor onze helden oprichten en de grote opwekkingen uit het verleden verheerlijken, maken we dezelfde fout als Israël, die vertrouwde op ervaringen uit het verleden om hen uit een hedendaagse crisis te redden. De kinderen van Israël dachten, onder leiding van Eli, dat een uiterlijke vorm van godsvrucht genoeg was om hen te redden. Ze konden het niet meer verkeerd hebben.

Maar als ze de ark zagen, en deze niet in verband brachten met God, of Zijn geopenbaarde wil gehoorzaamden door Zijn wet te eerbiedigen, kon deze niet meer voor hen doen dan met een gewone kist het geval zou zijn geweest. ... Het was niet voldoende dat de ark en het heiligdom in het midden van Israël waren. Het was niet voldoende dat de priesters offerden, en het volk Gods volk werd genoemd. De Here luistert niet naar de bede van hen die ongerechtigheid in hun hart koesteren.⁸

Het is als het oude “Waar is het vlees” reclamespotje voor hamburgers uit de 80’er jaren. Een klein oud vrouwtje Gladys, zocht steeds weer naar kwaliteit in een hamburger, die veel schijf, maar weinig vlees was. Haar klacht “Waar is het vlees” kon goed model staan voor het oude Israël. De Israëlieten hadden vorm maar geen inhoud. Zij hadden de ark, maar niet het heilige licht. Ze hadden de kist, maar niet

Waar is de Heerlijkheid?

de heerlijkheid. God *had het gebouw verlaten* en zij hadden het niet eens gemerkt!

De symptomen van een verloren heerlijkheid strekt zich uit naar onze dagen. Ik ontving de volgende e-mail met de titel: Vooruitgang? Het geeft op zeer treffende wijze de oppervlakkigheid van onze tijd weer. De auteur van dit stukje is, zover ik weet, onbekend.

Vooruitgang?

We hebben hogere gebouwen, maar lagere tolerantie; bredere autosnelwegen, maar nauwere gezichtspunten; we geven meer uit, maar hebben minder; we kopen meer, maar genieten minder.

We hebben grotere huizen en kleinere gezinnen; meer gemak, maar minder tijd; we hebben meer diploma's, maar minder verstand; meer kennis, maar minder beoordelingsvermogen; meer deskundigen, maar ook meer problemen; meer medicijnen, maar minder gezondheid.

We geven te gemakkelijk geld uit, lachen te weinig, rijden te hard, worden te snel boos, blijven te laat op, worden te moe wakker, lezen zelden, kijken te veel TV en bidden te weinig.

We hebben ons bezit vermenigvuldigd, maar onze waarde verminderd.

We praten te veel, hebben te weinig lief en liegen te vaak.

We hebben geleerd hoe we geld moeten verdienen, maar niet hoe te leven; we hebben jaren aan ons leven toegevoegd, maar geen leven aan onze jaren.

We zijn naar de maan gegaan en terug, maar hebben er moeite mee om de straat over te steken om de nieuwe burens te begroeten.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

We hebben de ruimte tussen de sterren veroverd, maar niet de ruimte in ons hart; we doen grotere dingen, maar geen betere; we hebben de lucht schoner gemaakt, maar onze ziel verontreinigd; we hebben atomen gesplitst, maar houden ons vast aan onze vooroordelen; we schrijven meer, maar leren minder; plannen meer, maar bereiken niets.

We hebben geleerd ons te haasten, maar niet om te wachten; we hebben hogere inkomens, maar lager moraal; meer voedsel, maar minder bekomst; meer bekenden, maar minder vrienden; meer inspanningen, maar minder succes.

We bouwen computers die meer informatie kunnen bevatten, om meer kopieën te maken dan ooit, maar kunnen steeds minder communiceren; we hebben veel kwantiteit, maar weinig kwaliteit.

Dit is de tijd voor de snelle hap en de langzame spijsvertering; lange mannen en korte karakters; snelle winsten en oppervlakkige relaties.

Dit is de tijd voor wereldvrede en huiselijk geweld; meer vrije tijd en minder genot; meer gerechten, maar minder voeding.

Dit zijn de dagen van twee inkomens, maar meer echtscheidingen; leukere huizen, maar gebroken gezinnen.

Dit zijn de dagen voor snelle reisjes, wegwerphijs, wegwerp waarden en normen, snelle seks, overgewicht en pillen voor van alles: voor vrolijkheid, voor rust en voor de dood.

Het is een tijd van veel in de etalage en weinig in het magazijn.

Hoewel het ongeveer 3.100 jaar geleden uitgesproken is, is het woord dat onze tijd het best beschrijft niet anders dan Ikabod – de heerlijkheid is vervlogen, Gods eer is weg.

Waar is de Heerlijkheid?

Het verlies van Gods heerlijkheid is niet alleen merkbaar in de wereld om ons heen. Dat zou ons niet verbazen. Wat schokkend is, is dat we worden geconfronteerd met een verlies van Gods heerlijkheid in de kerk van Christus! Daarom zegt Ellen White: “Een opwekking van ware godsvrucht is onze grootste en meest urgente nood.”⁹

Wat is Opwekking?

Opwekking wordt op verschillende manieren gedefinieerd. De Bijbel definieert het naar de resultaten: “Maak ons levend, dan zullen wij uw naam aanroepen”(Psalm 80:19b, NBG51).

Dit vers geeft aan dat opwekking de gemeente ertoe brengt om God aan te roepen. Het spoort aan tot gebed. De evangelist Richard Owen Roberts definieert opwekking met: “Het terugkeren van de aanwezigheid van Christus in de gemeente.” David Bryant, voorzitter van Amerika's Nationale Gebedscommissie en president van de Internationale Organisatie van Concertgebeden, zegt: “Opwekking is Christus, die zich op een nieuwe en krachtige manier manifesteert, om de gevestigde orde omver te werpen en Zijn koninkrijk opnieuw gestalte te geven in de gemeente.”¹⁰

Een van mijn favoriete definities is van D. M. Panton: “De overname door de Geest van een lichaam dat bezig was een lijk te worden.” In mijn boek *Als Mijn Volk Bidt*, zeg ik: “Wat water en mest zijn voor arme en dorstige grond, is opwekking voor de geestelijk arme en dorstige leden van Gods kerk!”¹¹ Opwekking is de wederopstanding uit een bijna geestelijke dood. Het is de herontdekking van onze eerste liefde. Het is de gemeente die meer van God houdt dan van zichzelf.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

O, wat hebben we opwekking nodig vandaag!

Wanneer is opwekking nodig?

Maar wat zijn de bewijzen dat we een opwekking nodig hebben? Welke omstandigheden duiden erop dat Gods volk toe is aan de terugkeer van Zijn heerlijkheid in de gemeente? Charles Finney, de grote opwekkingspredikant van begin 19^e eeuw, geeft zeven aanwijzingen voor de noodzaak voor opwekking. Ik beschrijf ze in het kort.

1. ***Als we niet van elkaar houden.*** Een predikant van een kleine gemeente vertelde me dat er iets ergs met zijn gemeente aan de hand was. “We verliezen leden,” zei hij. “En de meeste van onze mensen komen deze leden tegen in de stad, maar niemand schijnt zich er druk over te maken. Niemand wil achter deze mensen aan gaan.” Hoe kunnen we de “verlorenen” redden als we niet eens van elkaar kunnen houden?

Ik herinner me dat ik op het werk een giftige en veroordelende email ontving, van een “broeder” die een grief had tegen de uitgeverij *Pacific Press* waar ik werk. Onder andere omstandigheden had ik de email genegeerd (als we elke kritische brief moeten beantwoorden dan komen we niet meer aan het gewone werk toe). Maar deze was zo gemeen, dat ik het niet over zijn kant kon laten gaan. Ik schreef de persoon terug en vroeg hem of hij, ook al had hij gelijk en waren we echt schuldig aan de dingen waar hij ons van beschuldigde, het recht had zijn broeders in de geest van Satan in plaats van de geest van Christus aan te moeten vallen? We doen elkaar soms de verschrikkelijkste dingen aan in de naam van “de waarheid”!

Waar is de Heerlijkheid?

Hoe lang zullen we personen onder ons verdragen, die al zo lang verdeeldheid zaaien in de gemeente en predikanten verslinden? We leggen terecht censuur op aan leden die overspel plegen - een zonde die beperkt blijft tot de twee overtreders, - maar dulden degenen die de kerkenraad ondermijnen, de predikant onder de voet lopen en elk initiatief en de enthousiaste geest van jongere leden doden met hun opgeblazen ego's. Deze machtige bedriegers, die zichzelf hebben aangesteld als strijders voor de waarheid, laten een spoor van vernieling, scheiding en pijn achter zich. Hoe lang zullen we dit nog toestaan?

2. *Als scheiding, jaloezie en roddel overheersen.* Deze kenmerken zijn symptomen van gebrek aan liefde.

Thomas Sine zei: "Wanneer een grote droom ontbreekt, voert kleinzieligheid de boventoon." Als onze mensen niet meer worden geïnspireerd om achter de grote wonderdaden van God aan te gaan, overwint de kleinzieligheid. We beginnen op elkaar in te beuken en laten daardoor onze nood voor opwekking zien.

3. *Als we ons comfortabel gaan voelen in een "ander koninkrijk."* Hiermee bedoel ik dat de kerk er steeds meer uit gaat zien, gaat handelen, denken en klinken als de wereld rondom ons. We verliezen ons onderscheidingsvermogen en het wordt steeds moeilijker om het verschil te zien tussen christenen en niet-christenen. We lezen steeds meer dezelfde romannetjes, huren dezelfde video's, gaan naar dezelfde concerten en naar dezelfde evenementen. We voelen ons steeds comfortabeler in het andere koninkrijk.

4. *Als leden grote en verwerpelijke zonden begaan.* Ik heb onlangs gehoord dat er predikanten zijn, die zich

Breng Gods Heerlijkheid Terug

inlaten met illegale piramidespelen. Zijn dit niet de echo's uit het verleden toen Eli's zonen het priesterschap besmeurden en de wetten overtraden zodat zij er winst uit konden behalen? (zie 1 Samuël 2:12-25). Wanneer zulke dingen gebeuren en de tegenstanders zo de gelegenheid krijgen om het geloof te beschimpen, is het de tijd om aan God te vragen: "Wat zal er met Uw grote Naam gebeuren?"¹²

5. Wanneer er een geest van strijd is in de gemeente.

Voortdurend kibbelen en vechten over aanbiddingstijlen, muziek en niet-essentiële leerstellingen laten zien dat we opwekking nodig hebben.

6. Als de kerk machteloos is tegenover het kwade.

Omdat we het te druk hebben met elkaar te bevechten en zoveel mogelijk de wereld te kopiëren, neemt het kwade in ons midden toe. Net als Nero, houden we ons bezig met futiliteiten terwijl de wereld in brand staat!

7. Wanneer zondaars onbezorgd en dom zijn, moeten christenen zichzelf tot de orde roepen.

Wij leven in een maatschappij die steeds minder geschokt is van zonde en door nieuwe culturele toegeeflijkheid wordt het Woord van God afgebroken. Goed en kwaad worden relatieve begrippen. Op een vlucht van Chicago naar San Fransisco, las ik in een speciale katern van het tijdschrift USA Today hoe de moraal op televisie alsmaar dieper wegzinkt. De dagen dat het tonen van een rol toiletpapier in een reclamespot ongehoord was, zijn voorbij. Vandaag aan de dag worden homoseksuele handelingen, naaktscènes, menselijke geslachtsdelen, en zelfs zelfbevrediging breeduit getoond in de populairste televisie-uitzendingen. In

Waar is de Heerlijkheid?

antwoord op de vraag wat voor invloed deze lage morele standaard heeft op de televisiekijker, zegt producent Chris Thompson: “Uiteindelijk, gaat het er niet om of iets betekenis heeft, maar of het leuk is en of het mensen aan het lachen maakt.”¹³

De wereld heeft het vermogen om te blozen over haar verkeerdheden verloren. De kerk heeft geen kracht meer om erom te huilen.

Het moraal en de waarden die lijnrecht tegenover de wil van God staan, doen er niet meer toe. *Wat leuk is wel!* A.W. Tozer zegt met recht: “Amerika lacht zichzelf de hel in.” Leonard Ravenhill kijkt de kerk recht in de ogen aan en zucht: “De wereld heeft het vermogen om te blozen over haar verkeerdheden verloren. De kerk heeft geen kracht meer om erom te huilen.”

We hebben een opwekking nodig om ons wakker te schudden zodat we de zielenverwoesting om ons heen zien.

Hoop in de duisternis

Laten we teruggaan naar de cryptische beschrijving van de verteller in 1 Samuël 3:3: *Nog was de lamp Gods niet uitgegaan.* Ten eerste hebben we gezien dat het volk geestelijk erg arm was. Maar de tweede boodschap is er een van hoop. *De lamp Gods flikkerde nog.* Ja, het licht van God als teken van Zijn aanwezigheid was vaag en werd met de minuut steeds zwakker, maar de vlam was nog niet gedoofd. Waarom niet? Omdat er iemand was, die bad! Wie was die iemand? Hannah, natuurlijk. Zij kon in de verste verte niet

Breng Gods Heerlijkheid Terug

vermoeden dat haar gebeden om een zoon een opwekking zouden bewerkstelligen in Israël.

Matthew Henry zegt: “Altijd wanneer God het voornemen heeft om zijn genade aan Zijn volk te bewijzen, zet Hij iemand aan tot gebed.” God wilde een opwekking in Israël. Hij wilde “een betrouwbare priester,” die zou doen wat Hij in gedachten had (zie 1 Samuël 2:35). En door het probleem van Hannah op te lossen, loste God Zijn eigen probleem op. Vele jaren later, toen Hij een man nodig had die in de bres zou staan voor Israël, vond Hij die persoon in Samuël.

Hannahs strijd was de weerspiegeling van die van Israël in het klein. Hannah was onvruchtbaar – hoogstwaarschijnlijk het ergste wat een vrouw in die tijd kon overkomen, met uitzondering van weduwe te zijn. Ze smeekte God om die schaamte van haar weg te nemen en haar een zoon te geven. Haar gebeden werden opgezegd onder veel pijn, tranen en perioden van vasten (zie 1 Samuël 1:7). Hoewel haar man van haar hield zoals ze was, kon Hannah geen troost vinden in haar kinderloosheid. God heeft de gebeden van een vrouw verhoord en daardoor ontstond er een manier om met Zijn volk te communiceren.

Daarom kunnen u en ik hoop hebben. *Het moet Gods bedoeling zijn om een opwekking te bewerken onder het moderne Israël, want Hij laat Zijn mensen bidden.* Sinds ik het boek *Als Mijn Volk Bidt* in 1995 heb geschreven, heb ik een groeiende honger naar gebed waargenomen bij een deel van Zijn volk. Veel christenen zijn moe om kerkje te spelen. Zij worden onrustig van het normale gangetje en willen ‘vles in de kuip’. Ze willen echt wandelen met God. Via e-mails, telefoongesprekken en gesprekken met predikanten over het

Waar is de Heerlijkheid?

hele land, hoor ik uitgesproken verlangens naar opwekking. Het is zoals James Burns beschrijft:

“Voorafgaand aan opwekking, bemerkt men vaak een wijdverbreide geest van ontevredenheid bij hen die God aan het voorbereiden is voor het werk dat Hij door middel van hen wil doen. Het hart van mensen begint God aan te roepen voor geestelijke zekerheden, voor nieuwe visie. Is dit verlangen slechts zwak in het begin, al gauw wordt het sterker, totdat het een niet te negeren menselijke nood is geworden. Totdat het met geweld de poorten van de hemel bestormt.”¹⁴

En u? Bent u hongerig? Klopt uw hart u in de keel als u deze woorden leest en wenst u dat God zich met een nieuwe heerlijkheid zal openbaren in uw leven, in uw huis, in uw kerk? Bemerk u bij uzelf de nood om de poorten des hemels te bestormen om de beloofde uitstorting van de Heilige Geest te ontvangen?

Wilt een opwekking? Wilt u het echt? Als God u op dit moment met een hoorbare stem uit de hemel zou vragen: “Wil je een opwekking?” zou u de moed hebben om met JA te antwoorden? Als Hij zou vragen: “Ben je bereid offers te brengen?” zou u antwoorden: “JA”? En als Hij zou zeggen: “Wanneer zal Ik beginnen?” zou u antwoorden: “Laten we vanavond beginnen – laten we hier beginnen – laten we in mijn hart beginnen, NU”?¹⁵

Ik schaam me niet om u te vertellen dat ik, terwijl ik deze indringende vragen van Charles Finney typ, van binnen beef.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Ik neem ze ter harte. Ik schrik terug voor wat het betekent, als ik JA zeg. Maar wat kan ik anders doen? Het alternatief is doodblijven – voor altijd “Ikabod” zijn. God, help ons om JA te zeggen tegen U en Uw heerlijkheid terug te brengen!

In de volgende hoofdstukken willen wij samen kijken naar de stappen die God wil dat we nemen om Zijn heerlijkheid terug te brengen in ons leven. Die stappen zullen niet altijd gemakkelijk zijn, maar de Vader kent de weg.

-
1. De Branch Dividians werd opgericht door voormalige adventisten. Er zijn enkele misleide, gelovige adventisten omgekomen in het drama van Waco.
 2. Seventh-day Adventist Bible Commentary (Washington, D.C.; Review and Herald Press Association, 1976), Vol. 2, p.466.
 3. A.W. Tozer, *The Pursuit of God* (Camp Hill, Penn.: Christian Publications, Inc., 1982), p.9.
 4. George Gallup, Jr., Poll Releases, April 2, 1999: *'Easter Draws Americans Back to Church'*, Internet: www.gallup.com/poll/releases/pr990402b.asp
 5. Bruce Horovitz, *Need for speed drives cereal killer*, USA Today, January 22, 1999. p.2B.
 6. *The Kneeling Christian* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1986), p.53.
 7. C. William Fischer, *It's Revival We Need* (Kansas City Nazarene Publishing House, 1968), p.12.
 8. Ellen G. White, *Patriarchen en Profeten*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1977, p. 537.
 9. Ellen G. White, *Selected Messages*, book 1, p.121
 10. David Bryant. *What Are You Praying Toward?* *Pray!* Magazine. Jan/Feb 1998, p.12.
 11. Randy Maxwell, *If My People Pray*, (Nampa. Id.: Pacific Press Publishing Association, 1995), p.155.

Waar is de Heerlijkheid?

12. Charles Finney, *Revivals of Religion* (Westwood. NJ: Fleming H. Revell Company, 1965), p.18.
13. Gary Lewis, *TV Turns On*, USA Today, Section E, September 24, 1999.
14. Colin Whittaker, *Great Revivals*, (London: Marshall Pickering. 1984 and 1999), p.68.
15. Charles Finney, *Revivals of Religion*, (Westwood. NJ: Fleming H. Revell Company, 1965), p.34

*Verzuchtingen die niet kunnen worden uitgesproken,
zijn vaak de gebeden die niet kunnen worden
geweigerd.*

— CH. Spurgeon

*We vragen ons af waarom God niet in actie komt;
Hij vraagt zich af waarom wij niet breken!*

— Leonard Ravenhill

*“Ook nu echter, spreekt de HEERE, bekeer u tot Mij
met heel uw hart, namelijk met vasten, met geween en
met rouwklacht.”*

— Joel 2:12

De HEERLIJKHEID van Gebrokenheid

Mijn vrouw is een van de tien miljoen Amerikanen die lijden aan een pijnlijke aandoening die het Droge Ogen Syndroom heet. Mensen krijgen last van droge ogen, omdat hun traanklieren niet genoeg traanvocht produceren. En als de *hoeveelheid* traanvocht niet het probleem is, dan kan de *samenstelling* van het traanvocht hetzelfde effect hebben. Hoe het ook zij, Suzette weet dat droge ogen heel veel pijn doen. Als de allergie opklaait, klaagt ze dat het lijkt alsof iemand met schuurpapier over haar ogen is gegaan, en zonder oogwassingen en speciaal, kunstmatig traanvocht, kan de irritatie tot blijvende schade van het hoornvlies leiden en uiteindelijk tot blindheid.

Sommige aanwijzingen voor het Droge Ogen Syndroom zijn:

- De onmogelijkheid om te huilen, ook in zeer emotionele omstandigheden;
- Overgevoeligheid voor contactlenzen;
- Overgevoeligheid voor licht, wat resulteert in pijn of verminderd zicht.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Hoe pijnlijk het fysieke Droge Ogen Syndroom ook is, geestelijke droge ogen is erger. Als onze ogen niet meer tranen bij het zien van de lege kerkbanken en de lege harten van degenen die vol van de Heilige Geest zouden moeten zijn, dan lijden wij aan het Geestelijke Droge Ogen Syndroom. Als de ijskoude vormendienst binnensluis in ons gebedsleven en een chronisch gebrek aan hartstocht voor God ons niet meer in een wanhopig huilen kan doen uitbarsten, dan lijden wij aan het Geestelijke Droge Ogen Syndroom.

Als we “Dit is de hoop” met droge ogen kunnen zingen, terwijl het lege doopvont ons recht in het gezicht aanstaart, als een pijnlijke herinnering van hoe weinig die “hoop” uitmaakt in de levens van hen die in de omgeving van de kerk (of in onze buurt) wonen, dan lijden wij aan het Geestelijke Droge Ogen Syndroom.

We schudden onze hoofden in verbazing en vragen ons af “waarom *God* niet in actie komt, Hij vraagt zich af waarom *wij* niet breken! Wij wensen dat *Hij* zich diep naar ons toebuigt, Hij wenst dat *wij* doorbuigen en breken.”¹

Mijn vrienden, opwekking gaat aan ons voorbij, omdat wij met al wat in ons is strijden om van de buitenkant geestelijk gezond te lijken, terwijl de Here wil dat wij zwak en gebroken zijn in Zijn aanwezigheid. Dat is waar opwekking begint – bij het altaar van de gebroken harten.

Gebrokenheid, de sleutel tot opwekking

Ik herinner me hoe ik op een morgen brak voor God. Ik was moe. De soort vermoeidheid dat je helemaal in je beenmerg voelt. Ik was te veel nachten te laat opgebleven en was te vaak de dag begonnen zonder op een goede, betekenisvolle manier eerst contact met God te maken. Hier

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

was ik, de leider van grote gebedsconferenties, die anderen kon vertellen over het belang van gebed en ik bleef zelf in gebreke. De druk van de studie, de druk van het werk, gezins- en kerkverantwoordelijkheden plus de knagende angst dat, ondanks dat ik tegen anderen gepreekt had, ik zelf afgewezen zou kunnen worden, brachten mij op mijn knieën die morgen. Mijn vrouw was aan mijn zijde die dag. Naast al de problemen die ik genoemd heb, leden wij beiden onder de last van een lang seizoen van geestelijke dorheid. Niets van wat we deden, gaf ons echt plezier en verkwikking. Alles was droog, betekenisloos en zonder inspiratie.

Toen ik begon te bidden die dag, was het echt niet de bedoeling dat ik zou huilen. Tranen stonden niet op mijn agenda. Maar hoe meer ik tot God sprak, hoe meer ik me afhankelijk van Hem wist. Spoedig beleed ik Hem mijn vermoeidheid, mijn verlies van controle over mijn leven. Ik begon in te zien hoe leeg en hol ik was en dat inzicht maakte me ziek en bang. Toen brak er iets in mij. Uit de diepten van mijn uitgedroogde en gespleten geest kwam de uitroep "O God, Ik heb u zo nodig!" En onverwachts begon ik te snikken en tranen van verlangen tuimelden uit mijn ogen.

Suzette, die naast mij in gebed was, omarmde mij en de uitroep van mijn hart opende ook bij haar een tranenvloed. We hielden elkaar vast en lieten de Heilige Geest toe onze gebroken harten te bedienen door middel van reinigende tranen van geloof, belijdenis en berouw. We waren aan het eind van ons Latijn gekomen en dat was waar God op had gewacht.

Deze persoonlijke openbaring deel ik niet met u zodat u zou denken dat we super geestelijk zijn of zoiets. Integendeel! We liepen op een lege tank! We liepen uit de pas bij God, totdat wij uiteindelijk de verlatenheid van onze zielen

Breng Gods Heerlijkheid Terug

uitspuugden. Het werd tijd dat we braken die morgen, en geloof me, *het wordt tijd dat we als gemeente breken!*

Gebrokenheid. Wat een achterlijk en achterhaald concept voor de christen van vandaag! Wat een ouderwets en vreemd woord voor de meesten van ons. Maar bedenk: *Er kan geen Pinksteren zijn zonder Golgotha!* Geen opwekking zonder gebrokenheid.

Joel 2:28,29 is een favoriete tekst om je in te verdiepen of om aan te halen als je een geïnspireerd beeld wil schetsen van wat God wil bereiken met het uitstorten van Zijn Geest. Wie raakt niet geïnspireerd bij het lezen van de profetische woorden: “Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien. Ja, zelfs op de dienaren en op de dienaressen zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten?”

De Here brengt kracht onder Zijn volk! Een terugkeren van de heerlijkheid van Zijn aanwezigheid en Zijn wonderen! Ons hart verlangt ernaar. En we mogen het allemaal bezitten. Het is een zekere belofte. Maar we mogen de middelen die God wil dat we zullen gebruiken om deze zegen zeker te stellen, niet uit het oog verliezen. Welke middelen? Gebrokenheid van harten.

Merk op dat de belofte van opwekking begint met de woorden: “Daarna...” Na wat? Er gebeurt kennelijk iets vóórdat de Here Zijn Geest uitstort op Zijn volk. Blader terug in uw Bijbel en lees de verzen 12-17 voor het antwoord:

“Ook nu echter, spreekt de HEERE, bekeer u tot Mij met heel uw hart, namelijk met vasten, met geween en met rouwklacht. En scheur uw hart en niet uw kleren. Bekeer

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

u tot de HEERE, uw God, want Hij is genadig en barmhartig, geduldig en rijk aan goedertierenheid, en Hij heeft berouw over het kwaad. Wie weet zal Hij Zich omkeren en berouw hebben, zodat Hij een zegen achter Zich overlaat: een graanoffer en een plengoffer voor de HEERE, uw God. Blaas de bazuin in Sion, kondig een vastentijd af, roep een bijzondere samenkomst bijeen. Verzamel het volk, heilig de gemeente, breng de oudsten bijeen, verzamel de kleine kinderen en de zuigelingen. Laat de bruidegom uit zijn binnenkamer gaan, de bruid uit haar slaapkamer. Laten de priesters, de dienaren van de HEERE, wenen tussen de voorhal en het altaar, en laten zij zeggen: Ontzie Uw volk, HEERE, geef Uw erfelijk bezit niet over aan smaad, zodat de heidenvolken over hen zouden heersen. Waarom zouden ze onder de volken zeggen: Waar is hun God?"

Zie, daar staat het! De eerste stap naar opwekking. Een oproep om ons "te bekeren" (terug te keren) tot God met onze harten. Een oproep tot zelfverloochening. Een oproep tot tranen. Een roep om bekering. Bent u teleurgesteld? Is de gedachte van zelfverloochening en zielsverdriet weerzinwekkend voor u? Ik zal eerlijk zijn, het is het voor mij! Het kruis is altijd afstotend. Het is een struikelblok voor de Joden en een dwaasheid voor de heidenen (1 Korintiërs 1:23). Het is de plaats waar mijn trots wordt terechtgesteld en trots gaat niet zonder strijd ten onder! James Burns zegt: "Dit is waarom opwekking nooit populair is geweest bij velen in de kerk. Omdat het hen niets zegt over de kracht waar ze zoveel van houden, of het gemak of het succes. Het beschuldigt hen van zonde, het vertelt hen dat ze dood zijn.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Het roept hen op om wakker te worden, de wereld te verloochoenen en Christus te volgen.”²

Als we proberen om het zonder ons “hart te scheuren” te bereiken, kunnen we de beloofde uitstorting van Gods Geest “daarna” niet ontvangen. Het ene is het middel, het andere, het resultaat. Sla het middel over en loop het resultaat mis.

De heilige samenkomst

Ik heb me vaak afgevraagd hoe dit zou uitpakken vandaag aan de dag. Joel schetst ons een beeld van uiterste eerbiedigheid. Iedereen is aanwezig. Niemand – niet eens een kind aan de borst, pasgetrouwden, ouderen, priesters – niemand wordt gemist. Alle vakanties zijn geannuleerd, pot lucks zijn uitgesteld. Iedereen is vergaderd voor het aangezicht van de Here om hun harten te scheuren en te smeken om de terugkeer van de heerlijkheid van God in de gemeente. Hoe zou een dergelijke “heilige samenkomst” eruitzien, vandaag aan de dag? Zullen we zoals we gewoon zijn naar de kerk komen en uitkijken naar het informatieblaadje? Zullen we op het programma zien staan: “Huil- en rouwdienst” vlak onder “Tienden en offer” of “Tuin van gebed”? Komen we in onze gebruikelijke sabbatsplunje of krijgen we een jute vest aangereikt door een ernstig kijkende gastheer of gastvrouw als we de kerk binnengaan? (Voor veel gemeenten is een ernstig kijkende gastheer of gastvrouw niets nieuws!)

Zou er een preek zijn of een bidstond of een klemmende stilte als individuen met God worstelen over hun Droge Ogen Syndroom? Wat zullen bezoekers denken? Zou onze jeugd zich totaal van ons afkeren? Zouden we onze harten voldoende gescheurd hebben als de klok 12.00 uur slaat?

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

(Dat is alles wat velen van ons God kunnen geven. Na 12.00 uur is het weer “onze” tijd.)

Ik weet niet precies wat het antwoord is, maar ik denk dat het belangrijk is dat we erover nadenken en erover praten. Zoals ik in de inleiding van dit boek al zei, nadert de wereld een geestelijke middernacht, maar leeft de kerk alsof het nog maar half tien is! We kunnen simpelweg niet doorgaan met waar we mee bezig zijn in onze kerken. Gemak mag niet langer onze eerste prioriteit zijn. Onze kleding, onze diploma's, onze verfijndheid, onze orde van dienst, ons gebouw, onze banken, onze vloerbedekking, onze rijkdom, onze posities – niets van dat alles maakt indruk op God! Wat maakt dan wel indruk op Hem? “De offers voor God zijn een gebroken geest; een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten” (Psalm 51:19).

De heilige samenkomst *moet* worden bijeengeroepen als opwekking ons ernst is. In onze diensten moeten wij God de tijd geven om in onze harde harten door te dringen. Predikanten kunnen misschien hun toespraken inkorten, zodat de gemeente meer kan bidden. Of misschien kunnen we minder tijd besteden aan de bekendmakingen, zodat we meer tijd overhouden voor voorspraak bij God. Laat een paar mensen in de kerk bijeenkomen en er met God over gaan praten. Vraag Hem om u te wijzen hoe u een heilige samenkomst kan bijeenroepen in uw gemeente. Begin ondertussen met een proces van het individueel aanroepen van God voor een houding van gebrokenheid in de gemeente. En dit alles staat of valt met het erkennen van een hoge nood.

Erken dat we genezing nodig hebben

Ellen White schrijft op bladzijde 67 van De Enige Weg – in het hoofdstuk: *Het voorrecht om te bidden*:

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Er zijn bepaalde voorwaarden, die in acht genomen moeten worden, als we verwachten dat God onze gebeden zal horen en zal beantwoorden. De eerste is, dat we onze afhankelijkheid van Zijn hulp beseffen.

God heeft deze afhankelijkheid zelf bevestigd toen Hij de volgende belofte, bij monde van de profeet Jesaja gaf: “Want Ik zal water gieten op het dorstige en stromen op het droge.” (Jesaja 44:3).

Onthoud dit: God wordt aangetrokken door zwakheid. Hij kan het nederige gebed van Zijn volk, dat bij Hem aanklopt om hulp, niet negeren. Het zijn de dorstigen en de droge grond, die de waterstromen krijgen.

In het vorige hoofdstuk hebben we gesproken over Hannah. Hannah was het toonbeeld van gebrokenheid. Ze wist dat ze onvruchtbaar was. Ze voelde de schaamte en smeekte God om die van haar weg te nemen. Laodicea, de lauwwarme gemeente van onze tijd, is ook onvruchtbaar, maar weet het niet! Hannah voelde schaamte, omdat ze niet in staat was een kind te krijgen. Laodicea is niet in staat het karakter van Christus te weerspiegelen, maar voelt geen schaamte en erkent geen gebrek.

Dit doet me denken aan een warme zomerdag en een voorval met mijn jongste dochter, toen ze nog een peuter was. Ik had de auto net in de garage gezet, na een lang uitgestelde schoonmaakbeurt. Ik was bezig de bloemen in de voortuin nat te maken toen ik de vrolijke geluiden van de ijscoman hoorde. De felgekleurde kar reed net de straat in en stopte bij de heg van de burens. Enthousiaste kinderen – met ouders in hun kielzog – kwamen aangerend en er ontstond een rij bij de kar. Ik keek hen glimlachend aan, in de

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

wetenschap dat mijn kinderen al snel tevoorschijn zouden komen. Ik vroeg me af waarom ze zo lang wegbleven.

Plotseling merkte ik dat de kinderen niet naar de verkoper, maar mijn richting uitkeken. Ze hadden een grote grijns op hun gezicht en sommigen stonden te giechelen. Ik keek snel naar mijn kleding om te zien of er iets niet in de haak was. Ik volgde toen hun blikken naar de open deur van de garage, waar tot mijn schrik (niet die van haar) mijn 2 jaar oude Daniëlle, in haar eva's kostuum, met de handen omhoog stond te krijsen: "IJsje ijsje, Pappie ikke wil ijsje."

Naaktheid van een baby is schattig.

Geestelijke naaktheid van de kerk van Christus is een reden voor tranen.

Ik liet de tuinslang vallen en overbrugde de afstand met een paar grote stappen, schepte Dani in mijn grote armen en rende het huis in. Ik schaamde me voor haar en probeerde zo snel als ik kon haar schaamte te bedekken tegen de pottenkijkers. Daniëlle echter, vroeg zich af waarom ik me zo druk maakte. Ze wist niet dat ze naakt was. Het kon haar niet schelen ook. Wat ze wilde was een ijsje. Voordat ze wist wat er gebeurde werd ze het huis in gedragen door haar grote pappie, die tegen niemand in het bijzonder riep: *"Wie let er op de baby? Weet niemand dat ze zonder kleren aan buiten was?"* Naaktheid van een baby is schattig. De geestelijke naaktheid van de kerk van Christus is een reden voor tranen.

Kent u het verhaal van de Kleren van de Keizer? De Keizer werd misleid om te denken dat hij geweldig mooie kleren aan had, maar dat alleen wijze mensen die mooie kleren konden zien. In feite was hij zo naakt als een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

pasgeboren kuiken, maar geen van zijn onderdanen wilde voor dom worden uitgemaakt, dus deden ze alsof ze iets zagen wat er in feite niet was. Ten slotte vertelde een kleine jongen de Keizer de waarheid en de Keizer trok vol schaamte kleren aan.

Wie vertelt vandaag de kerk de waarheid?

In jaren 1960 zag een christelijke leider in India, die Bakth Singh heette, de ten hemel schreiende nood van zijn Amerikaanse broeders en vertelde de “keizer” de waarheid in een magazine, dat *Conquest for Christ* (Verovering voor Christus) heette:

De inlandse kerken in India dragen een grote last voor Amerika op dit moment ... en bidden dat God uw land zal bezoeken met een opwekking. U vindt het spijtig voor ons in India vanwege onze armoede in materieel bezit. Wij in India die de Heer kennen, vinden het jammer voor u in Amerika om uw geestelijke armoede. We bidden dat God u goud geeft, dat in het vuur beproefd is, goud, dat Hij heeft beloofd aan hen, die de kracht van Zijn opstanding kennen. In onze kerken besteden we 4, 5 of 6 uren aan gebed en aanbidding en vaak wachten onze gelovigen de hele nacht door op het antwoord van God op hun gebed, maar in Amerika begint u na 1 uur kerkbezoek al op uw horloges te kijken. We bidden dat God u de ogen opent voor de ware betekenis van aanbidding ... Om mensen naar uw bijeenkomsten te trekken, vertrouwt u op posters, op advertenties, op promotiecampagnes en op het ophemelen van mensen. In India hebben we niets meer dan de Here zelf en we ondervinden dat Hij meer dan voldoende is. Voorafgaand aan een christelijke bijeenkomst maken wij in

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

India nooit de naam van de spreker bekend. Als de mensen komen, dan komen ze om de Here te zoeken en niet om een mens of om hun favoriete spreker te horen. We hebben op bijeenkomsten vaak wel 12.000 bezoekers, die alleen maar komen om de Here te aanbidden en om gemeenschap met elkaar te hebben. We bidden dat de mensen in Amerika ook naar de kerk zullen komen uit een honger voor God en niet een honger om een of ander amusement te zien of een koor te horen of naar de stem van een mens te luisteren.³

Onlangs woonde ik een herdenkingsceremonie bij van een gerespecteerde christelijke organisatie. Een van de sprekers gaf een welsprekende presentatie waarin hij uiteenzette hoe de geschiedenis zich spoedt naar de vervulling van de Bijbelse profetie over de komende religieuspolitieke samenwerking. De feiten waren indrukwekkend en de spreker presenteerde ze op zo'n ingenieuze wijze dat iedereen overtuigd was dat de grote strijd tussen Christus en Satan inderdaad op zijn einde liep.

Als zevendedagsadventist kon ik me heel goed identificeren met de waarheid die gepresenteerd werd en de toehoorders rondom mij waren allemaal even enthousiast over de spoedige wederkomst van Jezus.

Onmiddellijk na de presentatie werd ik apart geroepen door een van de leiders van deze organisatie. Met een zwaar gemoed vroeg de leider mij of ik wilde bidden voor hem en zijn collega's. Het verhaal dat hij vertelde, ging over een meningsverschil tussen de vertegenwoordigers uit twee districten. Opgewondenheid en zelfs vuile taal werd er gebezigd. Verschillende mensen – werkers van het eerste uur

Breng Gods Heerlijkheid Terug

– spraken niet meer met elkaar en nu was deze leider ten einde raad hoe hij de broeders tot verzoening moest brengen.

In mijn eigen hart voelde ik de last die deze man droeg. Ik stond versteld van de tegenstelling tussen de presentatie over de spoedige wederkomst van Christus en de strijd van koppigheid en trots waarvoor de leider voorbede vroeg. “Hoe kunnen we de tekenen der tijden opmerken en in vervoering raken door de spoedige wederkomst van de Heer,” zei ik, “en niet zien dat wij *nog niet gereed zijn om Hem te ontmoeten?*”

Het lijkt erop dat hoe dichter we bij de wederkomst van Jezus zijn, hoe minder Zijn volk berouw toont.

De keizer had geen kleren aan en wij moeten de waarheid leren kennen! Gemeenten raken verdeeld door de strijd om de macht, predikanten raken verstrikt in illegale financiële praktijken, rassenvooroordelen houden leden uit elkaar, eindeloze strijd over posities en controle. Het lijkt erop dat hoe dichter we bij de wederkomst van Jezus zijn, hoe minder Zijn volk berouw toont. We verwonderen ons er vaak over hoe langzaam van begrip de discipelen waren. Na drie en een half jaar met Jezus te hebben doorgebracht konden zij Zijn missie nog niet begrijpen en vochten zij tot aan het moment waarop Hij werd gearresteerd, om de eerste plaats. Ondanks alles wat ze hadden meegemaakt, gezien en gehoord, gedroegen ze zich als een stel zelfzuchtige kinderen. Hoe moet dit het hart van de Meester bedroefd hebben!

Maar ... deze mannen hebben maar drie en een half jaar met Jezus doorgebracht. De kerk van Christus heeft er 2.000 gehad! *Wat is ons excuus?* Je zou denken dat na twee millennia kerkgang, Bijbel lezen, gezangen zingen, getuigenissen

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

geven, boeken schrijven, predikanten opleiden, etc. wij een beetje meer volwassen in Christus zouden zijn. Je zou denken dat wij het “vlees” van het Woord nu aan het verteren zouden zijn, maar we liggen nog steeds aan de borst – nog steeds “jonge kinderen in Christus” (1 Korintiërs 3:1). Waarom? Omdat we meer gezangen hebben gezongen en gedebatteerd dan dat we van mensen hebben gehouden en onze harten hebben doorzocht.

Ravenhill schrijft: “Dit is de tijd om te blozen, omdat we geen schaamtegevoel hebben, de tijd om te huilen over ons gebrek aan tranen, de tijd om diep te buigen, omdat we de nederigheid van een dienaar zijn kwijtgeraakt, de tijd om te kreunen, omdat we geen lasten dragen, de tijd om boos te zijn op onszelf dat we niet meer boos zijn over de alleenheerschappij van de duivel in deze eindtijd, de tijd om onszelf te kastijden, omdat de wereld zo gemakkelijk met ons kan opschieten en geen pogingen meer hoeft te doen om ons te bekritisieren.”⁴ O, dat God ons de ogen mag openen voor onze geestelijke onvruchtbaarheid en ons net als Hannah in huilen doet uitbarsten, zodat Hij de schaamte van onze naaktheid van ons kan wegnemen. We hebben dat hard nodig. Vandaag.

Wees een dienaar

Jezus zei: “Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u belangrijk wil worden, die moet uw dienaar zijn. En wie van u de eerste zal willen worden, die moet slaaf van allen zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen” (Markus 10:43-45).

Staat dienstbaarheid op uw agenda? Moet u altijd gelijk hebben? Altijd de eerste zijn? Altijd worden toegejuicht? Altijd kennis van zaken hebben over alles? Om een houding

Breng Gods Heerlijkheid Terug

van gebrokenheid te ontwikkelen, moeten we het dienstbare hart van Christus in ons hebben.

Keith Green schrijft: “Bent u bereid om niets te zijn? Bent u bereid om overal naar toe te gaan en alles te doen voor Christus? Bent u bereid om op uw plaats te blijven en de Here grote dingen door u te laten doen, ook al lijkt niemand zich er iets van aan te trekken of het op te merken?”⁵

Dien eerst, heb later gelijk. Zet de noden en de zorgen van uw naaste boven uw eigen wensen van schouderklopjes en aandacht. Wees gewillig om uw fouten te erkennen en toe te geven dat uw eigen zelfzucht maar al te vaak regeert in uw hart.

Wees bereid te “sterven” opdat anderen kunnen leven

Hoor, wat Mozes tegen de Here zegt: “Och, dit volk heeft een grote zonde begaan, want zij hebben voor zichzelf een gouden god gemaakt. Nu dan, of U toch hun zonden wilde vergeven! Maar indien niet, schrap mij alstublieft uit Uw boek, dat U geschreven hebt” (Exodus 32: 31,32).

Hoor, wat de apostel Paulus zegt: “... dat het een grote bron van droefheid voor mij is, en een voortdurende smart voor mijn hart. Want ik zou zelf wel wensen vervloekt te zijn, weg van Christus, ten gunste van mijn broeders, mijn familieleden wat het vlees betreft” (Romeinen 9:2,3).

En zelfs onze Heer, “Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roef beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood!” (Filippenzen 2:6-8).

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

Zij allen waren bereid te sterven opdat anderen zouden leven. En wij? En ik? Voordat u uw hand opsteekt om tot de martelaren te worden gerekend, wil ik vragen er even bij stil te staan hoe moeilijk het voor velen van ons is om onze favoriete bank in de kerk op te geven voor een bezoeker, laat staan om ons leven te geven om een broeder te redden.

Ik herinner me dat ik een keer een gemeente bezocht, waar ik in de sabbatdienst voor zou gaan. Het was een feestsabbat en de kerk zat stampvol. Er waren geen zitplaatsen meer. Na de dienst vertelde mijn gastvrouw mij dat zij vlak voordat de dienst begon een ongelukkig meningsverschil had gehad met een van de leden over een paar zitplaatsen, die zij had gereserveerd. Mijn gastvrouw heeft vlak voordat de dienst begon, zonder resultaat geprobeerd uit te leggen dat ze de zitplaatsen had willen reserveren voor gasten die zij persoonlijk had uitgenodigd – niet-christenen, die nog niet eerder in de kerk waren geweest. In plaats van dat het gemeentelid haar zitplaats gewillig aan bezoekers, die misschien voor het eerst de blijde boodschap hoorden, opgaf, werd zij boos en stormde zij de kerk uit!

Mensen met de houding van gebrokenheid zijn bereid om “hun leven af te leggen” voor anderen. Hun “rechten” en posities van macht op te geven om iemand anders te verheffen. Geef uw bank op. Geef uw boosheid en uw grief op. Als een kerkfunctie tussen u en uw broeder of zuster staat: *geef het op!* Om Paulus te parafraseren: “Laat hen voor wie Christus gestorven is niet verloren gaan door vast te houden aan uw kerkfunctie, uw titel of uw kerkbank” (naar Romeinen 14:15).

Hoe zal dit eruit zien in het echte leven? Ik denk aan een gemeente waar ik predikant was en die een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

allesvernietigende splitsing had doorgemaakt. Daarna hadden verscheidene leden van de “splintergroep” te kennen gegeven terug te willen keren naar de gemeente. U zou denken dat dit een reden zou zijn voor blijdschap, toch? En voor velen in de kerk was het ook zo. Maar er waren ook leden die niet zo snel bereid waren het gemeste kalf te slachten. Ze waren bezorgd dat de teruggekeerde leden hun oude kerkfuncties terug zouden willen hebben!

Wasbekkentheologie

Wilt u een ander scenario? Wat zou er gebeuren als de harten van deze “ouderlingen” meer bezorgd zouden zijn over het geestelijk welzijn van de teruggekeerde broeders dan voor het verlies van een kerkfunctie? Wat zou er gebeuren als zij hun broeders zouden verwelkomen met een wasbekken en een handdoek en zouden aanbieden om hen nederig de voeten te wassen? Wat zou er gebeuren als zij de “verloren” zonen en dochters in de ogen zouden kijken en zouden zeggen: “Uw terugkeer in de familie betekent alles voor ons en als het betekent dat wij u uw oude kerkfunctie terug zouden moeten geven opdat u zich welkom voelt, dan doen wij van harte een stap terug zodat u weer op uw oude post kunt dienen.”

Dat, mijn vrienden, is “wasbekkentheologie” en het kan alleen voortkomen uit een hart dat gebroken is aan de voet van het kruis.

Vertel de waarheid

Gebrokenheid en eerlijkheid gaan hand in hand. Keith Anderson, een vriend van mij, die een tweewekelijkse column schrijft op de godsdienstpagina van de *Idaho Press Tribune*, begon eens een van zijn columns met dit gebed:

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

“Here God, Ik vraag u vergeving. Ik heb me al de tijd gedragen alsof ik een christen was. Ik ben echter doorgegaan de dingen te doen, die christenen niet zouden moeten doen. Vergeef me voor al die leugens. Het ergste van alles is zeggen dat ik een christen ben. Als ik goed naar mezelf kijk, dan realiseer ik me dat ik volgens Uw maatstaven, helemaal geen christen ben. Ik bid dat U aan mijn hart blijft werken. Ik bid dat U aan mijn houding blijft werken. Ik bid dat U mij de juiste prioriteiten leert.”⁶

Het is moeilijk om zo te bidden. Het is moeilijk voor mij om in de spiegel te kijken en te zeggen: Jij bent de man!” Niet: *“Jij bent dè man!”*, de populaire versie wanneer ik mezelf feliciteer, omdat ik ergens de beste in ben geweest. Maar de “U-bent-die-man” erkenning van schuld en falen, zoals de profeet Natan Koning David vertelde na zijn zonde (zie 2 Samuël 12:1-13). Het is net als in de oude spiritual, die zegt: “It’s me, it’s me, it’s *me* O Lord, standin’ in the need of prayer” (*ik, ik, ik ben het o Heer, die gebed nodig heeft*).

We moeten allemaal eerlijk worden over onszelf tegen God. Hoe moeilijk het ook is, het is noodzakelijk als we de belofte van Joel 2:28,29 in ons leven en in onze kerk in vervulling willen zien gaan. God heeft ons de weg naar opwekking gewezen. Zijn werkwijzen zijn niet verborgen of mysterieus of verouderd. Maar soms willen we andere dingen. We willen Pinksteren zonder Golgotha. We willen heerlijkheid zonder nederigheid. We willen opwekking op *onze* voorwaarden, binnen de grenzen van *onze* tijdschema’s. Een staatsgreep zonder bloedvergieten. Een evangelie zonder het kruis. Het is als in het gedicht van Wilbur Rees:

Breng Gods Heerlijkheid Terug

“Ik zou € 3 aan Gods goedkeuring willen hebben. Niet genoeg om mijn ziel te laten exploderen of mijn slaap te verstoren, maar net genoeg om een kopje melk warm te maken of weg te doezelen in de zonneschijn. Ik wil niet zoveel van Hem hebben om van een blanke of een zwarte man te houden, of van een Turk of een Marokkaan, of om asperges te steken naast een Poolse gastarbeider. Ik wil geen zinsverrukkings, geen verandering. Ik wil de warmte van de baarmoeder, niet de geboorte. Ik wil een pond van het eeuwige in een papieren zak. Ik wil de waarde van € 3 van God.”⁷

Kunnen we eerlijk zijn tegen God vandaag? Wilt u een echte opwekking beleven? In zijn boek: *Gebrokenheid, het vergeten aspect van gebed*, schrijft Mickey Bonner: “Zijn veranderende wil komt maar op één manier. Het zal niet zijn door geweldige concerten, of muziek. Het zal niet zijn door dynamische preken. Het zal gebeuren wanneer mannen zo gebroken zijn voor God, dat hun enige hoop ligt bij Jezus Christus en Zijn bemiddeling. God wordt alleen geraakt door tranen van gebrokenheid. Zowel in de geschiedenis als in de Bijbel zien wij dat Gods wil door de mens alleen gezien wordt door tranen heen. Zijn wegen zijn niet onze wegen.”⁸

Maar raak niet ontmoedigd!

De weg naar beneden is de weg die omhoog leidt! “Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien” (Psalm 126:5).

Onmiddellijk na de heilige samenkomst van berouw in Joel 2:15-17, staat de belofte van herstel in de verzen 18-32. Dit is wat er gebeurt als Gods volk bidt voor opwekking. Wie wil de uitdaging aangaan om te bewijzen dat God zich aan

De Heerlijkheid van Gebrokenheid

Zijn woord houdt? Ik wil het. Ik moet bekennen dat ik niet gebroken genoeg ben voor het aangezicht des Heren, maar tranen alléén zijn waardeloos als zij niet resulteren in gehoorzaamheid. Zulke tranen zijn volgens E.M. Bounds slechts “oppervlakkig smeltwater.”

Nee, Nee. Ik wil een hart dat gebroken en gevoelig is voor de dingen die Gods hart breken.

Wilt u dat ook?⁹

-
1. Leonard Ravenhill, *Revival Praying* (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1962, 1996), p.114.
 2. C. William Fischer, *It's Revival We Need* (Kansas City: Nazarene Publishing House. 1968).
 3. Leonard Ravenhill, *Revival Praying* (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1962, 1996), p.41.42.
 4. Leonard Ravenhill, *Why Revival Tarries* (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1997), p.65
 5. Keith Green, *Music or Missions?* Originele publicatie waarschijnlijk in een van de edities van Green's Last Days magazine.
 6. Keith Anderson, *Fathers of faith paid high price for beliefs*, Idaho Press Tribune, section C, March 28, 1998.
 7. Wilbur Rees, *\$3.00 Worth of God* in *Improving Your Serve*, by Charles Swindoll (Waco, Tex.: Word Books, 1981), p.29. In het Engels stond: blanke, zwarte, Aziatische of Spaanssprekende man, of bieten te steken met een migrant.
 8. Mickey Bonner, *Brokenness, the Forgotten Factor of Prayer* (Houston: Mickey Bonner Evangelistic Association. 1996), p.12.
 9. Als u wilt deelnemen aan een online heilige samenkomst van gebed voor berouw en opwekking met broeders en zusters van over de hele wereld, ga naar de website van de <http://www.tagnet.org/ifnypeoplepray/>

*Op de vraag: “Waar is de HERE God van Elia?”
antwoorden wij: “Waar Hij altijd is geweest – Op
Zijn troon!” Maar waar zijn de Elia’s van God?*

— Leonard Ravenhill

*God heeft het verlangen in uw hart met een doel
gemaakt. Elke plaats van verlatenheid is de deur
naar herstel. De Bijbel noemt dit honger en dorst.*

— Wellington Boone

*“Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt
veel tot stand.”*

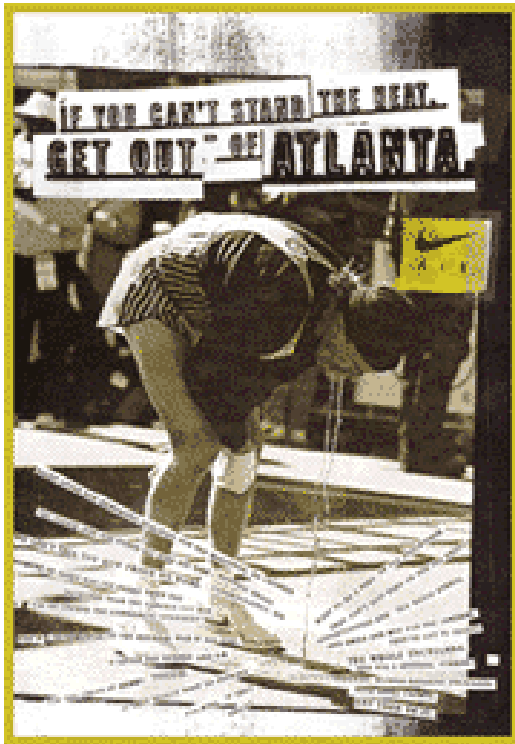
— Jacobus 5:16, SV

De HEERLIJKHEID van Volhardend Gebed

De korrelige zwart-wit foto van een vent op sportschoenen, die voorovergebogen aan het overgeven is, trok meteen mijn aandacht. *Dit is iets anders*, dacht ik en ik bladerde door de 8-pagina's tellende NIKE®-brochure, waarin hun nieuwste atletiekschoenen werden geadverteerd. Hoe kon zo iets weezinwekkend worden gebruikt om schoenen te verkopen? Ik zou een brochure met zo'n onaantrekkelijke foto echt niet lezen. Maar toen ik toch even verder las, begreep ik waar het NIKE® om te doen was.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Vlak nadat Bob Kempainen zich in 1996 kwalificeerde voor de Marathon van Atlanta kotste hij over zijn NIKE® sportschoenen. We kunnen u niet zeggen hoe trots wij waren.

Ongelukkigerwijs, werd zijn moment van overwinning niet in zijn geheel uitgezonden door de TV-zenders. Waarom? Heeft hij de reclame-makers en sponsors in

verlegenheid gebracht? Was het slecht voor de kijkcijfers? Was het allemaal net ietsje te veel en te driedimensionaal voor de kijkers thuis? Kom nou! Als ze echt atleten willen sponsoren, als ze echt deel willen hebben aan de ervaring van de atleten, dan kunnen ze niet alleen komen voor de fotopresentaties en de mooie mediaplaatjes. Atleten komen niet opdraven om te glimlachen en te buigen voor camera's. Zij gaan voor ALLES. En dat is een spuwende, vloekende, zwetende, kapotte-blaren alles, met extra spierkrampen. Wen er maar vast aan!

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

Ik wist toen dat NIKE® de foto wilde gebruiken om meer dan schoenen te verkopen. Zij verkochten een verlangen. Zij verkochten een hartstocht. Zij verkochten moeite, moed en overwinning. Met deze recht-voor-je-raap reclamecampagne wilde NIKE® zeggen: “Wil je winnen? Wil je de eerste over de eindstreep zijn? Wil je je doel bereiken? Weet dan dat het je *ALLES* zal kosten wat je hebt. Het kan zijn dat je er niet leuk uitziet wanneer je de eindstreep behaalt, maar de prijs zal van jou zijn en niemand die dat van je af kan pakken.”

Op een volgende pagina gaven ze de lezers een uitdaging mee:

Het is niet genoeg om graag de beste te willen zijn. U kunt niet blijven zitten en nonsens uitkramen over hoe graag u het wilt. Bewijs hoe graag u dat wilt. Stop met ‘alleen maar eraan te denken’ en ‘u te verwonderen’ en ‘erop te hopen’ en ga erop uit en grijp het. Heb de moed om er alles voor te doen en de beste te willen zijn en dan, wanneer u gewonnen hebt, verloren hebt of in het ergste geval bij de finish in elkaar zakt, weet u precies wat u in uw mars hebt.

Noem me raar. Noem me vreemd, maar toen ik dit las, dacht ik niet aan atletiek, ik dacht aan gebed. Ik dacht niet aan sportschoenen, ik dacht aan opwekking. Ik dacht aan mezelf en mijn toewijding aan de prijs waarvoor ik zeg te strijden. Ik dacht aan mijn passie (of juist het gebrek daaraan) voor de God van wie ik zeg te houden met geheel mijn hart, verstand, ziel en kracht. Ik keek naar de foto van de

Breng Gods Heerlijkheid Terug

kokhalzende marathonrenner en dacht: *“Hij heeft de emmer geleegd; alles gegeven wat hij had – en ik?”*

We weten allemaal dat gebed de sleutel is naar opwekking. Met het gebed heeft God ons een machtig wapen gegeven – iets net zo groot als Hij. “Maar,” zegt Spurgeon: “wij hebben het laten roesten.” Waarom? Laten we eerlijk zijn. Er zijn tijden waarop gebed diep, heilig en geweldig is. Gebed kan een kathedraal van sterren zijn in een zomernacht of de adem van een pasgeboren baby aan de borst van zijn moeder. Maar er zijn ook van die tijden dat het gebed is als “een spuwende, vloekende, zwetende, kapotte-blaren ervaring, met extra spierkrampen.” En als het onze bedoeling is om opwekking nog tijdens ons leven te zien gebeuren dan moeten we er maar vast aan wennen! Het is zoals Chuck Swindoll vaak zegt: “geen tijd voor slappelingen!”

Gebed en gepraat over opwekking is in de mode tegenwoordig. Het is net als de engelenhype van enkele jaren geleden toen er engelenfiguren verschenen op bijna alles wat je kocht. Van Disneyfilms tot badzeep. De gebedsbeweging wint aan populariteit. Mensen sluiten zich aan bij gebedsgroepen, houden gebedswaken en gebedsconcerten. Ik kan het weten: ik reis door het land om gebeds- en opwekkingsbijeenkomsten te leiden. Begrijp me dus niet verkeerd. Ik geloof dat het een heilige oproep van God is om mensen tot bidden te bewegen. De honger die opgewekt is in mijn hart en in de harten van velen, die een intieme relatie met de Almachtige willen hebben, geeft enorm veel blijdschap.

En toch, als we echt een tweede Pinksteren willen beleven en een “opwekking van ware godsvrucht” dat onze “grootste nood” is, willen ervaren, dan kunnen we ons niet permitteren om “af te knappen” en ons om te keren wanneer de strijd

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

hevig wordt (en geloof me, dingen zullen nog heviger worden!). We kunnen niet op de gebedsbijeenkomsten komen voor de foto's en de glimlach en voor de uiterlijke schijn. Nu is het de tijd om de “emmer te legen” in gebed en te weigeren om steeds maar “eraan te denken,” ons “te verwonderen,” en “te hopen” op opwekking. Het is tijd om God op Zijn woord te vertrouwen, om geestelijk in de aanval te gaan en de zegeningen die Hij ons al zo lang wil geven, op te eisen – NU! *“Zie, nu is het de tijd van het welbehagen, zie, nu is het de dag van het heil!”* (2 Korintiërs 6:2).

Wilt u gezond worden?

Bij dit punt aangekomen, kan ik het niet helpen te denken aan de verlamde man bij het bad van Bethesda (zie Johannes 5). Het was geen gewoon bad. Van tijd tot tijd kwam het water van het bad in beweging – *vanzelf!* Het verhaal ging dat een engel van God nederdaalde en het water van het bad in beroering bracht.

Mensen kwamen van verre, niet alleen om dit fenomeen te zien, maar om als eerst in het water te springen als het bewoog. Zij geloofden dat de eerste die in het water afdaalde, genezen werd van alle kwaal wat hij of zij ook mocht hebben. En het feit was dat veel mensen al op deze manier genezen waren.

Nu lag de verlamde man al achtendertig jaar bij het bad. Jezus zag hem daar liggen en vroeg de man een ongelofelijke vraag: “Wilt u gezond worden?” Werkelijk waar, Jezus kon soms van die vragen stellen! Stel je voor: Achtendertig jaar van ziekte en zwakheid. Achtendertig jaar niet in staat zijn je gezin te onderhouden en een eerlijk loon te verdienen met eerlijk werk. Achtendertig jaar afhankelijk zijn van de welwillendheid van vreemden en lijden onder het stempel

Breng Gods Heerlijkheid Terug

van onzichtbaar te zijn in een maatschappij, die de ouden van dagen, de armen en de zieken aan hun lot overlaat.

“Mijn Heer,” antwoordde de verlamde, “ik heb geen mens om mij in het badwater te werpen wanneer het water in beroering gebracht wordt; en terwijl ik kom, daalt een ander vóór mij af” (vs.7). Achtendertig jaar genezing binnen handbereik te hebben om alleen maar iedere keer te worden teleurgesteld als anderen de zegen ontvangen die jij zo verschrikkelijk hard nodig hebt. *Wilde hij genezen worden!* Het antwoord van de man gaf aan dat hij wilde dat Jezus wist dat hij zijn best had gedaan. Hij was niet iemand die snel opgaf; hij was alleen niet snel genoeg.

“Jezus zei tegen hem: Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen. En meteen werd de man gezond, nam zijn ligmat op en ging lopen” (vs.8).

Vandaag vraagt Jezus aan u en aan mij: “Wilt u gezond worden?” Hij heeft het recht om dat te vragen, want, net als de verlamde man, liggen wij al jaren in een Loadiceaanse verlamming! Wij hebben altijd toegang tot genezing. Het ligt binnen ons bereik, maar we hebben desondanks gedacht aan, ons verwonderd over en gehoopt op genezing. Als u echt gezond wil worden, zegt Jezus: “Ga op je knieën. Raap je geloof bij elkaar en *bid!*” Of in de woorden van de NIKE®-reclame: “Doe het gewoon!”

De Bijbel zegt dat het krachtige en gelovige “gebed van een rechtvaardige veel tot stand brengt” (Jacobus 5:16). Ik wil in dit en het volgende hoofdstuk de rol van “krachtig en gelovig gebed” in opwekking uitdiepen. Charles Finney noemt dit “volhardend gebed.” Wat zijn de karaktertrekken van deze vorm van bidden en wat kunnen we verwachten als we het in praktijk brengen? Wat kunnen we leren uit de gebedservaring van Hannah en de discipelen op Pinksteren,

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

die ons zal helpen om de zegen van de Vader te ontvangen?
Laten we beginnen met dorst.

Geef toe aan uw dorst

Hebt u ooit dorst gehad? Ik bedoel *echte dorst*? Antoine de Saint-Exupéry, de beroemde Franse vliegenier en schrijver, wist wat echte dorst was toen hij en zijn monteur met hun vliegtuig neerstortten en drie dagen door het brandende zand van de Saharawoestijn moesten lopen. In zijn boek: *Wind, Sand and Stars*, beschrijft de Fransman zijn dorst als volgt:

De wind die in 19 uur een mens doet verschrompelen, waaide nu uit het oosten. Mijn slokdarm was nog niet uitgedroogd, maar slikken was moeilijk en pijnlijk en ik kon horen dat mijn ademhaling een raspnd geluid maakte. Spoedig zou de hoest, die mij voorspeld was, beginnen. Mijn tong werd me tot last. Maar het meest erge was, dat ik sterretjes begon te zien. Ik had besloten dat wanneer deze sterretjes veranderden in vurige vlammen, ik gewoon zou gaan liggen ... Dorstig als ik was, leek het alsof ik minder leed van de dorst dan van de gevolgen van de dorst. Slokdarm uitgedroogd. Tong als een lap uitgedroogd leer. Een raspnd geluid in mijn keel. Een vieze smaak in mijn mond ... Dorst werd meer en meer een ziekte en steeds minder een verlangen.¹

Wanneer je zo dorstig bent, hoeft niemand je te vertellen dat je moet drinken als je water tegenkomt. Luister wat er gebeurt met Exupéry als een bedoeïen hem water brengt:

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Met ons gezicht dicht bij het zand, wachtten wij. Toen het water werd gebracht, dronken we als kalveren met ons gezicht in het bekken. We dronken met zulk een gulzigheid dat de bedoeïen ons iedere keer terugtrok. Maar zodra hij zijn hand van ons afhaalde, duwden we ons gezicht weer in het water.²

Mensen die door God gereed zijn gemaakt voor opwekking krijgen eerst een onlesbare dorst naar Zijn heerlijkheid. Een gezegend verlangen! Maar hier is het goede nieuws (mis dit niet!): *Uw dorst is het teken dat er water is om het te lessen!* Charles Spurgeon zei: “Wanneer de Schepper zijn schepselen de kracht van de dorst geeft, is het omdat er water is om die dorst te lessen; wanneer hij honger geeft, dan is er eten, die in overeenstemming is met de eetlust; wanneer Hij dus mensen ingeeft om te bidden, dan is het omdat Hij hen een zegen wil geven.”

**Mensen die door God gereed zijn gemaakt voor
opwekking krijgen eerst een onlesbare dorst naar Zijn
heerlijkheid.**

Met andere woorden: gebed dient een doel. We bidden niet om mee te doen aan een symbolische vrome activiteit voor een heilig gevoel. God roept ons tot gebed, zodat Hij ons kan zegenen! Dus geef toe aan uw dorst! Maak aanspraak op Gods belofte om “water (te) gieten op de dorstigen, en stromen op het droge” (Jesaja 44:3, SV). Weet dat uw verlangen om te bidden door God zelf ingegeven is en dat Hij wacht om dat verlangen in u te bevredigen.

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

Wees specifiek

Wees niet terughoudend en vaag tegenover God. Als u echte opwekking wil, moet u specifiek zijn en vragen om dat wat u wilt. Hannah beperkte zich niet tot vage algemeenheden. Haar probleem was onvruchtbaarheid, want “de HEERE had haar baarmoeder toegesloten” (1 Samuël 1:5). Haar verzoek was een zoon. “Zij legde een gelofte af; zij zei: HEERE van de legermachten, wanneer U werkelijk de ellende van Uw dienaress aanziet, aan mij denkt en Uw dienaress niet vergeet, maar aan Uw dienaress een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor al de dagen van mijn leven aan de HEERE geven, en er zal geen scheermes op mijn hoofd komen ...” (1 Samuël 1:11).

De discipelen was aangezegd te wachten in Jeruzalem op de belofte van de Heilige Geest (zie Handelingen 1:4,5). Daar “bleven allen eensgezind volharden in het bidden en smeken” (vs. 14). “In gehoorzaamheid aan het woord van de Heiland zonden de discipelen hun smeekbeden voor deze gave op, en in de hemel voegde Christus Zijn voorbede daaraan toe. Hij maakte aanspraak op de gave van de Geest, om deze over Zijn volk te kunnen uitstorten”.³

Zij baden om wat was beloofd en ontvingen precies waar ze om hadden gevraagd. Menige gebedsbijeenkomst loopt op niets uit, omdat de gebeden niet doelgericht, vaag en doorspekt zijn met persoonlijke verzoeken. “Veel gebeden in de kerken zijn geen gemeenschapsgebeden,” schrijft de redacteur van *Pray! Magazine*, Jonathan Graf. “Ze lijken vaak meer op privé-gebeden in een gemeentesetting.”⁴ Graf zegt verder dat hoewel deze gebeden belangrijk en gerechtvaardigd zijn, zij niet de “eenparigheid van gedachten” van Pinksteren teweegbrengen. “Echte

Breng Gods Heerlijkheid Terug

gemeentegelbed zoekt Gods aangezicht *als één stem in één lichaam voor één doel.*⁵

Wanneer Gods volk eenparig bidt voor opwekking, richten zij hun blikken omhoog en zijn zij specifiek over hun verlangen.

Vurigheid

Als we het hebben over verlangen, dan is vurigheid een andere karaktertrek van volhardend gebed. Hannahs gebeden om een kind waren allesbehalve onregelmatig en toevallig. “Bitter van gemoed bad zij tot de HEERE en zij hilde erg” (1 Samuël 1:10). Eli, de hogepriester beschuldigde haar van dronkenschap toen hij haar lippen in stil gebed zag bewegen. (Een vaak gemaakte fout, van degenen wier eerste liefde is afgekoeld!) “Nee, mijn heer, ik ben een diepbedroefde vrouw; ik heb geen wijn of sterkedrank gedronken, maar ik heb mijn ziel uitgestort voor het aangezicht van de HEERE.” Houd uw dienaar toch niet voor een verdorven vrouw, want vanwege de veelheid van mijn gedachten en mijn verdriet heb ik tot nu toe gesproken” (vs. 15, 16). Hannahs hartsverlangen was een kind en zij had zich voorgenomen om, net als Jacob met de engel, door te gaan totdat God haar gezegend had! Verlangen wij op dezelfde manier naar de Heilige Geest?

Schrijvend over Jacobs nachtelijke worsteling met de engel, zegt Ellen White dit over vurigheid:

Jakob heeft overwonnen, omdat hij overtuigd was en volharde. Zijn overwinning bewijst welke kracht er uitgaat van volhardend gebed. Iedereen die - zoals Jakob - Gods beloften ernstig neemt en even oprecht en vastberaden is als hij, zal overwinnen zoals hij overwonnen heeft. Wie niet

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

bereid is zijn eigen persoon weg te cijferen, wie niet met God wil worstelen en niet lang en vurig wil bidden om Zijn zegen, zal ook niet gezegend worden. Met God worstelen - zeer weinig mensen weten wat dat eigenlijk betekent! Zeer weinigen verlangen vurig en met de inzet van al hun krachten naar God. Zeer weinig mensen klampen zich met onwankelbaar vertrouwen vast aan Gods beloften wanneer ze bij het bidden door de wanhoop worden overweldigd.⁶

Ik zal het nog een keer vragen: Verlangen we echt zó intens naar de Heilige Geest? Zoals gezegd in een eerder hoofdstuk, hebben velen van ons geen tijd om te ontbijten, laat staan om te worstelen met God voor een zegen! Als het gebeuren in het 32ste hoofdstuk van Genesis zich vandaag zou voordoen en wij Jakob zouden zijn, zou na een aantal minuten onze pieper afgaan en zouden wij tegen de engel zeggen: “Sorry, maar ik word opgeroepen. Ik kom zo gauw mogelijk bij u terug voor de zegen.”

Met het schaamrood om de kaken moet ik het eens zijn met Leonard Ravenhill als hij zegt: “Een nieuwe naam, onmiskenbaar waar voor de kerk van vandaag, zou zijn: “Wij worstelen niet!” Wij bidden met een houding van onverschilligheid: het is ons om het even of we het ontvangen of niet; wij bidden toevalsgebeden; wij offeren dat wat ons niets kost! We hebben niet eens een “sterk verlangen.” Wij beleven slechts tijdelijke opwellingen, aanvallen en kortstondige buien van opleving.”⁷

Maar zij die God aanroepen om de heerlijkheid van Zijn genade terug te brengen in Zijn kerk, zullen vurig zijn in hun gebed. Kijk eens hoe er gebeden werd in de Bovenzaal.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Vinden we in het verslag de kleinste aanwijzing voor toeval of onverschilligheid toen zij wachtten op en waakten voor de belofte van de Heilige Geest? Echt niet!

De discipelen baden met groot verlangen om in staat te worden gesteld de mensen te bereiken en in hun dagelijkse omgang die woorden te spreken waardoor zondaren tot Christus zouden worden geleid ... De discipelen voelden hun geestelijke nood en riepen tot de Here om de heilige zalving, die hen voor het werk van zielenredding moest bekwamen.⁸

Wordt u zenuwachtig van al dit gepraat over “worstelen” en “ernst”? Ik hoor mensen al roepen: “Wettiscisme! Meer schuldgevoelens! Werken! Weer iets dat ik niet lang genoeg of goed genoeg doe!” Mijn vrienden, ik probeer u niet te vertellen wat u *moet doen* om opwekking te ervaren. Ik stel simpel vast wat er *zal gebeuren* in het leven van de gelovige die God tot het einde toe volgt. Grote vurigheid wordt geboren uit verlangen en verlangen wordt geboren uit nood. Hoe groter de nood is, hoe groter het verlangen en de inzet om dat wat je nodig hebt, te ontvangen (zie Lucas 11:1-13; 18:1-8).

**Grote vurigheid wordt geboren uit verlangen en
verlangen wordt geboren uit nood.**

Velen van u zullen zich het tragische klimongeluk op de Mount Everest in 1996 wel herinneren. *In Thin Air* is de titel van zowel het boek als de film, die vertellen over deze ramp. Een van de overlevenden was dr. Beck Weathers. Zijn

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

verbazingwekkend verhaal van overleving en vastberadenheid toont aan wat nood, verlangen en vurigheid allemaal betekenen:

In de nacht van die 10^e mei 1996 woedde er een zware storm op de Mt. Everest. De wind beukte in op de meer dan 30 klimmers die afdaalden van de top van de berg, onder weersomstandigheden van zware sneeuwval, vrieskou en windstoten van orkaankracht. Binnen 24 uur waren 8 van de klimmers inclusief 3 professionele gidsen, doodgevroren. Het zou de dodelijkste dag in de geschiedenis van de expedities naar de top van 's werelds hoogste berg worden.

Onder de klimmers die ernstig gewond waren was dr. Seaborn Beck Weathers, een 45-jarige amateur-klimmer die bewusteloos en blootgesteld aan het barre weer op de ijzige rotsen van de berg voor dood achtergelaten was, op zo'n 300 meter van het basiskamp. Zijn vrouw en familie werden in kennisgesteld van zijn dood.

Op wonderlijke wijze werd Weathers echter de morgen na de storm wakker, beseffend dat hij nog maar nauwelijks in leven was. Zijn handen waren ernstig door koudvuur aangetast en hij had geen gevoel meer in zijn linkervoet; Zijn gezichtsvermogen was zo slecht dat hij maar 1 tot 1,5 meter voor zich uit kon zien. Maar in gedachten zag hij zijn vrouw en kinderen thuis in Dallas, Texas. "Ik lag op mijn rug in de vrieskou. Het was kouder dan iemand zich ooit kan voorstellen," zei hij. "Ik had uitgerekend dat ik nog 3 tot 4 uren te leven had, dus begon ik te lopen. Alles wat ik wist was dat zolang mijn benen mij konden dragen en ik kon staan, ik richting het kamp zou lopen. En als ik zou vallen, zou ik opstaan en voortgaan richting dat kamp.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

*En als ik weer zou vallen, dan zou ik weer opstaan en doorstrompelen, totdat ik letterlijk tegen het kamp aan zou lopen, niet meer zou kunnen opstaan of van de rand van de berg af zou vallen.*⁹

De wil om te overleven gaf Beck Weathers het verlangen om van die berg af te komen. Niemand hoefde hem te vertellen om vurig te zijn in het opzoeken van de veiligheid van het kamp. Het was geen wettiscisme dat hem voortdreef; het was het verlangen om te leven en zijn vrouw en kinderen weer te zien. Hij zou dat kamp bereiken of doodgaan in de poging daartoe. *Oh, dat we zo zouden bidden!* “Smeek met een ernst en ijver, zoals u zou doen als uw leven op het spel stond,” zegt Ellen White. “Blijf voor het aangezicht van God, totdat onuitgesproken verlangens naar verlossing in u vervuld zijn en de zoete bewijzen van vergeven zonden zijn verkregen.”¹⁰

Wat kan God doen door mannen en vrouwen die met dit verlangen in hun harten en met deze ernst de troon der genade naderen? Mannen en vrouwen die zich ervan bewust zijn dat zonder opwekking, zonder een last te dragen voor verloren zielen, zij verloren gaan? En dat zij moeten bidden voor dit doel, ondanks het koudvuur dat hun hart zwart heeft maakt? Hoewel ons geestelijk gezichtsvermogen omfloerst is door de zonden, droge ogen en wereldsgezindheid, zullen we vasthoudende gebeden beginnen te bidden als we onze eigen bevroren toestand inzien en die van onze vrienden en geliefden die de Here nog niet kennen en dat zij en wij in net zulk groot gevaar verkeren als dr. Weathers op de flanken van de Mt. Everest. En als we vallen, zullen we opstaan. En als we weer vallen, zullen we weer opstaan, totdat de Here ons zegent!

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

Verenigde harten

De Bovenkamerervaring was een gezamenlijke ervaring. De 120 die daar vergaderd waren, waren “allen eensgezind bijeen” (Handelingen 2:1). Zij waren “samen tezamen.” Dit betekent dat zij op die plaats waren met een doel. “Alle discipelen waren aanwezig,” merkt Charles Finney op. “Zij waren verenigd en vastbesloten; hun harten waren niet van elkaar vervreemd; er was eenheid in gebed; allemaal waren verenigd voor één doel. Er was niet één persoon die zich verzette tegen het opzenden en inwilligen van hun verzoek; ze waren allemaal verlangend naar het bereiken van dit doel.”¹¹

Het Zevende-dags Adventist Bijbelcommentaar op Handelingen 2:1 zegt: “De tien dagen van verwachting waren tien dagen van ernstig gebed (Handelingen 1:14), opgezonden in een eenheid van verlangen (Van Jeruzalem tot Rome, hoofdstuk *Pinksteren*, pag. 14-15). Dit is de eenheid die het volk van God iedere keer ten toon moet spreiden als zij een bijzondere ervaring met hun Heer nastreven of als zij van Hem een openbaring van Zijn kracht verwachten. *Alles* wat zulk een eenheid in de weg staat, moet worden weggenomen, want anders zal het de Heilige Geest belemmeren om het werk van God voor Zijn volk te doen.”¹²

Christenen zijn vaak hun eigen ergste vijand. Het is een vorm van kannibalisme – *schapen, die schapen eten!* Ik heb vaak gezegd dat Satan geen vervolging nodig heeft om de kerk te stoppen. Vervolging is een van zijn “grote geweren” en hij wil die echt niet gebruiken, omdat hij weet dat de kerk juist onder druk groeit. Maar Satan hoeft zijn grote geweren niet in te zetten om ons te laten omvallen. Waarom een kruisraket gebruiken als een rotje het werk ook doet? Satan hoeft echt

Breng Gods Heerlijkheid Terug

niet zo hard te werken om ons zover te krijgen om onze rijen te verbreken. Muziek, Bijbelvertalingen, etniciteit, administratieve posities en kerkbeambten of zelf lievelingsbanken is alle “vuurkracht” die hij nodig heeft. De aanklager steekt zijn “rotjes” aan en wij gaan om als pionnen op de bowlingbaan! Maar wanneer we eenmaal doorhebben wie de echte vijand is en stoppen met het naar elkaar toe gooien van handgranaten van kritiek en censuur, zullen we samen staan zoals Jezus voor ons gebeden heeft (zie Johannes 17:20-23). Dan zullen we de duivel op de vlucht doen slaan met onze verenigde verzoeken tegen hem. Vasthoudend gebed is verenigd gebed.

Geloof

De Bijbel zegt dat geloof is: “*de zekerheid* der dingen, die men hoopt, en *het bewijs* der dingen, die men niet ziet” (Hebreeë 11:1, NBG51, nadruk toegevoegd). Merk op dat in deze bekende definitie van geloof er twee tastbare elementen (“vaste grond (HSV), zekerheid” en “bewijs”) en twee ontastbare elementen (“dingen die men hoopt” en “dingen die men niet ziet”) worden genoemd. Geloof is niet blind. Het is niet alleen supergeloof. Geloof, waar geloof, heeft vaste grond (fundament) en bewijs – tastbare haken waaraan wij onze gebeden van onzichtbare hoop op vervulde beloften kunnen ophangen.

Als ons geloof voor God moet standhouden, moeten we bidden in geloof en een zegen verwachten. Toen Hannah klaar was met bidden in de tempel, zei Eli tegen haar: “Ga in vrede, en de God van Israël zal u geven wat u van Hem gebeden hebt” (1 Samuël 1:17). Toen ze zo de vaste grond van een woord van verzekering van de Here had ontvangen, ging Hannah “haars weegs. Zij at weer en haar gezicht stond

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

bij haar niet meer als voorheen” (vs. 18). Ze huilde en vastte niet meer en begon vol verwachting te wachten op de beloofde zegen. Later toen ze een zoon baarde, noemde zij hem “Samuel, want, zei ze, ik heb hem van de HEERE gebeden” (vs. 20). Haar onzichtbare hoop op een kind was gebaseerd op “de zekerheid van de vaste grond” van Gods woord bij monde van Eli. Haar gebeden in geloof hielden stand voor God.

Op dezelfde manier was er bij de discipelen geloof en verwachting. Christus had hen gezegd dat zij gedoopt zouden worden met de Heilige Geest en Zijn belofte was de vaste grond voor dat waar zij op hoopten. “Zij wisten dat zij een Plaatsvervanger in de hemel, een Voorspraak voor de troon van God hadden... Hoger, steeds hoger strekten zij de handen des geloofs uit met de zeer belangrijke bewijsgrond: “Christus is het Die gestorven is, ja wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook aan de rechterhand van God is, Die ook voor ons pleit” (Romeinen 8:34).¹³

Hebben wij een Plaatsvervanger in de hemel vandaag? Hebben wij “vaste grond” of “bewijs” voor opwekking waaraan wij onze gebeden kunnen ophangen? Kunnen we bidden in de verwachting dat we zullen ontvangen waar we voor bidden? Ja! Zonder twijfel, *JA!* Het bewijs is de last van het bidden zelf. Het is zoals we samen al hebben vastgesteld dat als Gods volk dorst krijgt naar opwekking, God zowel de dorst*maker* als de dorst*lessen* is! Voelt u zich uitgedroogd? Wees blij! Stromen van zegen zullen weldra op u vallen!

De “vaste grond” van de dingen die men niet ziet is Gods belofte dat als “Mijn volk, waarover Mijn Naam is uitgeroepen, in ootmoed buigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zij zich bekeren van hun slechte wegen, dan zal Ik

Breng Gods Heerlijkheid Terug

vanuit de hemel horen, hun zonden vergeven en hun land genezen” (2 Kronieken 7:14).

Maar kunnen we er zeker van zijn dat deze belofte ook nu nog geldt? Ik zie geen tijdsbeperking in deze tekst! U? Zolang er mensen zijn die naar Gods naam genoemd worden, die dood zijn voor zichzelf en Hem zoeken met hun gehele, berouwvolle hart, zolang kan op deze belofte aanspraak worden gemaakt. Meer nog, denk aan Jezus’ laatste belofte aan zijn discipelen en aan ons.

Hij die beloofde dat zij de Geest zouden ontvangen niet vele dagen na deze, heeft ook gezegd: “Ga, en maak alle volken tot Mijn discipelen, ... en zie Ik ben met u tot aan de voleinding der wereld.” De betekenis van deze belofte is: “Waar je ook heengaat, bedenk dat Ik bij je ben; leg daar beslag op Mijn kracht; geloof daar in Mij en Ik zal Mijn aanwezigheid aan je openbaren... Je kunt altijd verwachten dat Ik je pogingen zal ondersteunen, als je gelooft; Je kunt altijd verwachten dat de Heilige Geest op je uitgestort zal worden en dat je eerlijke pogingen effect zullen hebben.”¹⁴

De wedstrijd

Bidden voor opwekking is een marathon, geen sprint. God heeft ons geroepen tot de strijd. Velen van u hebben antwoord gegeven aan die oproep. U bent begonnen. Het begin was goed. De gebedsgroep waar u zich bij aangesloten hebt – prima. De godsdienstige gewoonten die u zich hebt aangeleerd – super. De gebedsmaatjes die u hebt gevonden – wonderbaar. Maar “de kilometers in het midden” die komen eraan.

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

“Die kilometers in het midden zijn een harde dobber. Er staan hier minder mensen aan de kant om u toe te juichen. U krijgt niet zoveel aanmoediging van anderen meer. Routine heeft zijn intrede gedaan. U hoort weinig stemmen, die u toeschreeuwen: “Kop op, je kunt het wel!” “Volhouden, je doet het goed!”

Dan begint uw lichaam te spreken: “Waarom doen we dit? Waarom stoppen we niet even om uit te rusten? Hallo, hoever gaan we vandaag?” U loopt tegen de muur op’ wanneer het bloedsuikergehalte daalt en u het gevoel hebt dat u de ene voet niet meer voor de andere kunt zetten. Dat is pas moeilijk.

Het begin ligt achter u ... de finish lijkt zo ver weg. Die kilometers in het midden, die zijn het allermoeilijkst.”¹⁵

Ik ken dat gevoel heel goed. Soms zijn mijn morgengebeden meer arbeid dan aanbidding. Meer worstelen dan winnen. Geen hartstocht meer, afgevlakt, niet geïnspireerd. Geen brandende braambossen. Geen vergezichten van Kanaän. Geen stille stem. Satan begint met: “Waarom doe je jezelf dit aan? Welke resultaten heb je tot nu toe bereikt? De dingen om je heen veranderen heus niet. Waarom stop je niet even om nog een beetje uit te rusten?” U weet toch waar ik over praat? Ik loop tegen de muur op.

En dan? Wat doen we als we tegen de muur oplopen en alles in ons zegt om het maar op te geven? We geven niet op! We duwen voort, totdat Hij Zijn heerlijkheid in ons leven terugbrengt.

Ziet u het voor u? Begrijpt u dat wij hier over meer dan gewone gebeden praten? Goed. Dat is het ook. Bidden voor opwekking is niet iets alledaags. Het is net zo moedig als Jakob die met de engel worstelt; met net zoveel inspanning als een EHBO-arts die iemand reanimeert; net zo

Breng Gods Heerlijkheid Terug

vastbesloten als een paar mannen, die een berg afkruipen en de dood te slim af zijn.

En toch komen we tot de conclusie dat wij er nog lang niet zijn. Weet u, ik ben ervan overtuigd dat op een dag, iemand God op Zijn woord zal vertrouwen en zal geloven wat Hij zegt. Iemand, ergens, zal het gewoon doen. Die dag kan wel eens vandaag zijn. En die persoon kan best eens u of ik zijn. Laten wij samen doorgaan en meer ontdekken over Pinksteren. Laten we Gods woord bestuderen en een vuur ontdekken, dat het waardeloze in ons zal verteren en binnen in ons een hartstocht voor Christus zal ontsteken.

In het volgende hoofdstuk zullen we meer leren over wat er gebeurt als Gods volk bidt voor opwekking. De ervaring van Pinksteren is niet gemakkelijk, maar dan, niets van waarde is gemakkelijk. Kop op. *Laten we het gewoon doen!*

Een gebed

Heer, ik ben zonder kennisgeving afwezig geweest de laatste tijd. Er is te veel lawaai, drukte, slapeloosheid, toegeeflijkheid, luiheid – noem maar op.

De conclusie is: Ik heb U tot nu toe niet echt genoeg gewild in mijn leven.

Maar ik ben hier, Here, omdat ik U nodig heb.

Ik wil U. Ik verlang naar meer van Uw kracht in mijn leven, zodat mensen tot U worden getrokken.

Ik wil u net zo graag als de Psalmist, die zegt dat hij net zo naar U verlangt als een hert dat naar water smacht.

Mijn verlangen is klein en mijn overtuiging is zwak.

Ik ben te snel en te gemakkelijk tevreden met oppervlakkige kennis en ervaring.

Vergroot mijn verlangen naar U, O Here.

De Heerlijkheid van Volhardend Gebed

Laat mijn honger naar U toenemen en maak mij geschikt in Uw dienst.

Amen

-
1. Aangehaald in Douglas Cooper's, *Living God's Joy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Publishing Association, 1979), p.14.
 2. Idem, p.15.
 3. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1977, p. 26.
 4. Jonathan Graf, *One Voice, One Focus, Pray!* Magazine, Jan/Feb 1999, p.15.
 5. Idem.
 6. Ellen G. White, *De Grote Strijd*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1975, p. 573, 574.
 7. Leonard Ravenhill, *Why Revival Tarries* (Minneapolis Bethany House Publishers, 1997 [1959]), p.60.
 8. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1977, p. 26.
 9. <http://speakers.comibwcathers.html>.
 10. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, 1:63.
 11. Charles G. Finney, *The Prevailing Prayer Meeting*, Preek van September 4, 1859, in Glasgow, Scotland (www.xmission.com/~gastown/revival/FINREV.TXT)
 12. Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6:135.
 13. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, Uitgeverij Veritas, 1977, p.25.
 14. Charles G. Finney, *The Prevailing Prayer Meeting*, Preek van September 4, 1859, in Glasgow, Scotland (www.xmission.com/~gastown/revival/FINREV.TXT)
 15. Al McClure, *Middle Miles*, Adventist Review, July 1996, p. 6.

*“En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun
Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten
op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van
Mij gehoord hebt.”*

— Jezus (Handelingen 1:4, NBG51)

De HEERLIJKHEID van Wachten

Toen ik dit hoofdstuk wilde schrijven gebeurde er iets raars. Ik kon het niet. Ik was totaal verkrampt. De harde schijf van mijn voorstellingsvermogen weigerde te werken en de hele dag waren mijn mentale bestanden onbereikbaar. Ik was gefrustreerd en zelfs een beetje boos. Ik staarde uit het raam of liep te ijsberen in de kamer. Ik besloot een pakketje naar het postkantoor te brengen om mijn hoofd te luchten, maar toen ik thuiskwam, was er geen verandering. Het systeem lag nog steeds plat. Wat nu?

Met een gevoel van verslagenheid liep ik de woonkamer in om te bidden. Ik was echter erg moe en kon mij niet concentreren. Iedere keer dommelde ik weg. Ten slotte besloot ik om er niet meer tegen te vechten en ik ging een half uurtje liggen. Toen ik opstond trok ik een paar oude gebedsboeken uit de boekenkast en begon ze door te bladeren. Terwijl ik las, begon God tegen me te praten door de woorden die ik aan Hem geschreven had. Eén gebed vooral trok mijn aandacht. Iemand anders had het geschreven, maar ik had het in mijn gebedsboek

Breng Gods Heerlijkheid Terug

overgeschreven, omdat het mij op zeer treffende wijze beschreef.

Het zou gemakkelijk voor mij zijn om te bidden als ik een heldere en standvastige geest had en rein van hart was. Als ik kon ophouden om me te verbergen voor mezelf en voor U, zelfs in mijn gebeden.

Maar ik ben wie ik ben: een mengeling van motieven en smoezen, vage herinneringen en sidderingen van hoop, knopen van angst, kluwen van verwarring, en rusteloos van de liefde, naarstig op zoek naar liefde.

Ik dwaal ergens tussen dankbaarheid en hartzeer, verwondering en vanzelfsprekendheid, goede voornemens en irrealistische dromen, vrijgevigie impulsen en onbetaalde rekeningen.

Kom, vind mij, Heer! Wees bij mij precies zoals ik ben, zodat ik kan beginnen de Uwe te zijn.

Maak me tot iets dat klein genoeg is om te knuffelen; jong genoeg om vragen te stellen; eenvoudig genoeg om te giechelen; oud genoeg om te vergeten; dwaas genoeg om de vrede na te streven; sceptisch genoeg om aan de toereikendheid van allesbehalve U te twijfelen en aandachtig genoeg om te luisteren als U mij uit het graf van mijn schuchterheid roept in het volle licht van de kansrijke heerlijkheid van mijn mogelijkheden en de kracht van Uw aanwezigheid.¹

Ik bedacht hoe treffend dit gebed mijn innerlijke strijd om te worden wat God wilde dat ik zou zijn, beschreef. “Mengeling van motieven en smoezen, vage herinneringen en sidderingen van hoop, knopen van angst, kluwen van

De Heerlijkheid van Wachten

verwarring.” Man, dat ben ik! En terwijl ik dit beeld van mezelf aan het overdenken was, mij realiserend dat heel veel mensen die dit boek zouden lezen ook “ergens dwalen tussen dankbaarheid en hartzeer, verwondering en vanzelfsprekendheid, goede voornemens en irrealistische dromen” ... herstartte God mijn harde schijf. Ik had weer toegang tot mijn bestanden, hoewel ze een klein beetje gewijzigd waren.

Ik wil een paar momenten praten over wat er gebeurt nadat u hebt gebeden voor opwekking. Nadat u “Amen” hebt gezegd. Tot hier hebben we het gehad over gebrokenheid, de rol van berouw en tranen in opwekking. We hebben gesproken over volhardend gebed, verlangen en hoe gebeden van geloof te bidden. Maar nu, stelt u zich voor dat u gereed bent om JA tegen de Heer te zeggen. En dan?

U zult u wel nog heel goed kunnen herinneren welke definitieve keuzes u gemaakt hebt op de dag dat u Christus als uw persoonlijke Verlosser hebt aangenomen en lid bent geworden van de kerk. Waarschijnlijk was er een oproep. Misschien was het in de kerk of op een camp meeting of onder een grote tent. De predikant deed een oproep en u “stond op voor God” en kwam naar voren voor een gebed, zette uw naam op een kaart of stak uw hand op. U hebt daarna waarschijnlijk enkele weken of maanden Bijbelstudie gekregen en toen bent u gedoopt in water als symbool van uw keuze om Christus te volgen waar Hij ook gaat. Op deze manier hebben velen van ons JA tegen God gezegd toen we lid werden van de kerk.

Maar wat als u besloten hebt dat u meer wilt? Als u de roep van God tot gebed en berouw hebt gehoord en u tot de conclusie bent gekomen dat u vervuld wilt worden van de Heilige Geest – om te worden gebruikt als een instrument

Breng Gods Heerlijkheid Terug

voor opwekking? Het antwoord dat de Heer mij toonde, wordt gevonden in de woorden van Jezus aan Zijn discipelen vlak voordat Hij naar de hemel terugkeerde: “En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te **blijven wachten** op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze” (Handelingen 1:4,5 NBG51, nadruk toegevoegd).

De heerlijkheid van wachten

Het staat er echt. Wacht op de belofte. Wacht op de kracht. Is dit niet het antwoord dat u verwachtte? Het spijt me. Ik houd ook niet van wachten. Maar de manier waarop we wachten, maakt het verschil uit. Ik wil stellen dat ons wachten niet passief, maar actief is. Het is niet in een hoek zitten en “naar de hemel staren” zoals de discipelen deden toen Jezus van hen werd opgenomen, maar het is actief wachten op de vervulling van het verlangen van ons hart. Hoe doen we dat?

In de eerste plaats, *actief wachten betekent dienstbaar zijn.*

Zoek naar mogelijkheden om een zegen te zijn voor iemand. Bedenk dat de Heilige Geest niet komt om ons tot superheiligen te maken, maar om ons de kracht te geven om te dienen.

“In plaats van te leven in de verwachting van een speciaal moment van opwinding, zouden we er wijzer aan doen om de huidige mogelijkheden die we hebben uit te buiten, en te doen wat gedaan moet worden om zielen te redden. In plaats van de krachten van het verstand uit te

De Heerlijkheid van Wachten

putten door speculaties over de tijd en de plaats die de Here aan Zichzelf heeft voorbehouden en voor mensen heeft verborgen gehouden, moeten we onszelf overgeven aan de leiding van de Heilige Geest, onze plicht doen en het brood des levens ongemengd met menselijke meningen uitdelen aan hen, die hongeren naar de waarheid.”²

Gisteren hebben mijn dochter Crystal en ik bladeren geharkt voor de burens. Terwijl ik harkte bad ik dat God deze simpele daad zou gebruiken om een mogelijkheid voor mij te scheppen om hen over Jezus te vertellen. Ik weet niet wanneer die mogelijkheid zich zal voordoen, maar ik wil gereed en op mijn plaats zijn als dat gebeurt. Gods woorden aan Jeremia en aan ons zijn: “U dan, omgord uw middel, sta op en spreek tot hen alles wat Ik u gebieden zal” (Jeremia 1:17). Bid voor mogelijkheden om anderen te dienen. Als we wachten op Gods kracht om te getuigen, laten we onszelf dan in de positie plaatsen waar we nat kunnen worden als de stromen van zegeningen beginnen te vallen.

**Vasten dwingt God niet om te doen wat wij willen.
Vasten is een discipline, die ons helpt om onszelf
te vernederen, zodat we in harmonie
komen met wat God wil.**

Vasten en Bidden

Ik zal in het volgende hoofdstuk dieper ingaan op het onderwerp van geestelijk vasten, maar laten we nu een paar hoofdpunten behandelen. Vasten dwingt God niet om te doen wat wij willen. Vasten is een discipline die ons helpt om onszelf te vernederen, zodat we in harmonie komen met wat

Breng Gods Heerlijkheid Terug

God wil. Op de Berg der Zaligsprekingen heeft Jezus uitgelegd dat vasten onderdeel is van de christelijke ervaring. Hij zei “wanneer je vast,” niet “als je vast.” In plaats van een oefening in extreme vroomheid, is vasten als een bijziende persoon, die een bril opzet of een slechthorend persoon, die een gehoorapparaat indoeft. Het helpt ons om Gods stem duidelijker te zien en te horen.

Er zijn vele vormen van vasten en het is belangrijk om God te vragen welke soort het best bij u past. Zult u een hele dag vasten? Een dag in de week? Zult u alleen een maaltijd overslaan? Zult u zich beperken tot het drinken van water of zult u ook sap drinken? Zult u zich onthouden van TV, radio of Internet? Zult u uw drang naar lekkere dingen met verlof sturen en vasten door geen zoete toetjes of vlees te eten? Hoe u het ook doet, het belangrijkste is dat u gedurende de tijd waarin u niet eet of niet naar de TV kijkt, gebruikt om te bidden, de Bijbel te lezen en naar Zijn stem te luisteren.

Ik vind het prettig om mij te houden aan een vastendag per week. Mijn honger herinnert mij eraan dat ik zelf ervoor gekozen heb om die dag dichterbij God te zijn en het knorren van mijn maag spoort mij aan tot bidden. Ik vind in dit gezegde hulp: “Wanneer we vasten zijn wij in de situatie dat wij de ware betekenis van de woorden: ‘dat de mens niet alleen van brood leeft, maar van alles wat uit de mond van de HEERE komt’ (Deuteronomium 8:3; Matteüs 4:4) beter kunnen begrijpen. Terwijl wij letterlijk hongeren en dorsten naar gerechtigheid, worden deze woorden een persoonlijke ervaring. We ontdekken dat onze ziel echt naar God verlangt als een droog en dorstig land naar water. We ervaren wat het wil zeggen dat Jezus het Brood des Levens is.”³

Actief wachten op God betekent actief luisteren naar Zijn stem. Vasten maakt schoon schip met ons statische, gehaaste

De Heerlijkheid van Wachten

en zelfzuchtige gebedsleven, zodat we God beter kunnen horen.

Verenigd in gebed

Merk op dat toen de apostelen in Jeruzalem wachtten op de belofte van de Heilige Geest zij “niet in ledigheid wachtten op de heerlijkheid van God,” zegt Charles Finney, “maar zij wachtten en worstelden in bidden en voortdurende smekingen tot God.”⁴

Ook Ellen White schrijft in *Van Jeruzalem tot Rome*: “Zij wachtten niet in ledigheid. Het getuigenis verhaalt dat zij “voortdurend in de tempel waren, God lovende.” Ook kwamen zij samen om in de naam van Jezus hun smeekbeden voor de Vader te brengen. Zij wisten dat zij een Plaatsvervanger in de hemel, een Voorspraak bij de troon van God hadden.”⁵

In navolging van de discipelen die “wachtten in Jeruzalem door voortdurend in de tempel God te loven en te prijzen,” wil ik u 3 radicale manieren voorstellen waardoor we vandaag hetzelfde kunnen doen. Deze ideeën zijn niet nieuw en zijn niet van mij. In feite zijn het oude strategieën in een nieuw jasje gestoken door de Geest, die de kerk van Christus opnieuw bezoekt.

1. Het Concertgebed. De Grote Opwekking (1725-1740) heeft veel te danken aan de beweging van verenigd gebed, die eraan vooraf ging. Graaf Nicholas Von Zinzendorf verzamelde een groep christenen van verschillende pluimage om zich heen, die zich ten doel stelden om gezamenlijk voor Gods zegen voor de kerk te bidden. Deze Moravische Broeders baden 24 uur per dag voor meer dan 100 jaar. De vlam die zij door hun gebeden hebben aangewakkerd bracht

Breng Gods Heerlijkheid Terug

miljoenen in het koninkrijk en heeft grote opwekkingshelden zoals John Wesley, George Whitefield en Jonathan Edwards voortgebracht.

Uit de Grote Opwekking ontstond een nieuw plan voor verenigd gebed: het Concertgebed. Dit plan dat ruim 150 jaar stand heeft gehouden, is het meest machtige wapen geworpen sinds de Reformatie. Dit is hoe het werkte: een keer per maand of een keer per kwartaal houden christenen van verschillende kerken gezamenlijke gebedsbijeenkomsten, waarbij ze van kerk naar kerk gaan, waar ze bidden om de uitstorting van God Geest en de vooruitgang van het koninkrijk van Christus.⁶

Ik geloof dat het tijd is dat het Concertgebed herontdekt wordt in de kerk. Als we huizen van gebed bouwen, zal Gods heerlijkheid opnieuw worden gezien. Ik heb laatst een gebeds- en opwekkingsbijeenkomst geleid in de stad Gary, in de staat Indiana. De vertegenwoordigers van de vier Adventkerken in Gary waren aanwezig. Een van de predikanten was erg begaan met Gary en had een ijzersterk geloof in de kracht van het gebed. Toen ik de stad verliet heb ik de leiders uitgedaagd om Gary in gebed voor Jezus op te eisen en een Concertgebed te organiseren in hun gemeenten. Ze zouden een serie gebedsbijeenkomsten voor het hele district moeten opzetten en een keer per maand of een keer per kwartaal samen moeten komen, iedere keer in een van de 4 kerken, en speciaal bidden voor opwekking in de gemeenten en in de stad. Samen bidden met gelovigen van zustergemeenten versterkt de onderlinge band, geeft de gemeenteleden hernieuwde energie en houdt de aandacht gericht op het doel: opwekking.

Een andere manier om een Concertgebed in de gemeente te organiseren is van huis tot huis. Vestig “Huizen van

De Heerlijkheid van Wachten

gebed” (gebedsgroepen aan huis) in de gemeente, en kom iedere keer in een ander huis bijeen. Laat de gebedsgroepen een keer per kwartaal in de kerk samenkomen voor gemeentelijk gebed. Dit is een krachtige manier om op de Heer te “wachten” totdat Hij zijn beloofde zegen op de gemeente zal uitstorten. Hij alleen weet wat de resultaten zullen zijn!

2. Het kamerconcertgebed. De opwekkingsprediker Charles Finney kwam eens een groep vrouwen tegen die naar New York waren gekomen om te zien hoe de opwekkingsbeweging daar groeide. Zij waren erg onder de indruk van de opmerkelijke bekeringen van enkele “moeilijke gevallen” nadat kerkleden speciale gebeden hadden opgezonden tot God. Toen ze aan Finney vroegen of het concept ook in hun stad zou werken, moedigde hij hen aan om naar huis te gaan en samen met andere vrouwen Kamerconcertgebeden te bidden voor de uitstorting van de Heilige Geest in hun kerk. Ze gingen terug en ongeveer 6 van hen begonnen ’s morgens, ’s middags en ’s avonds te bidden voor het gestelde doel. Drie keer per dag baden zij op een vastgesteld tijdstip voor de uitstorting van de Heilige Geest in hun woonplaats.⁷

Het resultaat was, dat bij de volgende opwekkingsbijeenkomst niet minder dan 70 personen zich door de Geest gedrongen voelden om Bijbelstudie te volgen en zich te bekeren en er vond een grote opwekking plaats.⁸

Om een Kamerconcert van gebed op te zetten is het voldoende om met een partner of een aantal personen af te spreken om op een specifiek tijdstip van de dag te bidden voor opwekking en de redding van zielen en dit trouw vol te houden wat er ook gebeurt. Maandenlang heb ik met een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

vriend wekelijks gebeden. We hadden afgesproken om thuis of waar we ons ook zouden bevinden, elke dinsdagmorgen om 04:30 te bidden. Ik herinner me hoe ik een keer in een hotelkamer in Atlanta, Georgia mijn wekker instelde op zijn tijdszone, zodat we samen op hetzelfde tijdstip ons gebed zouden opzenden naar God. We belden elkaar nooit op om elkaar te herinneren. Maar er ging kracht uit van de wetenschap dat onze stemmen als uit één mond naar God riepen om opwekking. Wat was het resultaat van ons Kamerconcert? Wel, ik ben ervan verzekerd dat we sommige vruchten pas in het Koninkrijk van Jezus zullen zien, maar een resultaat was een boek, *Als mijn volk bidt*,⁹ dat mijn leven en dat van vele anderen heeft veranderd. God zij alle heerlijkheid en lof!

3. Een dagelijkse gebedsactie. In de herfst van 1999 hebben de leden van Brooklyn Faith SDA Church een 42-dagen vasten- en gebedscampagne gehouden, die een onuitwisbaar effect heeft gehad op de gemeente.

In Oktober 1998, nadat ze tot God had gebeden om inzicht om een gebedsbediening op te zetten voor het jaar 1999, werd Lurline Brown geleid door de Heilige Geest om een 40-dagen gebedscampagne te organiseren. Op de maandelijkse Gebedsheldenbijeenkomst van de Noordoost Conferentie in januari 1999 besprak zuster Brown haar plan. Daar kwam ze tot de ontdekking dat de conferentiecoördinator Patricia Langley, een soortgelijk plan had bedacht met als enig verschil dat er twee extra dagen waren ingelast om een diepte studie te doen van het boek De Grote Strijd. Na bespreking met de predikant van

De Heerlijkheid van Wachten

de gemeente Brooklyn Faith hebben de twee vrouwen hun plan samengevoegd en zo is de 42-dagen campagne tot stand gekomen.

Tweemaal daags gedurende de 42 dagen belde ik de gemeente op – een keer om telefonisch met hen te bidden en een keer om met zuster Lurline Brown, de gebedscoördinator van de gemeente, te spreken. Ik moest altijd glimlachen als ik de tonen van “*Wat een Vriend is ons de Heiland*” op de achtergrond hoorde.

Om 10.00 of 11.00 uur in de morgen op gewone werkdagen zaten de heiligen van God samen te bidden!

Ik had al eerder over dagelijkse gebedsacties gehoord, maar de meeste kerken zouden niet durven om dit soort acties vandaag aan de dag uit te proberen. De gedachte om de kerk elke dag open te zetten voor gebedsbijeenkomsten, terwijl iedereen het druk heeft en de gebruikelijke woensdagavondgebedsdiensten slecht worden bezocht, is bijna ondenkbaar. Maar hier was een groep gelovigen die het wel deed en het werkte! Hier had ik het in het vorige hoofdstuk over toen ik zei dat er mensen zullen zijn, die een stap verder gaan dan denken aan, zich verwonderen over en hopen op opwekking.

Ik heb zuster Brown gevraagd om haar ervaringen voor mij op te schrijven en ik deel enkele passages uit haar brief met u.

Het doel was om een bewustzijn te ontwikkelen over de kracht van het gebed en de mogelijkheden die het biedt om een verschil uit te maken bij alles wat we doen. Bovendien is gebed de reddingslijn van het gezin, de kerk en de

Breng Gods Heerlijkheid Terug

gemeenschap waarin we leven. Dus we moeten die bron aanboren.

We hebben onder veel gebed en met de hulp van de Heilige Geest dit project opgezet. Van 30 september tot 10 oktober hadden we dagelijks een doorlopende bijeenkomst van 9 uur 's morgens tot 9 uur s' avonds. Op de eerste morgen viel de opkomst tegen, maar de avondbijeenkomst was verbazingwekkend goed bezocht. Al gaanderweg hadden we elke dag meer bezoekers dan de vorige dag. Gemiddeld kwamen 100 mensen per dag langs, naar gelang hun agenda het toeliet.

Gedurende de dag hadden we elke 3 uur een ander onderwerp:

9-12 Lofprijzing en aanbidding, Bijbelstudie en gebed

12-3 Lezingen, lofprijzing en aanbidding en gebed

3-6 Gebedscursus en gebedsworkshops

6-8 Bestudering van De Grote Strijd

8-9 Bijbelstudie met nadruk op de geloofspunten en gebed.

Niemand die ons gebouw binnenkwam, ging zonder een gebed weer weg. Zieken, bedroefden en iedereen die gebed nodig had, werd bediend.

Deze actie is het beste wat onze kerk overkomen is. Levens van mensen werden veranderd; hele families en als gevolg daarvan, de gemeenschap. Mensen uit alle lagen van de bevolking, uit verschillende kerkgenootschappen en religieuze bewegingen kwamen samen voor gebed. We kregen bezoek van Katholieken, Jehova's Getuigen, Evangelische gelovigen, Rasta's en Methodisten. Een

De Heerlijkheid van Wachten

zuster uit de Methodisten kerk gaf na twee weken in het openbaar te kennen dat ze gedoopt wilde worden en dat is uiteindelijk ook gebeurd. Politie mannen die in de buurt surveilleerden, werden onze vrienden nadat ook zij, na uitgenodigd te zijn, de gebedsdiensten hadden bezocht.

In de omgeving van de kerk gingen leden de straat op om met voorbijgangers te bidden en folders uit te delen. Op de donderdagen hadden we een grote toestroom van wel 200 mensen die door de Gemeentelijke Dienst voor Voedseldistributie eten kregen uitgereikt.

Het resultaat van dit programma is dat heel veel mensen zich opgaven voor Bijbelstudie en vervollessen.

We hebben de actie ook gebruikt om lezingen te houden over gezondheid, kookcursussen en seminars over verandering van levensstijl. De grote finale was een nachtwake van gebed en doop- en zalvingdienst. Negentien personen werden gedoopt inclusief een aantal mensen die opnieuw gedoopt wilden worden. Dominee Noble Alexander, een gastprediker en de schrijver van het boek "Ik zal als een vrij man sterven"¹⁰ leidde deze slotdienst. Het was plechtig en eervol en tot de dag van vandaag zal niemand, die als gevolg van deze actie zich bij de kerk heeft aangesloten, dezelfde zijn als daarvoor, want hij heeft de Man van Nazareth ontmoet.

Prijs de Heer! Er is een honger naar God in New York City! Is er ook een honger naar God in uw stad, in uw gemeente? Wat zult u daaraan doen? Zou het kunnen zijn dat God u roept om actief op Hem te wachten door middel van het organiseren van een Concertgebed, een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Kamerconcertgebed of een Dagelijkse gebedsactie in uw stad?

Ik weet dat sommige van deze voorstellen bij u over zullen komen als niet realistisch. Maar vrienden, is het niet de tijd om de normale gang van zaken even opzij te zetten en God serieus te nemen? We moeten beginnen te verwachten dat Gods invloed verder kan reiken dan de orde van dienst! Hoe lang zullen we de Heilige Geest in de dwangbuis van de door ons zo gekoesterde “ordelijke dienst” gevangenhouden? Wat als God wil dat de predikant een oproep doet aan het begin van de preek en niet aan het eind? Kunnen we daarmee leven?

**We moeten beginnen te verwachten dat Gods
invloed verder kan reiken dan de orde van dienst!**

Ik zal nooit vergeten wat me eens overkwam tijdens een vrijdagavondgebedsdienst in London. Na 45 minuten van gebed met vreemden die zo van de straat geplukt naar binnen waren gehaald, was de stampvolle kerk in staat van opwinding. De gebedsconferentie zou vervolgen met een preek. Maar toen ik in het rond keek naar de verwachtingvolle gezichten - ongeveer 12 van hen waren zwervers die op wonderbaarlijke wijze ermee hadden ingestemd om ook voor de preek te blijven - kon ik niet doorgaan met de normale gang van zaken. Voor de tweede keer die avond nam de Heilige Geest de leiding van het programma over. Toen ik opstond om de preek te doen, voelde ik dat God me drong om de oproep tot bekering op dat moment te doen, voorafgaand aan de preek. Ik keerde me

De Heerlijkheid van Wachten

om naar de predikant van de gemeente, Hamilton Williams, en vertelde hem wat ik dacht dat God van ons verwachtte. Hij had eigenlijk geen keus, maar ook hij was bereid om de Heer de controle over het programma te geven, dus deed hij de oproep. Terwijl de gemeente zong, kwamen 6 of 7 van onze bezoekers - mensen die voor die avond nog nooit in een kerk geweest waren – naar voren om Jezus Christus aan te nemen als hun persoonlijke Verlosser. Halleluja!

Sommigen kwamen al snikkend, zoals een jongeman met lang blond haar, die zwaar naar de alcohol rook. Hij ging zitten op de rand van het platform met zijn hoofd in de schoot verborgen, roepend naar God om in zijn leven te komen. God gaf mij het voorrecht om met deze jongeman en zijn broer te bidden. In hun gebrokenheid zag ik een glimp van Gods heerlijkheid en terwijl ik de twee mannen naar Jezus toe leidde, realiseerde ik me dat ik me, samen met iedereen in het gebouw die avond, op heilige grond bevond.

Als ik nooit meer een orde van dienst zie, zal ik er niet rouwig om zijn. Maar als we niet meer van Gods heerlijkheid beginnen te zien in onze diensten, laten we dan een oceaan vullen met onze tranen!

Maar wat als we niet bereid waren geweest om de kansel aan Jezus over te geven? Wat zou er zijn gebeurd als we het programma koste wat kost hadden willen volgen? Als we zo gebonden zijn aan de orde van dienst dat de Heilige Geest ons niet in beweging kan brengen, *gooi de orde van dienst weg!* Jezus komt spoedig terug! Misschien is het tijd voor iets dat meer is dan “Openingslied, Schriftlezing, Openingsgebed, Speciaal nummer en Preek.” God, help ons! Het gaat niet om

Breng Gods Heerlijkheid Terug

het programma, het gaat om het zoeken van Zijn aangezicht om Zijn heerlijkheid terug te brengen in de gemeente! Het gaat om het overgeven van onze controle en tradities en om plat op ons gezicht te gaan en te roepen tot God dat Hij zijn regen stuurt voordat wij vergaan! Als ik nooit meer een orde van dienst zie, zal ik er niet rouwig om zijn. Maar als we niet meer van Gods heerlijkheid beginnen te zien in onze diensten, laten we dan een oceaan vullen met onze tranen!

Ten slotte: *wachten is volhouden*

We hebben het hier al over gehad in het vorige hoofdstuk, maar ik wil nu iets dieper graven in dit onderwerp. Mij wordt vaak gevraagd of het nodig is om God te blijven vragen om iets. Is dat niet een blijk van ongeloof? Waarom niet één keer vragen en het aan God overlaten om naar Zijn wil en wijsheid op Zijn tijd te antwoorden? Deze vragen zijn redelijk. Ik denk dat het soms goed is om deze benadering te kiezen. Maar het is interessant op te merken dat Jezus in twee aparte situaties Zijn volgelingen leerde bidden door het vertellen van twee verhalen waarin de bidders volhielden, totdat ze het gevraagde hadden gekregen (zie Lucas 11:5-10 en 18:1-8).

Verschillende situaties vragen om verschillende benaderingen. Op de berg Karmel bad Elia één keer tot God om Zichzelf te openbaren als de ware God en vuur viel meteen van de hemel. Maar toen hij bad voor regen, boog Elia zich 7 keer voorover “met zijn gezicht tussen zijn knieën” voordat hij regenwolken begon te zien (zie 1 Koningen 18:42-45). Zelf de Zoon van God verzocht Zijn Vader 3 keer om de beker van Golgotha van Hem weg te nemen.

De Heerlijkheid van Wachten

De lijst van argumenten voor de noodzaak van aanhoudend gebed is lang, maar laten we ten minste 3 argumenten bespreken.

1. Duivelse tegenwerking. In Daniël 10 lezen we over Daniëls visioen over een grote oorlog. Daniël vastte en bad 3 weken lang om begrip over wat hij eerder had gezien. Toen hij op de oevers van de rivier de Tigris stond, zag Daniël plotseling “een Man, gekleed in linnen, Zijn heupen omgord met het fijne goud uit Ufaz. Zijn lichaam was als turkoois, Zijn gezicht als het uiterlijk van de bliksem, Zijn ogen als vuurfakkels, Zijn armen en Zijn voeten als de glans van gepolijst koper en het geluid van Zijn woorden als het geluid van een menigte” (Daniël 10:5,6).

De andere mannen die bij Daniël waren zagen niet wat hij zag, maar waren plotseling heel erg bang en zij renden weg. Daniël viel krachteloos op de grond neer, totdat een engel hem aanraakte en hem zijn kracht teruggaf.

De engel zei: “Wees niet bevreesd, Daniël, want vanaf de eerste dag dat u zich er met heel uw hart op toeleigde om inzicht te krijgen en om u te verootmoedigen voor het aangezicht van uw God, zijn uw woorden gehoord, en omwille van uw woorden ben ik gekomen. De vorst van het koninkrijk Perzië stond *eenentwintig dagen tegenover mij*, maar zie, Michaël, een van de voornaamste vorsten, kwam om mij te helpen toen ik daar achterbleef bij de koningen van Perzië” (vs 12-13, nadruk toegevoegd).

Daniël was zich, terwijl hij bad, niet bewust van de oorlog die in de hemel losbarstte! De “vorst van het koninkrijk Perzië” of Satan, was vastbesloten dat licht van de hemel Daniël niet zou bereiken en hij is nog net zo vastbesloten vandaag. “Elke herleving van Gods werk prikkelt de vorst

Breng Gods Heerlijkheid Terug

van het kwaad tot grotere activiteit. Hij spant nu al zijn krachten in voor de laatste strijd tegen Christus en Zijn volgelingen.”¹¹

We moeten onthouden dat onze strijd niet gericht is tegen mensen “maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten” (Efeziërs 6:12). De vijand zal alles doen wat in zijn macht ligt om te voorkomen dat wij juist dat doen wat hem volledig verslaat – bidden. Daarom moeten we volhouden.

2. Niet gereed om te ontvangen. Toen mijn oudste dochter Candice 11 jaar oud was, wou ze leren autorijden. Ze was lang voor haar leeftijd en lichamelijk heel goed in staat om bij stuur en pedalen te komen. Wat zou er zijn gebeurd als ik haar lief glimlachend de sleutels had overhandigd en haar had nagewuifd met “Veel plezier, schat. Ik zie je straks.” De politie zou mij arresteren voor het in gevaar brengen van mijn kind en mij aansprakelijk gehouden voor alle schade en ongelukken die zij had veroorzaakt! Mijn dochter van elf jaar de sleutels geven terwijl zij geen enkele oefening in het besturen van een drie ton wegend voertuig had gehad, zou heel erg onverantwoordelijk zijn. Er was niets mis met haar verlangen om te mogen rijden, maar de tijd was er nog niet rijp voor. Vijf jaar later, nadat ze rijles had gehad, de nodige uren rijinstructie had gevolgd en haar rijbewijsexamen had gehaald was ik blij (niet helemaal) dat ik haar eindelijk de autosleutels mocht overhandigen. Het verschil is dat ze nu gereed was om de zegen van het autorijden te ontvangen. Soms zijn wij gewoonweg niet gereed om de dingen die we aan God vragen, te ontvangen. In Zijn genade, wacht God

De Heerlijkheid van Wachten

met het vervullen van onze wensen. Terwijl we wachtend ons deel doen om gereed te zijn: volhouden en niet opgeven.

3. Om het verlangen te vergroten. Kinderen zijn impulsief. Neem ze mee naar de winkel en ze vragen om alles wat ze zien. Ervaren ouders weten dat veel van hun verzoeken vergeten zullen zijn als ze de winkel weer uitlopen. Uit het zicht, uit het hart. Maar zo nu en dan bijten kinderen zich ergens in vast en zijn ze niet op andere gedachten te brengen. Zo was het ook met de mijne, toen ze besloten dat ze een hond wilden. Met mijn excuses aan Lucas 18, noem ik mijn verhaal: “De vastbesloten dochters.”

In een stad woonden een Godvrezende moeder en vader, die niet van honden hielden. Maar ze hadden drie dochters die hun bleven bestoken met het verzoek: “Mogen wij een hond, alstublieft!”

Ze zeiden altijd nee, maar de strijd werd alleen maar heviger. Het bedelen, onderhandelen, beloven en smeken ging dag en nacht door. Maar de moeder en vader bleven bij hun besluit: er kwam geen hond.

Vroeger, voordat ze hun eerste dochter kregen, waren er twee gangpaden in de supermarkt die ze snel voorbijliepen – die met babyspullen en die met huisdierspullen. Hun favoriete opmerking als ze, elkaar schertsend aankijkend, daar langsliepen was: “Geen honden en geen baby’s!”

Deze uitroep werd allengs milder totdat het gedeelte “geen baby’s” door de werking van de natuur vanzelf in vergetelheid raakte. Maar ze waren vastbesloten niet toe te geven aan hun standpunt van “geen honden.”

Gebeden werden opgezegd, tekeningen gemaakt. Een dochter schreef zelfs een verhaal getiteld: *Mijn hond*. Op een dag werden er puppy’s weggegeven en de vader had het

Breng Gods Heerlijkheid Terug

beestje al bijna meegenomen, maar toen hij de kille uitdrukking van de moeder op zich gericht zag, was hij meteen genezen.

Ten slotte zei de vader tegen zichzelf: Ik ben Godvrezend en ik houd niet van honden, maar deze dochters blijven mij maar lastigvallen. Ik zal moeten zorgen dat ze een hond krijgen, anders raak ik nog aan de drank door dat gebedel van hun!”

En zo gebeurde het dat een week voordat ik Chloe kocht, ik tegen mijn dochters zei dat als ze mij niet meer lastig zouden vallen, ik hen volgende week *woensdag* mijn finale beslissing zou geven over een hond. Op *vrijdag* ging ik naar het asiel en vond daar een vijf maanden oude zwart-witte terriër. Ik zou haar *dinsdag* mee kunnen krijgen – een dag voor de met mijn dochters afgesproken datum.

Het hele weekend vonden ze het moeilijk om niet over een hond te praten, hoewel ze mij op alle mogelijke manieren eraan herinnerden dat het al gauw woensdag was. Zij hadden hoop en vrees. *Maar ik wist toen reeds wat ik zou doen.* Zij wisten niet dat hun verzoek was ingewilligd, *ze hadden het gevraagde alleen nog niet ontvangen!*

Dinsdagavond - de dag voor woensdag - haalde ik de puppy op. Toen ik met de hond naar de auto liep, begon ik me voorstellen hoe ze zouden reageren. Ik raakte er zelf opgewonden van. Ik wist niet hoe snel ik thuis moest komen. Ik kon niet wachten om hun blijde gezichten te zien. Toen ik het huis inliep met Chloe op mijn arm brak er een kabaal van jewelste los. Ongereemde uitroepen van blijdschap: “O! Ik kan het niet geloven! Dank u, Dank U!” en een spontaan rondedansje. Het was een heerlijk schouwspel. Dit is wat ik bedoel: Suzette en ik waren net zo verheugd, misschien zelf

De Heerlijkheid van Wachten

meer dan zij, over hun blijdschap over de langverwachte hond.

Dus: voordat u bidt, heeft God al geantwoord. Uw vandaag en uw morgen zijn al in Gods hand. Hij ziet alles en weet al wat Hij gaat doen.

Wij maken allemaal op zijn tijd tijden van wachten door. Het lijkt dan alsof God niet antwoordt en soms zelfs niet hoort. We hebben gebedeld, onderhandeld en gesmeekt, maar het heeft niets uitgemaakt. En toch, ons meest belangrijke verzoek – “Heer, redt me!” heeft Hij wel beantwoord. Is het niet heerlijk om te weten dat in antwoord op uw verzoek om verlossing Jezus zegt: “In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben” (Johannes 14:2,3).

We wachten, net als mijn dochters op hun puppy, met hoop en vrees, tegen alle verwachtingen in, dat we zullen worden gered. Gebeden worden opgezegd, schilderijen worden gemaakt, verhalen verteld, boeken geschreven, preken gepreekt over de dag dat Jezus weer zal komen om ons te verlossen en een eind te maken aan de zonde en het

**Uw vandaag en uw morgen zijn al in Gods hand.
Hij ziet alles en weet al wat Hij gaat doen.**

verdriet dat het veroorzaakt. We hoeven Jezus niet te smeken om dit verzoek in te willigen, want Hij is al bezig om het huis dat u zult bewonen, in gereedheid te brengen. Hij kijkt met opwindning en verwachting uit naar uw thuiskomst.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Terwijl we doorgaan met bidden, worstelen, lijden en wachten ziet Hij de grote dag van de hereniging al voor Zich. Hij ziet de uitdrukking op uw gezicht, hoort uw kreten van lofprijzing en voelt de trilling van vreugde als u in de lucht springt en op uw knieën valt van onuitspreekbare dankbaarheid. En wederom mogen we stellen dat de Vader oneindig meer blij is met het kijken naar onze blijdschap, dan wij zijn met de lang verwachte Verlossing.

Blijf geloven. Blijf bidden. Blijf wachten. Voordat u roept, heeft God al geantwoord. Uw vandaag en uw morgen behoren al tot Gods verleden. Hij heeft het al gezien en weet precies wat Hij gaat doen!

Een gebed

“En nu, wat verwacht ik, Here? Mijn hoop, die is op U.”
(Psalm 39:7 NBG)

Ik ben zo moe om mee te doen aan het “kerkspel” zonder Uw heerlijkheid te zien.

Help mij om op een actieve manier te wachten op Uw kracht om Uw wil te doen.

En als het betekent dat er een eind komt aan de normale gang van zaken, dan zij het zo.

De tijd is kort en ik wil graag bij U zijn.

Ik ben blij te weten dat U ook naar mij uitkijkt.

Geef mij, ik bid het U, een standvastige geest en een rein hart.

Roep mij uit het graf van mijn schuchterheid en laat mij de heerlijkheid zien van de persoon die ik kan worden door U.

Amen.

-
1. Ted Loder, *Guerrillas of Grace*, (San Diego, Calif.: Lura Media, 1984).
 2. Ellen G. White, *Evangelism*, p.702.

De Heerlijkheid van Wachten

3. Cindy Hyle Bezek, *Has the Fast-food Generation Missed Out?, Pray!* Magazine, Nov/Dec 1997, p.17, 18.
4. From *The Prevailing Prayer Meeting*, by Charles G. Finney, Preek van September 4, 1859, Glasgow, Scotland. (www.xmission.com/~gastown/revival/FINREV.TXT)
5. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, Uitgeverij Veritas, 1975, p.25.
6. Robert Bakke, *Prayer: God's Catalyst for Revival*, *Pray!* Magazine, nummer 1, 1997, p.16, 17.
7. From *The Prevailing Prayer Meeting*, by Charles G. Finney, Preek van September 4, 1859, Glasgow, Scotland. (www.xmission.com/~gastown/revival/FINREV.TXT)
8. Idem.
9. Randy Maxwell, *If My People Pray*, Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1991.
10. Noble Alexander, *I Will Die Free*, Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1995.
11. Ellen G. White, *De Grote Strijd*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1975, p.548.

*Als we niet meer bloeden, kunnen we niet meer
zegenen.*

— **Dr. J. H. Jowett**

*Als we als gelovigen, geen bekeerlingen meer
voortbrengen en het zwaar te verduren krijgen en
wanneer de ziel zo steriel geworden is dat we er ziek
van worden, dan zal ons hart sneller gaan kloppen en
zullen we vurige gebeden bidden.*

Dan pas zal de kerk vruchtbaar zijn.

— **Leonard Ravenhill**

*Maar als U iets kunt, wees dan met innerlijke
ontferming bewogen over ons en help ons!*

— **Marcus 9:22**

De HEERLIJKHEID van Barmhartigheid

Ik schrok van de vraag. Het sloeg mij de lucht uit de longen en ik kon op dat moment niet anders dan God bidden om hulp. We zaten onder een grote tent op een camp meeting in South Lake Tahoe. Ik presenteerde een workshop over hoe kerken te veranderen in huizen van gebed. Het was de tweede presentatie van de dag en de hete namiddag maakte iedereen een beetje loom en plakkerig. Ik was al druk bezig met mijn betoog toen een man zich vooroverboog en de vraag op mij afvuurde. Ik keek met een ruk op van mijn transparant op de overheadprojector.

“Ik wil iets weten,” begon hij. Ik moedigde hem argeloos aan om zijn vraag te stellen, hoewel ik het vaag vermoeden had dat zijn vraag zowel bedoeld was om mij te testen als om een antwoord te krijgen. Hij vervolgde: “We hebben gebedsgroepen georganiseerd voor de Net '96 campagne en we hebben maar één persoon gedoopt. Wat ik wil weten is, wat is er misgegaan? We hebben gebeden en het heeft niet gewerkt. Waarom niet?”

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Ik kan u zeggen dat ik ter plekke bevroor alsof ik een beer had gezien en deed alsof ik dood was. Ik had geen idee welk antwoord ik deze heer moest geven en ik wou niet iets zeggen dat nietszeggend en voorspelbaar zou zijn. Op dat moment had ik een “Nehemia-ervaring” (Nehemia 2:4) en zond een schietgebed op naar God voor hulp. Meteen gaf God mij de ingeving om de man een wedervraag te stellen. “Ik kan u niet vertellen waarom de resultaten niet meer bevredigend waren,” begon ik, “maar mag ik ú een vraag stellen.”

“Dat mag,” antwoordde hij.

“Heeft uw gemeente gebeden voor de gemeenschap vóórdat Net '96 begon?” Hij hield zich stil. “En nu Net '96 voorbij is en u uw ziel hebt gewonnen, bent u nog steeds aan het bidden voor de gemeenschap? Voor degenen die u *niet* hebt kunnen bereiken?” De man sloeg zijn ogen neer en schudde langzaam zijn hoofd ten teken dat het bidden in zijn gemeente was opgehouden toen de campagne voorbij was.

Met heel mijn hart geloof ik dat een van de redenen waarom God onze evangelisatie-inspanningen niet kan zegenen met grotere resultaten is, omdat onze liefde voor de verlorenen geprogrammeerd is. We “houden” van ze wanneer de kalender ons zegt dat het tijd is voor evangelisatie, maar we laten hen “vallen” als de aftiteling in beeld verschijnt. Heer, vergeef ons!

In de zomer van 1998 belde een vriend mij op om mij te vertellen over zijn teleurstelling over de magere resultaten van de verspreiding van de Net '98 folders in zijn woonomgeving. Hij ging van deur tot deur met de folders, maar er was heel weinig interesse.

“Hoe goed ken je je burens?” vroeg ik hem. “Niet zo goed,” antwoordde hij.

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

“Heb je veel contact met hen gehad tot nu toe?”

“Nee,” gaf hij toe.

“Wel, je zou je eens in hun schoenen moeten verplaatsen,” zei ik. “Als iemand, die je nauwelijks kent, je een stuk papier in de hand duwt en je uitnodigt voor een bijeenkomst in een kerk waar je nog nooit bent geweest, om te luisteren naar een spreker waar je nog nooit van hebt gehoord, zou *jij* gaan?”

Hij lachte en zei: “Mooi niet.”

“Waarom denk je dat je burens anders zouden moeten reageren?”

Mijn vriend begreep wat ik bedoelde, maar ik vraag me soms af of wij het echt doorhebben. Jezus heeft ons opgedragen te gaan en *discipelen* te maken, maar de meesten van ons weten niet eens hoe we *vrienden* moeten maken! Het verdrietige van onze evangelisatie is niet het magere resultaat, maar het gebrek aan bezorgdheid over het magere resultaat. We beëindigen een 8-weken durende evangelisatiecampagne, hebben een of geen doopdiensten die daar het resultaat van zijn, vegen onze handen af en gaan rustig verder met ADRA-collecte, Scoutingweekend, Vrouwendag of wat er op dat moment op de kerkagenda staat, zonder dat we even stilstaan bij het gebrek aan effectiviteit van onze inspanningen. Waarom? Simpelweg *omdat het ons niet echt kan schelen!* Als de cursief gedrukte woorden steken, geloof me, ik voelde de pijn toen ik ze typte. En ik zal me niet verschuilen achter het veilige “ons” in de zin. Het kan *mij* niet schelen. Niet echt. Niet zoals Jezus wil dat het zou moeten. Ik moet eerlijk tegen mezelf zijn. Ik heb geen slapeloze nachten van de geestelijke toestand van mijn burens. Ik ben niet van slag dat de mensen die in de buurt van de kerk wonen, de waarheid niet kennen. Maar prijs de Heer, ik begin er last van te krijgen!

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Jezus heeft ons opgedragen te gaan en discipelen te maken, maar de meesten van ons weten niet eens hoe we vrienden moeten maken!

Een van de tekenen van echte opwekking is een aangewakkerde liefde voor de verlorenen. Een terugkeer van barmhartigheid. Een op één lijn brengen van onze agenda met die van God (eindelijk!). Denk je eens in: als God zou slapen, waar zou Hij van wakker liggen vanavond? Zou dat niet de zorg om de verlossing van Zijn kinderen zijn? Nu weten we dat God nooit sluimert of slaapt (zie Psalm 121:4). Hij is de hele dag en nacht klaarwakker met maar één onderwerp op zijn “werklijst”: Verlossing.

Toen zich op 13 april 1970 een mysterieuze explosie voordeed aan boord van de Apollo 13, greep de nu beroemde kreet “Houston, we hebben een probleem” de hele natie bij de keel in een gevoel van angst en urgentie. Het was een zenuwachtig heen en weer geren van vluchtexperts en missiespecialisten, en astronauten dromden zich in de Controlekamer bijeen rondom werkstations die bedoeld waren voor één persoon. Men werkte zich de klok rond. Niemand maakte zich druk over ploegenwisselingen, want iedereen was vastbesloten om het beschadigde ruimtevaartuig en haar bemanning veilig thuis te brengen. Vakantieplannen werden doorgestreept, dinertjes gingen niet door, het “normale” leven stond stil. Een leven en dood drama speelde zich diep in de ruimte af en in Houston was alles gericht op de redding van de astronauten Lovell, Swigert en Haise. Het was het enige doel, de enige taak op de werklijst.

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

Toen een mysterieuze explosie genaamd zonde het ruimteschip aarde door elkaar schudde, bereikte de schreeuw om hulp van de inwoners het oor van de Almachtige God. De hemelse Controlekamer kwam in actie en elke geestelijke geheimagent werd in actie gebracht om de verloren zonen van God thuis te brengen. Het “normale” leven in de hemel staat stil. Een leven en dood drama der eeuwen is gaande op planeet aarde en in de hemel is de redding van de mens het enige dat telt, het enige doel, de enige taak op de hemelse agenda.

“O, denk aan het grote verlangen van Christus om de verlorenen terug te brengen in de schaapskooi,” schrijft Ellen White.¹ Vraag uzelf af: Als God onze Vader is en Jezus onze broer, hoe kunnen we dan zo weinig aandacht hebben voor de dingen die Zij zo belangrijk vinden? Waarom bidden we zo weinig voor wat het zwaarste ligt op het hart van God?

Ik heb “christenen” gezien, die op de vuist gaan over drama, drums en vloerbedekking in de kerk, maar zich stilhouden als de doopvont een rommelbak wordt vanwege het weinig gebruik. Ik heb heiligen boos genoeg gezien om de kerk uit te lopen als hun plek in de bank of hun stoel bezet werd door een bezoeker, maar die nooit hun mond opendoen als de gemeente jaar na jaar geen enkele ziel voor Christus weet te winnen! “Het probleem van vele gelovigen is, dat zij zich boos maken over kleinigheden en onbewogen blijven bij tragedies,” zegt Leonard Ravenhill. “Zij zijn boos over een persoonlijk ongenoegen, maar hebben een gezicht als van een sfinx, terwijl wolven van hartstocht onze jeugd opvreten en demonen van valse leer de kudde uiteenslaan.”² Mijn vrienden, we gaan de verkeerde kant op. We leven het leven “onderste boven.”

Breng Gods Heerlijkheid Terug

De kerk zou een bron van genezing en troost moeten zijn in haar omgeving, maar jammer genoeg weet de gemeenschap nauwelijks dat we bestaan.

Een bron van genezing en troost

De kerk zou een bron van genezing en troost moeten zijn in haar omgeving, maar jammer genoeg weet de gemeenschap nauwelijks dat we bestaan. Stelt u zich eens voor dat een ruimtewezen uw plaats van aanbidding in het vizier krijgt en morgen is uw kerkgebouw verdwenen – weggezogen uit haar fundament. Niets is ervan over dan een groot, gapend gat. Hoeveel dagen zouden voorbijgaan voordat het iemand in de buurt zou opvallen dat de kerk er niet meer is? Prijs de Heer, als u kunt zeggen dat het de burenen meteen zou opvallen. Dan laat u uw licht schijnen en maakt u indruk op degenen om u heen. Maar als het uw kerk vergaat als vele andere kerken, dan zou het antwoord kunnen zijn dagen, weken of *jaren!*

De waarheid hiervan werd pijnlijk duidelijk toen ik niet lang geleden een gebedsexperiment uitvoerde in de omgeving van mijn eigen kerk. Het was woensdagavond en ik ging voor in een gebedsbijeenkomst. Ik vroeg een paar vrijwilligers om langs de deuren te gaan bij een flatgebouw dat niet meer dan 100 meters verwijderd was van ons kerkgebouw. Ze moesten twee-aan-twee gaan en zich voorstellen als de burenen van de Adventkerk en de mensen vragen of ze voor hen mochten bidden. Degenen die in de kerk achterbleven werd gevraagd voor de vrijwilligers te bidden – dat God hen zou zegenen als zij in contact probeerden te komen met de mensen. Na 15 minuten,

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

kwamen de vrijwilligers terug met meer dan twaalf gebedsverzoeken. Dat was het *goede* nieuws!

Het slechte nieuws was dat een van de mensen, met wie ze in aanraking kwamen – een jongeman – niet door had dat er een kerk in zijn straat was! Mijn ouders waren degenen die bij de man aan de deur kwamen. Zij wezen in de richting van de kerk en zeiden: “Jazeker, wij zijn van die kerk daar.” Toen de man nog steeds zijn schouders ophaalde in verbazing, nam mijn moeder hem letterlijk bij de arm en boog zich samen met hem over de balustrade van de galerij op de tweede verdieping en wees naar het gebouw op steenworpafstand: “Ziet u?”

“Oooh,” zei de man. “Ik heb me steeds afgevraagd waarom er op zaterdag altijd zoveel auto’s bij dat gebouw waren. Ik wist niet dat het een kerk was.”

Stelt u eens voor! Iemand die bijna in de schaduw van onze kerk woont en die niet eens weet dat we bestaan. Dat was de indruk die wij op zijn leven hebben gemaakt tot op dat moment en het is verdrietig dat dit voor velen van ons geldt. Leonard Ravenhill zei het zo:

*Bij de deur van onze kerken staat de massa – ongewenst, omdat ze niet bereikt is, niet bereikt, omdat ze niet geliefd is. Dank God voor de zending overzee. Het is vreemd, maar o zo waar dat we ons meer bezorgd maken over mensen aan de andere kant van de wereld, dan voor onze burens, die verloren gaan aan de overkant van de straat!*³

Hoe kunnen we zeggen dat we gereed zijn voor de wederkomst van Jezus als zo veel mensen om ons heen – met inbegrip van onze vrienden en geliefden – niet voorbereid zijn om Hem te ontmoeten? Waarom doet dit ons zo weinig?

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Geloven we echt dat Jezus terugkomt? Geloven we echt dat er een hemel is en een tweede dood? Geloven we echt dat zonder de reddende kennis over Christus, velen nodeloos verloren zullen gaan? Doet het ons wel iets?

Ik ken een verhaal over een misdadiger genaamd Charlie Peace, die ter dood veroordeeld was in een Engelse gevangenis. Op de morgen van zijn executie werd hij naar de executieruimte gebracht, begeleid door de gevangenisprediker, die met een slaapstem uit een gebedenboek las. Charlie vroeg de kapelaan wat hij las. “De troost van het geloof” was het antwoord. Charlie was geschokt door de achteloze manier waarop de predikant over hel en verdoemenis las. Hoe kon iemand zo onbewogen zijn in de schaduw van de strop, terwijl hij een mens begeleidde naar de dood en zonder emotie voorlezen over de eeuwige scheiding tussen de zondaar en God? Hoe kon hij zich door de passage heen werken zonder een trilling in zijn stem?

“Mijnheer,” zei Charlie tegen de kapelaan, “als ik geloofde wat u en de kerk van God *zeggen* te geloven, zelfs al lag Engeland van kust tot kust bedekt onder een laag gebroken glas, ik zou eroverheen lopen, op handen en knieën als het moest, en het leven de moeite waard vinden om één ziel te redden van het lot dat u mij zonet voorlas!”

O God! Vergeef mij mijn zelfzucht! Maak dit harde hart in mij kapot en maak het week van zorg voor degenen die U nog niet kennen!

Een begin

Waar te beginnen? Hoe ontwikkelen we echte belangstelling en liefde voor de verlorenen?

1. Bid om meer liefde voor Jezus

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

Vance Havner schreef: “De hoofdzaak voor een zendeling is niet liefde voor de mensen, maar liefde voor Christus.” We moeten Jezus weer gaan “zien.” Zijn opdracht omarmen, zijn passie in ons hebben. En wat is Zijn passie?

“Toen Jezus de Hof van Getsemane binnenliep had Hij jou in gedachten. Toen Jezus een blik in de hemel wierp, zag Hij jou in Zijn visioen. Toen Jezus droomde van de dag dat wij samen met Hem zouden zijn, zag Hij jou daar. Zijn pijn was voor jou. Zijn passie was jij.”

Hij wilde weglopen, maar Hij kon dat niet want Hij zag jou. Hij zag dat je een leven moest lijden waar je niet om gevraagd had. Hij zag hoe je verraden werd door degenen van wie je hield. Hij zag je met een lichaam dat ziek en een hart dat steeds zwakker wordt. Hij zag jou in jouw eigen Hof van Getsemane – en Hij wou niet dat je daar alleen zou zijn. De laatste strijd werd gewonnen in Getsemane. En het teken van die strijd is Jezus, die vrede had met wat er zou gaan gebeuren. Want in die hof heeft Hij het besluit genomen. Hij zou eerder naar de hel gaan voor jou, dan naar de hemel zonder jou.”⁴

Zijn passie, dat zijn wij! Het is deze Jezus waar we weer verliefd op moeten worden. En als we dat doen, zal Hij ons een hart vol liefde geven voor onze broeders en zusters, die Hij die nacht náást jou zag staan.

2. Introduceer het vasten des Heren

Vasten wordt vaak voorgesteld als het geheime wapen van opwekking. Zoals gezegd in het vorige hoofdstuk, is vasten het verloochenen van jezelf om God te zoeken. Als we

Breng Gods Heerlijkheid Terug

denken aan vasten, dan denken we meestal aan het zich onthouden van voedsel, maar de profeet Jesaja stelt ons een andere vorm van vasten voor die de Heer meer behaagt.

“Is dit niet het vasten dat Ik verkies: dat u de boeien van de goddeloosheid losmaakt, dat u de banden van het juk ontbindt, dat u de onderdrukten vrij laat heengaan en dat u elk juk breekt? Is het niet dit, dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt, en de ellendige ontheemden een thuis biedt, dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt, en dat u zich voor eigen vlees en bloed niet verbergt?” (Jesaja 58:6-7).

Dit is het vasten des Heren. Het is een vasten van zelfzucht. Een vasten van denken aan uw eigen gemak en comfort. Wanneer u vast van uzelf, richt u de aandacht op God en wanneer u dat doet, ziet u wat Hij ziet en hoort u wat Hij hoort. En wat ziet God? Hij ziet Zijn kinderen lijden. Wat hoort God? Hij hoort de roep van Zijn kinderen die hongerlijden, die alleen, arm, gevangen, mishandeld, gekweld, verslaafd, etc. zijn.

Maar als we het vasten des Heren aannemen, doen we meer dan zien en horen, we **handelen**. We zitten niet in ons huis te wachten tot de volgende maaltijd. We “maken de boeien der goddeloosheid los en de banden van het juk los, om de verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken.” We “delen ons voedsel met de hongerigen en voorzien arme zwervers van onderdak.” Met andere woorden: **we raken betrokken!** En wat zal daar het resultaat van zijn?

“Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad, en uw herstel snel intreden. Uw gerechtigheid zal voor u uit gaan en

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

de heerlijkheid van de HEERE zal uw achterhoede zijn. Dan zult u roepen en de HEERE zal antwoorden, dan zult u om hulp roepen en Hij zal zeggen: Zie, hier ben Ik. Als u het juk uit uw midden wegdoet, het uitsteken van de vinger en het uitspreken van ongerechtigheid; En de HEERE zal u voortdurend leiden, Hij zal uw ziel in dorre streken verzadigen, uw beenderen kracht geven; u zult zijn als een bevroede tuin, als een bron waarvan het water nooit ontbreekt.” (Jesaja 58:8,9,11).

Opwekking! Voor iedereen die dorst naar het verkwikkende water van de uitstorting van de Heilige Geest, hier is de bron! God heeft de sleutels van opwekking niet voor ons verstopt, we staan er alleen op dat we onze eigen sleutelbos gebruiken. We moeten stoppen met dit onvolwassen naar binnen gericht zijn op *onze* wensen, *onze* noden, *onze* dorst en moeten beginnen te bidden om als Jezus te zijn, die zei: “zoals ook de Zoon des mensen niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen” (Matteüs 20:28).

Let op wat er gebeurt als we op dezelfde golflengte met God komen: “Wanneer de wil van de mens met Gods wil samenwerkt, wordt deze almachtig,” schrijft Ellen White.⁵ We ontvangen volmacht! Maar als de wil van de mens de agenda van de *mens* vooruitduwt, wordt het machteloos.

Denk hier eens aan: drie en een half jaar lang was de belangrijkste zorg van de discipelen zichzelf – hun positie in het koninkrijk van Christus en hun rang in de pikorde der apostelen. Zelfs toen Jezus zich aan het voorbereiden was om het uiterste offer voor hen te brengen, werden ze in beslag genomen door de vraag wie van hen de grootste was.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Maar later, nadat Jezus naar de hemel was gegaan, kwamen ze samen in de bovenkamer waar zij wachtten op de Heilige Geest. Toen ze daar baden voor kracht om zielen te redden, “kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag ... tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zat op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken, in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken” (Handelingen 2:2-4).

Als we alleen maar geïnteresseerd zijn in “goede kerkdiensten,” wanneer we “een gerespecteerd christendom” genoeg vinden, waarin we professionele kerkgangers zijn, wanneer we uit ons doen raken, omdat zuster die-en-die opnieuw gekozen is als sabbatschoolleidster, of omdat die-en-die altijd wordt gevraagd de solopartijen te zingen in het koor, of omdat we nooit de pot luck mogen organiseren, geven wij uiting aan de zelfzuchtige strijd van de discipelen vóór Pinksteren.

We worden machteloos. We hebben geen kracht om onze eigen geestelijke luiers te verschonen, laat staan om de moreel bankroete cultuur om ons heen te veranderen. Maar als we voortgaan in gebed en energie en aandacht geven aan Gods eerste prioriteit – het redden van zielen – dan kunnen we aan een wereld, die verlamd is door de zonde, zeggen: “In de naam van Jezus Christus, sta op en wandel!” En het zal gebeuren!

**Maar als we onszelf geven in gebed en energie en
aandacht geven aan Gods eerste prioriteit, dan kunnen
we aan een wereld, die verlamd is door de zonde,**

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

zeggen: “In de naam van Jezus Christus, sta op en wandel!” En het zal gebeuren!

3. Sluit vriendschap met uw buren

U kunt niet van iemand houden als u nooit met hem praat. En begin niet met een Bijbelstudie over de sabbat! Ik heb een vriend die pas naast een ouder Adventistenechtpaar was komen wonen. Mijn vriend is geen Adventist, maar hij is een warme, toegewijde christen. Hij houdt met heel zijn hart van de Heer Jezus en ik vind het een voorrecht om zijn vriend te zijn. Ik zou wensen dat de ontmoeting tussen mijn vriend en zijn nieuwe buren net zo aangenaam was. Al bij de tweede ontmoeting zag de Adventistenbuurman mijn vriend en zijn vrouw thuiskomen van een paaszonddagdienst in hun kerk en na een aantal plichtplegingen, werden er vraagtekens gezet bij de christelijkheid van mijn vriend om reden van de dag van aanbidding! Sommigen noemen dit evangelisatie. Ik noem het *onbeschoft*!

Deze goedbedoelende broeder had het recht nog niet verworven om iets te vinden van zoiets persoonlijks als de godsdienstige overtuiging van mijn vriend. Wees eerst een vriend. Laat zien wat Ellen White noemt, “echte interesse en liefde” voor uw buren. Zoek naar manieren om te helpen en te zegenen en bid om mogelijkheden om met hen te delen wat Jezus voor u heeft gedaan.

“Als we onszelf zouden vernederen voor God en vriendelijk en beleefd en zachtaardig en meelevend zouden zijn, dan zouden er 100 bekeringen tot de waarheid zijn waar er nu maar 1 is.”⁶

4. Wandel al biddend door uw woonwijk

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Als we onze gemeente willen veranderen in een bron van genezing en troost voor de gemeenschap, moeten we proberen al biddend door de wijk te gaan. Al lopend door de straten, “bidden op locatie” noem ik dat. Gebedswandelaars gaan met z’n tweeën, bijvoorkeur man/vrouw of vrouw/vrouw (nooit man/man!). Stel u zelf voor als de burens van de kerk als iemand aan de deur komt en vertel hen dat je vandaag op pad bent om te bidden voor de inwoners van de wijk.

U mag heel interessante reacties tegemoet zien! Allereerst is er een afwijzende schrik, daarna is er een verzachting door het warme aanbod die hen wordt gedaan. Als men het toestaat, bid dan voor hen aan de deur. Of noteer hun verzoek, wens ze Gods zegen en ga weg.

Ik heb een simpel visitekaartje gemaakt, dat ik kan achterlaten bij elk huis waar ik heb aangebeld. Op de kaart staat: “Iemand geeft om u” en er is ruimte voor het vermelden van adres en datum, de adresgegevens van de kerk en informatie over de bijeenkomsten. De kaart kan worden overhandigd aan degene die de deur opendoet of tussen de deur en de deurpost worden gestoken als er niemand thuis is.

Iemand geeft om u!

Voor dit huis
is gebeden op door leden
van de Kerk van de Zevende Dags Adventisten

Kerkstraat 11, 2011 KK Kerkstad

E: <http://kerkstad.adventist.nl>

T: 0901234567

Bijeenkomsten:

Zaterdagmorgen: 10:00 uur Bijbelstudie

11:00 uur Eredienst

Woensdagavond: 19:00 uur Gebedsavond

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

Zou het niet prachtig zijn als de inwoners van onze buurt ons kennen als “de mensen die met mij zijn komen bidden” in plaats van door onze voedingsvoorschriften of onze dag van aanbidding?

5. Vorm evangelisatie gebedsteams

Laat elke week kleine groepen bidden voor de bezoekers in de eredienst. Bid voor de predikant als hij spreekt en bid dat zijn boodschap een gevoelige snaar raakt in het hart van de bezoekers. Rouleer de gebedsgroepen elke week en moedig de predikant aan om een oproep te doen aan het eind van elke preek. Dit zal de hele gemeente helpen om op evangelisatie gericht te zijn en als leden zien dat er besluiten worden genomen en mensen hun hart aan Jezus geven, zal de gemeente de kracht van het evangelie om levens te veranderen opnieuw ontdekken.

We zingen het lied: “Heer wil m’een hart vol liefde schenken, een hart dat naar Uw eisen vraagt. Dat zonder aan zichzelf te denken, de last van anderen met zich draagt.”⁷

Ja, u kunt ervan verzekerd zijn dat God ons een hart vol liefde voor Hem en voor onze medemens *wil* schenken! En als Jezus in ons leeft, dan zullen we bezorgd zijn om hen die verloren gaan. De opwekkingsgeneratie is in de eerste plaats een meelevende generatie, mensen die zoveel van Jezus houden dat zij ook houden van de mensen voor wie Hij gestorven is. Dit is onze opdracht en onze roeping. Dit is onze erfenis en ons reisbiljet naar opwekking en nieuwe heerlijkheid in Gods gemeente.

Een gebed

Breng Gods Heerlijkheid Terug

O, voor een hart vol medelij,
Doordrenkt van toewijding in gebed;
O, voor een opwekking binnen in mij;
En voor Zijn kracht elke dag
O, voor een hart als van mijn Heiland
Die onder tranen, smart en smeken
Zulk een zorg voor anderen droeg,
Heer, geef mij zo'n hart, leg daarin Uw liefde
Mijn Vader, ik verlang ernaar
Om er te zijn voor de verlorenen
Om te leven om anderen te redden
Om te blijven bidden, wat het ook kost;
Heer, leer mij, leer mij dit geheim
Ik wil graag die lessen leren
Deze hartstocht voor de ander
Dat is de zegen waar ik naar verlang
Vader, deze zegen smee ik van U
Stort Uw Geest uit over mij.

—Mary Warburton Booth

-
1. Ellen G. White, *Christian Service*, p.169
 2. Leonard Ravenhill, *Revival Praying*, (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1996 [1962]), p.131.
 3. Leonard Ravenhill, *Why Revival Tarries* (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1997 [1959]), p. 110.
 4. Max Lucado, *And the Angels Were Silent*, p.154, 155.
 5. Ellen C. White, *Lessen uit het Leven van Alledag*, Uitgeverij Veritas, Alphen aan de Rijn, 1982, p. 202.
 6. Ellen G. White, *Testimonies* 9:189
 7. Liedboek voor de Adventkerk, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1982, no. 296.

De Heerlijkheid van Barmhartigheid

.

*Als er ergens een dronkenmanorgie is, dan wed ik tien
tegen één dat een kerklid er niet bij betrokken is.*

*Maar als ergens een lynchpartij gaande is,
dan wed ik tien tegen één dat een kerklid erbij
betrokken is.*

— Robert Miller in *American Protestantism and
Social Issues*

“Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser?”

— Openbaring 6:10, NBG51

De HEERLIJKHEID van Verzoening

Je zag het niet aan haar. Een vochtige handafdruk op haar lessenaar was de enige aanwijzing van de verlamrende angst, die maakte dat ze uit de collegezaal zou willen wegluchten. Haar steelse blikken op de klok vergrootten de angst alleen maar. Binnen slechts een paar minuten zou de studente zichzelf in gevaar brengen – alweer.

Het was 1960. De plaats: Nashville, Tennessee. De jonge vrouw heette Diane Nash. Een studente aan de Fisk Universiteit, die naar het Zuiden was gekomen om aan de rusteloosheid van thuis te ontsnappen. Haar angst was ongewoon, maar volledig gerechtvaardigd. Spoedig zou ze met een handjevol medestudenten de stad ingaan naar een eetgelegenheid. Niet iets dat je onder normale omstandigheden zou kwalificeren als een gevaarlijke onderneming. Maar in het Zuiden van de jaren 1960 waren er geen “normale omstandigheden.” Want weet je, Diane en haar vrienden waren zwart. De eetgelegenheden die zij van plan waren te bezoeken, bedienden alleen blanken.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Vernederende, racistische uitlatingen, verbrandingen met hete koffie, die over hen heen uitgegoten werd of door sigarettenpeukjes, die op hun hoofd uitgedrukt werden, zouden voor hen “op het menu” staan. Geen wonder dat Diane’s handen klam en vochtig waren.

Terwijl ik met dit hoofdstuk begin, voel ik mijn handen ook zweterig worden. Waarom? Omdat sommige onderwerpen ons nog steeds aangrijpen. Van sommige onderwerpen, zoals racisme – in de kerk of in de maatschappij – raken wij totaal overstuurd en we beginnen vol emotie alle argumenten voor racisme te verdedigen of vegen met vuur alle ongelijkheid en onrecht van tafel.

Ik weet dat ik een groot risico neem door dit onderwerp aan te snijden. Toen ik het onderwerp van dit hoofdstuk besprak met een gewaardeerde professor en predikantenvriend van mij, glimlachte hij en zei heel cynisch: “Weet je, het is veel gemakkelijker om je te beperken tot het onderwerp van gebed!” Ik wist precies wat hij bedoelde. Ik heb zelf erg veel moeite met dit hoofdstuk en als het aan mij lag schreef ik het niet.

In de 1999 maart-aprileditie van *PRINT* schreef Leigh Ann Steer: “Racisme kan zo’n gevoelig onderwerp zijn, dat men het vaak maar gewoon vermijdt en er alles aan doet om racisme niet bespreekbaar te maken. Maar laat u niet voor de gek houden: niet denken aan racisme is juist het begin van de ellende, want racisme is vaak tot in alles doorgedrongen.”

Met andere woorden: zo lang u bij algemene onderwerpen blijft, bent u veilig. Maar als u de wond en het tere weefsel eromheen aanraakt of als u de wond gaat schoonmaken en behandelen, loopt u het risico om onbegrepen en verkeerd beoordeeld te worden.

Als ons geloof ons niet uitdaagt op die gebieden waar we het diepst worden geraakt, dan is het ons van weinig waarde.

Maar als ons geloof ons niet uitdaagt op die gebieden die ons het diepst raken, dan is het ons van weinig waarde. Het is zeker geen “opwekkingsgeloof.” En ik geloof met heel mijn hart dat een opgewekte kerk een racistisch verzoende kerk is. Ik ben het roerend eens met dominee G.M. Kinney, de eerste zwarte Amerikaan die ingezegend is als evangelist in de kerk der Zevende-dags Adventisten. Hij zei eens dat de “boodschap van de Derde Engel (zie Openbaring 14:9) de kracht heeft om het rassenvooroordeel te verwijderen uit de harten van degenen, die de waarheid omarmen.”¹ Dat is mijn droom voor de kerk. Eén kerk, één door verscheidenheid en sterk.

Ons verleden

Mij werd eens een verhaal verteld over een groep zwarte zangers, die was uitgenodigd voor een speciaal optreden in een overwegend blanke kerk. Toen de zangers arriveerden zochten ze rustig hun plekje in de banken, om de dienst vooral niet te storen. Al gauw stond er een zaaldiaken naast hen, die hen vroeg om achter in de kerk te gaan zitten. De muzikanten zeiden dat zij zo meteen een speciaal nummer ten gehore zouden brengen en dat het misschien beter was om niet te ver naar achteren te zitten. Bovendien vertelden ze dat zij ook zevendedagsadventisten waren. Tot de verbazing en vernedering van deze jonge mensen, wuifde de zaaldiaken hun opmerkingen weg en gebod hen naar achteren te gaan, anders zouden ze door de hoofddiaken uit de kerk worden

Breng Gods Heerlijkheid Terug

verwijderd. Toen ze op de achterste bank zaten, keerde de vrouw van de predikant zich naar hen om, ze glimlachte naar hen en zei: “We houden van jullie, maar we willen niet naast jullie zitten.”

Hoewel we vandaag vol afschuw reageren en misschien niet willen geloven dat zulke dingen in Adventkerken gebeurden, is het toch waar. Het gebeurde zo vaak dat de enige mogelijkheid voor zwarte Adventisten was om hun eigen conferenties op te richten. Het is verdrietig, maar de predikant die ik hierboven citeerde, is ingezegend in de afwezigheid van zijn eigen zwarte gemeenteleden.² Zijn inzegening vond plaats in 1887, op één van de grote camp meetings waar het Adventgelovigen met een getinte huidskleur niet werd toegestaan om samen met hun blanke broeders en zusters te aanbidden.

Kleurlingen werden enorm slecht behandeld door sommige blanke zevendedagsadventisten, die op hetzelfde moment predikten over de wederkomst van de Heer en de eindtijd. De rassenscheiding was tot in de hoogste regionen merkbaar.³

Misschien is een van de zwartste bladzijden uit de geschiedenis van de kerk wel de periode van de Burgerrechten Beweging, toen de kerk naliet de wereld een ander gezicht te tonen. Rassenscheiding was “politiek correct” in het midden van de 20^e eeuw en zoals de joodse voorgangers bogen voor het gouden beeld van Nebukadnessar, zo omarmde onze kerk het afgodsbeeld van vooroordeel. Ze schoot tekort om een modern voorbeeld van Sadrach, Mesach en Abednego te zijn en stond niet voor de liefde en de waarheid.

Johannes, de Ziener, heeft profetisch het openen van het zevende zegel gezien, toen “er een stilte in de hemel kwam,

De Heerlijkheid van Verzoening

ongeveer een half uur lang” (Openbaring 8:1). Maar deze stilte heeft geen enkele relatie met de bijna 400 jaar stilte van de christelijke kerk over het rassenvraagstuk – een stilte die oorverdovend en teleurstellend is geweest.

In zijn beroemde brief vanuit de gevangenis van Birmingham, schreef dr. Martin Luther King over zijn teleurstelling over de blanke kerkvoorgangers, die de Mensenrechten Beweging hebben bekritiseerd en gepleit hebben voor behoud van de status quo.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik enorm teleurgesteld ben in de kerk. ... velen zijn voorzichtiger geweest dan moedig en hebben hun mond gehouden en zich verschuilt achter de bedwelmende veiligheid van hun getinte glas-in-loodramen ... Ik heb gehuild om de laksheid van de kerk. Maar wees ervan verzekerd dat het tranen van liefde waren. Er kan immers geen diepe teleurstelling zijn als er geen diepe liefde wordt gevoeld... Ja, ik zie de kerk als het lichaam van Christus. Maar, O! Hoe hebben we het lichaam geschonden en verwond door onze sociale nalatigheid en door onze angst om voor non-conformisten te worden uitgemaakt.⁴

Deze verwerpelijke stilte werd met kracht aan leden van onze kerk, die met positieve oplossingen voor het rasprobleem kwamen, opgedrongen. Bedenk wat er gebeurde met de zwarte evangelist J.G. Thomas, die een model offerde voor zwarte conferenties toen hij een keer met de plaatselijke uniepresident op stap was. “De president liet de auto stoppen en dreigde hem eruit te zetten als hij zijn opmerking zou herhalen. Toen men in 1929 het onderwerp

Breng Gods Heerlijkheid Terug

van zwarte conferenties ter sprake wilde brengen, werd men met klem opgedragen om dit onderwerp te laten varen en er nooit meer over te praten tot de wederkomst van Jezus.”⁵

Dan hebben we nog het voorval van G.E. Peters, die directeur was van het Neger Departement. Tijdens een commissievergadering voor administrateurs werd aan hem gevraagd om de zegen uit te spreken, voor de groep uit elkaar zou gaan voor de lunch. “Peters hield zijn collega’s voor dat hij het interessant vond dat het wel geoorloofd scheen te zijn om samen te bidden, maar niet om samen te eten. Hij merkte toen op dat hij blij zou zijn met zwarte conferenties.” De voorzitter van de vergadering, W.B. Otis, greep hem onmiddellijk bij de kraag, schudde hen door elkaar en gebood dat Hij daar nooit meer over zou praten.⁶

**Liefde, niet de sabbat, is het grootste gebod
en dat alleen zal Zijn volk identificeren als het Zijne.**

Voor mij is het twijfelachtige verleden van onze kerk op het punt van het rassenvraagstuk heel verwarrend. Wat leer betreft heeft deze kerk altijd de moed kunnen opbrengen om tegen de stroom in te gaan. De sabbat, de staat der doden, de leer van het heiligdom, etc., waren allemaal leerstellingen die onze beweging apart zette van de hoofdstroom van het christendom. De beschuldiging van het verkondigen van een minderheidsstandpunt of zelfs valse leer heeft ons nimmer tot overgave gedwongen. Maar wanneer het op het punt van racisme aankomt – het ultieme onderwerp van liefde – is ons Overblijfsel tekortgeschoten om een “speciaal volk” te zijn en heeft zij zich schaamteloos geschaard achter de populaire opvattingen van de tijd. En we weten drommels goed welke

De Heerlijkheid van Verzoening

van de twee – leerstelling of liefde – ons apart zet als Zijn volk. Liefde, niet de sabbat, is het “grootste gebod,” en dat alleen zal Zijn volk identificeren als het Zijne (zie Johannes 13:35).

De spanningen van vandaag

Ik las laatst met afschuw in een nieuwsbrief over een groep predikanten die de oprichting van een nieuwe regionale conferentie in mijn staat promoten. Wat mij schokte was niet de argumenten voor zulk een actie, maar de giftige toon van de voorstanders. Ingezegende mannen van God, die kwetsende beschuldigingen uitten en sarcastische uitlatingen deden aan het adres van medegelovigen die het niet met hen eens zijn. Het was verwerpelijk en ja, erg teleurstellend.

Ongelukkigigrijws, hebben de stilte en de ontkenning door een deel van de kerk het zaad van wantrouwen en boosheid bij een ander deel van de kerk gezaaid. Ik moet het eens zijn met de waarheid in de woorden van Chris Rice, de redacteur van het tijdschrift *Urban Family*, waarin hij schreef: “Een nieuw virus, ‘gescheiden maar gelijk’ is tot het nationale bloedvatenstelsel doorgedrongen: volledig zwarte buitenwijken, snelgroeïende kerken, die de “Afro-Amerikaanse” geloofservaring uitdragen en zwarte scholen en universiteiten. De boodschap is: ‘Geef ons ons stuk van de koek en verdwijn uit ons gezichtsveld.’ Deze uithaal is vaak de pijnlijke kreet van een ras dat groot onrecht is aangedaan. Soms is het de stem van een nieuwe vorm van zwartracisme, waar zwart altijd mooi is en blank nooit goed. In beide gevallen is het resultaat, wantrouwen en intimidatie van iedereen, blank of zwart, die tegenover de nadruk op scheiding, een ander, hoger ideaal stelt.”⁷

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Waarom vinden wij het nog steeds nodig om, aan het begin van een nieuwe eeuw, scheiding aan te brengen langs raciale lijnen? Zijn we niet gegroeid en hebben we niets geleerd gedurende de afgelopen 30 tot 50 jaar? Misschien ben ik naïef, maar ik geloof dat God wil dat we het beter doen! De hardheid en lafheid van onze harten in het begin van de 20^e eeuw hebben gemaakt dat er zwarte conferenties zijn ontstaan. En hoewel Satan er iets slechts mee in de zin had, heeft God wonderen bewerkt door middel van deze instituten en op effectieve manier de Afro-Amerikanen bereikt.

“Vandaag zijn de “Regionale Conferenties” in de Noord Amerikaanse Divisie van onze wereldkerk de meest productieve afdelingen van ons kerkgenootschap. Zevenentwintig procent van de leden van de kerk zijn lid van deze zwarte conferenties en zij dragen voor twintig procent aan tienden bij.”⁸

Niemand, zeer zeker ik niet, die geboren is aan de Westkust, zal de glorieuze geschiedenis en de bijdrage van deze door zwarten geleide instituten kleineren. Maar zullen we in de 21^e eeuw doorgaan met het roepen om organisaties die ons herinneren aan ons gebrek aan overgave aan God en aan elkaar? Wanneer zullen we beginnen, als niet nu aan de vooravond van de wederkomst van Christus, elkaar op te roepen en bij elkaar aan te dringen op een kerk die het koninkrijk die wij spoedig zullen beërven, gestalte zal geven? Als we onze trots en de vooroordelen, die ons gescheiden houden, niet opzij willen of kunnen zetten, misleiden we onszelf en zullen we een opwekking en de uitstorting van de spade regen niet ontvangen. God *zal* een veranderd volk hebben en het moet bij u en mij beginnen – wij, leden van de opwekkingsgeneratie.

Als we onze trots en de vooroordelen, die ons gescheiden houden, niet opzij willen of kunnen zetten, misleiden we onszelf en zullen we een opwekking en de uitstorting van de spade regen niet ontvangen.

Ja, we hebben gemeenten in steden waar de blanke Adventisten niet weten wat er in de zwarte gemeenten gebeurt. Ik heb vaak in voornamelijk blanke gemeenten gepreekt over de oproep tot zogenoemde stedelijke gebedsacties, waar zwarte Adventisten schitterden door afwezigheid. Toen ik verder vroeg, ontdekte ik dat de informatie over de actie niet verspreid was of dat er “iets mis was gegaan met de communicatie.” En het omgekeerde kwam ook voor. Kom op gemeenten, word wakker! Alstublieft!

Weet u hoe onbehaaglijk het voelt om aan nieuwe leden te moeten uitleggen waarom we gescheiden conferenties hebben? Welke boodschap zenden we daarmee uit? En als u denkt dat ik de discussie beperk tot een zwart/blank probleem, moet u even dieper nadenken. De machtsstrijd tussen Caribische en Amerikaanse zwarten; tussen Mexicaanse Amerikanen en Zuid-Amerikanen; tussen Dominicanen en Haïtianen; tussen Hutu's en Tutsi's is even legendarisch en diepgaand.

Mijn vrienden, onze godsdienst is niet in staat om ons te veranderen. Godsdienst heeft nooit die uitwerking. Alleen de *relatie* met Jezus Christus maakt ons tot nieuwe mensen, van binnen en van buiten.

Zonder een toegewijde relatie met Christus, waar Hij het hoofdthema van ons geloof is, kiezen we cultuur boven belijdenis, etniciteit boven ethiek en ras boven godsdienst. In

Breng Gods Heerlijkheid Terug

een hartstochtelijke preek, gegeven in de Seabrook SDA Gemeente, op 22 november 1997, maakte dominee Wintley Phipps de volgende opzienbarende opmerking: “Veel christenen die zeggen dat het hoofdthema van hun geloof Jezus Christus is, kennen zichzelf niet en ze weten niet dat het hoofdthema van hun geloof *niet* Christus is. Ze zullen het pas weten als zich een crisis voordoet.”⁹

Dit is precies wat er gebeurde in Ruanda tijdens de genocide van 1994. Deze sterk christelijke natie werd uiteengescheurd door een bloedige stammenstrijd. Veel zevendedagsadventisten werden in stukken gehakt door medegelovigen die tot de rivaliserende stam behoorden.

Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Wat was de oorzaak van deze flagrante schending van christelijke liefde en broederschap? Omdat *we genoeg nemen met een evangelie dat sterk genoeg is om te redden, maar te zwak om te verzoenen!* Omdat we niet toelaten dat de boodschap van wedergeboorte ons verandert in een nieuwe schepping (zie 2 Korintiërs 5:17). Omdat, in een crisis, de ware basis van ons geloof naar de oppervlakte komt, en het is niet Christus, maar onze loyaliteit aan de stam of aan onze eigen ‘verheven’ cultuur.

Veel grote opwekkingspredikanten uit het verleden – mannen voor wie ik een enorm respect heb en die ik heb geciteerd in dit boek – hebben ook gefaald om volledig veranderd te worden door de opwekkingen die zij hebben gepredikt. “Sommige van de grote leiders in New England die slavernij hadden goedgekeurd, zijn George Whitefield, John Davenport, Ever Styles en Jonathan Edwards. Zij hebben slaven geleerd om hun inferieure status nederig te aanvaarden, omdat dat de wil van God was. Door ertegen in opstand te komen, zouden ze rebelleren tegen God en voor eeuwig worden gestraft.”¹⁰

De Heerlijkheid van Verzoening

Ontegenzeggelijk hebben deze grote geloofsmannen, net als anderen uit die tijd en ook nu, een opwekking gepredikt die niet dieper ging dan de opperhuid en die leerde dat het mogelijk is om met God verzoend te zijn zonder verzoend te zijn met je naaste. “Overall waar christenen zich overgaven aan deze misvatting,” zegt Chris Rice, “is het een ramp geweest voor de wereld, of het nu in de vorm was van “wedergeboren” slavenhouders, hymnenzingende Holocaust bedenkers, of Bijbelciterende Apartheidaanhangers.”¹¹

Maar echte opwekking – de opwekking die verandert en doordringt tot op het bot en in het merg van wie we echt zijn – is een alles of niets kwestie. “Opwekking komt van de hemel tot ons neer, waar heldhaftige zielen een strijd beginnen met de vastbeslotenheid om te winnen of te sterven,” schrijft Charles Finney, “of, als het moet, te winnen *en* te sterven!”

Ik wil een “alles-op-het-altaar geloof.” U ook? Ik wil niet dat mijn getuigenis aangelengd wordt met angst en vooroordeel en ik wil geen getuigenis dat mijn handelen rechtvaardigt naar de wijze waarop ik behandeld word. Ik wil niet alleen een christen zijn wanneer het politiek correct, gemakkelijk, en comfortabel is. Ik wil een christelijkheid die altijd en overal voor het juiste kiest.

Waar het op neerkomt is dit: als scheiding en wantrouwen het beste is wat we kunnen bereiken, dan kunnen we meteen ophouden om onszelf het Overblijfsel te noemen en een naam kiezen die een stuk nederiger klinkt. Want hierin zijn we niet “speciaal” meer, we zijn als de wereld om ons heen – niet “eruit geroepen,” maar net als iedereen. Mijn droom is dat we onze onderscheidende kenmerken herontdekken en echt ernaar gaan streven om iets unieks te zijn op aarde.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

We moeten leren elkaar liefde te hebben en elkaar te vertrouwen, want dat zal zeker het grootste getuigenis zijn van een ware Heilige Geestopwekking in onze gelederen.

Op een pot luck etentje in Connecticut, sprak ik met een heer die had gehoord dat ik het over racisme had gehad in mijn preek. Hij beschreef de strijd die op dat moment plaatsvond op het hoofdkantoor van zijn conferentie. Hij keek mij in de ogen en zei: “Gelooft u echt dat dingen kunnen veranderen?”

“Ik *moet* dat geloven,” antwoordde ik. “Of anders moet ik erkennen dat er iets te groot en te diep is; iets wat God niet aankan. En ik ben nog niet bereid om daaraan toe te geven, u?”

Ik ben het eens met J. Anthony Boger, die predikant is in de multiculturele Westminster Good Samaritan Church in Westminster, California. Hij zei: “Als we ophouden te geloven dat het “onmogelijke” mogelijk is door de macht van God, dan moeten we ophouden onszelf kerk te noemen. Het is de tijd om de gevestigde orde door elkaar te schudden en aan de kant te schuiven, want die is vaak geworteld in de zinloze tradities, die ons uiteengedreven hebben.”¹²

Ik zeg niet dat het gemakkelijk zal zijn, maar we moeten ergens beginnen. En het maakt niet uit wie de eerste stap doet. Als de Geest zegt, “kom in beweging,” *kom in beweging!* Als Hij zegt: Kom tezamen,” *kom tezamen!* Als Hij zegt: “Verzoen je met elkaar,” *verzoen je met elkaar!* In Jezus naam! We moeten leren elkaar lief te hebben en elkaar te vertrouwen, *want dat alleen zal het grootste getuigenis zijn van een ware Heilige Geestopwekking in onze gelederen. Niet de*

De Heerlijkheid van Verzoening

doophandelingen, maar broederschap. Niet een toename in tienden, maar een toename in vertrouwen.

Maar waar zullen we beginnen?

Geef toe dat er een probleem is

Sommigen van ons zijn opgevoed met raciale vooroordelen. Doe niet langer alsof dat niet zo is. Geef dit toe tegenover God en belijd dat negatieve stereotypen u hebben tegengehouden om een betekenisvolle relatie op te bouwen met leden uit een andere etnische bevolkingsgroep.

Ik zal nooit vergeten hoe een collega van mij bij Pacific Press mij vertelde over zijn racistische opvoeding en hoe hij tot het besef was gekomen hoe verkeerd hij was geweest in zijn gevoelens tegenover en het doen van bepaalde uitspraken tegen minderheden. Met tranen in zijn ogen vroeg hij mij om vergeving. Wat een voorbeeld van ware opwekking! Ik was ontroerd. Ik was toen al met hem bevriend, maar na deze reinigende gebeurtenis heeft onze vriendschap zich alleen maar verdiept.

Ga op onderzoek uit

Uit hoeveel personen bestaat uw intieme vriendenkring? Hoe bereid bent u om naar onbekend terrein over te steken en vriendschap aan te gaan met iemand die anders is als u? Stap in de wereld van iemand anders. Ga met hem mee naar huis na de kerkdienst. Begeef u op zijn terrein. Ga naar plaatsen waar u zich misschien een beetje ongemakkelijk voelt, maar waar u de kans krijgt om te zien hoe uw vrienden leven en hoe hun wereld eruitziet.

Lees boeken, tijdschriften en bekijk films van en over andere etnische groepen

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Gary is een van mijn beste vrienden. Toen mijn gezin naar Idaho verhuisde, heeft zijn gezin meteen interesse in ons getoond. Onze dochters raakten al snel met elkaar bevriend en dat is zo gebleven. Gary is niet verlegen en wilde meer weten over de zwarte cultuur en wilde inzicht hebben in de strijd van de zwarten in Amerika. Maar het was niet voordat hij de zesdelige videoserie *Ogen gericht op de prijs: Amerikaanse Burgerrechtenjaren*, kocht en het met zijn gezin heeft bekeken, dat hij begon te begrijpen hoe zwaar de strijd en de pijn van de zwarte Amerikanen was. Ik laat hem het u in zijn eigen woorden vertellen:

Ik heb een vriend waar ik heel veel respect voor heb en zijn vriendschap heeft mijn leven ten goede beïnvloed. We hadden het er vaak over dat ik een keer met hem mee zou gaan naar een van zijn gebedsconferenties en hier zijn we dan. Hij, de gastspreker en ik de meeloper. Ik beschouwde mijn rol als die van een krijger, die stilletjes op de achtergrond voor mijn vriend bidt. Terwijl ik daar aanwezig was, speelde er ook iets anders door mijn hoofd.

Twee jaar geleden, waren mijn vriend en ik bezig een conferentie te organiseren, speciaal voor mannen uit onze gemeente. We bespraken de onderwerpen waarover we het zouden kunnen hebben en een van die onderwerpen was verzoening. Kort daarvoor had ik een workshop bezocht waar ik een Spaanstalige broeder had horen vertellen hoe bevoorrecht wij blanken zijn en dat wij verantwoordelijk waren voor de onderdrukking van de minderheden binnen de kerk. Ik voelde me beledigd en ik had het gevoel dat deze broeder het platform van de kerk misbruikte voor zijn eigen persoonlijke grieven. Ik vond dat de

De Heerlijkheid van Verzoening

aanwezigen gekomen waren om te groeien in de Here en niet om aan te horen hoe wij blanken voor van alles en nog wat beschuldigd werden. Dus toen het onderwerp van verzoening ter sprake kwam, uitte ik op een felle manier mijn misnoegen hierover en wees ik elke schuld en elke verantwoordelijkheid voor wat mijn voorouders zouden hebben gedaan van de hand. Ik vond dat ik “schone handen” had en wenste niet in het beklagdenbankje plaats te nemen. Jammer genoeg heb ik mijn persoonlijkheid tegen en ik spreek me vaak uit voordat ik goed geanalyseerd heb wat het effect van mijn woorden zijn. Daardoor merkte ik de uitdrukking van pijn in de ogen van mijn vriend te laat op.

De tweede keer dat ik die blik in zijn ogen zag was na het drama van Waco. Ik reageerde op de belegering en het platbranden van de boerderij van de Branch Davidians door de overheid. Ik zei: “Niet in mijn Verenigde Staten! Het is niet mogelijk dat dit kan gebeuren in mijn Verenigde Staten. Wij doen dingen anders hier!” Ik voelde me verraden en was gekwetst door de manier waarop de regering de zaak had aangepakt. Mijn vriend reageerde met de opmerking dat hij zich precies zo voelde ten aanzien van het racismeprobleem in zijn land.

Toen ik nadacht over zijn opmerking en me zijn blik van maanden tevoren herinnerde, sprak de Heer tot mijn hart. Dat zette mij ertoe aan om me wat meer te gaan verdiepen in het onderwerp van verzoening door een boek over het onderwerp te gaan lezen. Dat deed me goed, maar ik vond het toch nep om verantwoordelijkheid te accepteren voor de daden van anderen. Toen ontdekte ik de videoserie “Eyes on the Prize” (Ogen op de prijs), een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

documentaire over de burgerrechtenbeweging. Ik bekeek de serie met tranen in mijn ogen en zei steeds weer: "Niet in mijn Verenigde Staten. We hebben dit toch niet gedaan, of wel?" Het was door het zien van deze beelden dat de Heer mijn ogen en mijn hart geopend heeft en mij ervan doordrongen heeft dat ik uiting moest geven aan mijn diepe verdriet om wat er met mijn zwarte broeders en hun voorouders is gebeurd.

We zijn allemaal leden van het lichaam van Christus. Als er een lijdt, dan lijden we allemaal. Als er genezing nodig is, is dat dus ook mijn verantwoordelijkheid, omwille van de liefde. Zijn liefde voor mij, Zijn liefde voor jou en onze liefde voor elkaar.

Mijn vriend omhelsde mij met tranen op zijn wangen en heeft zich sinds die dag toegewijd aan de dienst der verzoening in de gemeente van God. Ik ben ook toegewijd aan die dienst. We hebben namelijk het voorrecht om samen te reizen en te spreken over het onderwerp van verzoening en genezing van racisme. Harten worden diep geroerd als mensen "zien" hoe verzoening in de praktijk uitwerkt.

Maar genezing begint bij begrijpen. Ga daarom in de bibliotheek op zoek naar literatuur over etnische groepen. Probeer een onbevooroordeelde kijk te krijgen op de passie, de ervaringen, de strijd en de dromen van hen, die buiten onze eigen groep leven. Als u dit doet zullen muren van onverschilligheid en onbegrip afbrokkelen en zal de onderlinge relatie in de gemeente beter worden.

Nodig sprekers uit van verschillende etnische achtergronden

De Heerlijkheid van Verzoening

Zoals ik eerder heb gezegd komt het vaak voor in grote stedelijke centra dat er weinig communicatie over en weer is tussen gemeenten van verschillende culturele achtergronden – zelfs bij gemeenten van hetzelfde kerkgenootschap! Deze gemeenteleden preken dezelfde leer, bidden tot dezelfde God en dragen hun tienden af aan dezelfde institutionele schatkist. Maar culturele scheidsmuren maken dat ze niet van elkaars gemeenschap kunnen genieten.

Een manier om deze barrière te doorbreken is om uw predikant aan te moedigen om een “kanseldans” met de predikanten van andere, etnische gemeenten uit te voeren. Houd gezamenlijke diensten met verschillende aanbiddingstijlen. Laat toe dat u gezegend wordt door de nuances en de nieuwe gezichtspunten over God die de andere groepen inbrengen. Kom uit uw “doos” en ga schouder aan schouder staan met andere leden van het Lichaam van Christus. Het zal uw denkwijze veranderen en verrijken.

Kom samen voor gebed

Ik heb eerder verteld dat veel gemeenten bij elkaar komen voor wat ze “concertgebeden” noemen. De bedoeling is dat gemeenten binnen hetzelfde district gezamenlijke gebedsbijeenkomsten organiseren om een opwekking in hun gemeenten te krijgen. Ik sprak in 1998 op een grote gebedsbijeenkomst in Memphis, Tennessee, waar verschillende zwarte gemeenten samengekomen waren en zichzelf hadden toegewijd aan het model van concertgebeden. Toen ik hun voorstelde om ook de blanke gemeenten in hun district uit te nodigen waren ze heel sceptisch. De zwarte predikanten hadden er weinig vertrouwen in dat hun blanke broeders deel zouden willen nemen aan een programma dat door niet-blanken was

Breng Gods Heerlijkheid Terug

opgezet. We baden ervoor. Ongeveer zes maanden later kwam ik een van de zwarte predikanten tegen, die mij vertelde dat de concertgebeden heel goed liepen, dat de gemeenten een keer per maand bijeenkwamen en dat nieuwe gemeenten zich hadden aangesloten – zelfs blanke gemeenten. Als we maar gewoon beginnen met bidden, dan is er geen enkele macht in de wereld die kan verhinderen dat Gods volk samen optrekt.

Begin nu

Wees ervan verzekerd dat de vijand christenen vooral zwak, verdeeld en naar ras en afkomst gescheiden wil houden. Is het gemakkelijker om in uw eigen comfortabele groep te blijven? Ga er maar van uit. Is het hard werken om de wereld van iemand anders binnen te stappen en te proberen het leven vanuit zijn gezichtspunt te bezien? Ja. Is het moeilijk om langdurende vriendschap te sluiten met iemand uit een andere etnische groep? Misschien. Maar is het Gods wil dat we van elkaar houden zoals Christus van ons houdt? Ja zeker. In feite is het een gebod van de Verlosser zelf (zie Johannes 14:12, 17).

“Christelijkheid vraagt geen kracht als de enige uitdaging bestaat uit het doen van dingen die ons gemakkelijk afgaan,” schrijft Spencer Perkins. “Maar er is een krachtig evangelie nodig – een evangelie met moed – om ons in staat te stellen om lief te hebben over de scheidsmuren heen, die we zelf hebben opgetrokken om onze eigen groep te verheffen of om onszelf te beschermen tegen onze eigen onzekerheden.”¹³

Christelijkheid vraagt geen kracht als de enige uitdaging bestaat uit het doen van dingen die ons gemakkelijk afgaan.

Als u nieuwe vriendschappen wil aangaan, moet u vooral eerlijk zijn. Doe niet gemaakt. Stel echte vragen. Neem het risico dom over te komen. Wees bereid de goede, de slechte en de lelijke dingen te horen die hebben plaatsgevonden tussen leden van verschillende culturele groepen. Studeer samen uit de Bijbel en zoek naar gelegenheden zoals feesten en opvoeringen, waarbij u uw eigen cultuur en dat van anderen samen kunt vieren.

De generatie van verzoening

In het redactioneel stuk in het aprilnummer van 1996 van *Adventist Review* schreef de redacteur William G. Johnsson dat hij vond dat de plaag van het platbranden van zwarte kerken een smeulende, verkoolde smet van haat had achtergelaten in het Amerikaanse landschap. Hij stelde een vraag gevolgd door een verzoek en ik denk dat het goed is dat wij er even bij stil staan.

Zullen we ons overgeven aan cultuur of zullen we de confrontatie met de cultuur, die zich tegenover godsdienst stelt, aangaan? Te vaak hebben we toegegeven aan cultuur. Ik heb in drie werelddelen gewoond en ik heb het overal gezien en heb er deel aan gehad. Ik geef het met het schaamrood op de kaken toe: racistische uitingen tegen de Aborigines uit mijn eigen land Australië, kastengevoeligheden in India, zwart-blank tegenstellingen in Noord-Amerika. God help ons om de confrontatie met

Breng Gods Heerlijkheid Terug

*cultuur aan te gaan! God help ons allemaal om de confrontatie met racisme aan te gaan! God help ons om onze nood eerlijk te erkennen!*¹⁴

Wie zal de banier van eenheid van Christus opheffen en beginnen met te leven naar Zijn “Nieuwe Wereld Orde” - waar er geen sprake is van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk, maar waar wij allen één zijn in Christus Jezus (zie Galaten 3:28)? De generatie van verzoening zal dat doen.

Terwijl ik dit schrijf, heeft de Adventkerk juist een leiderschapconferentie over rassenrelaties afgesloten, gehoorgevend aan de oproep van President Clinton, dat geloofsgemeenschappen hierin de leiding zouden nemen. Het thema voor de top was “Racistische harmonie in het nieuwe millennium: hoe maken we dit waar.” Meer dan 300 kerkelijke ambtsdragers en kerkleiders waren uitgenodigd om aan de dialoog deel te nemen en krachtige besluiten te nemen om racisme te ontmantelen en mechanismen te bedenken om mensen voortdurend te motiveren en uit te dagen en een methode af te spreken om die voortgang te bewaken. Ik juich deze poging van harte toe en bid dat “wij de kop zullen zijn en niet de staart” in het bedenken van een koninkrijksmodel van verzoening als onderdeel van onze roeping. Maar het vraagt moed, *gebed*, uithoudingsvermogen, *gebed*, nederigheid, *gebed*, vergeving, *gebed* en GEBED om dit waar te maken!

De opwekkingsgeneratie is de generatie van *verzoening*, die in de menigte zal opvallen door haar compromisloze toewijding om de “cultuur van het Koninkrijk” te vertegenwoordigen en Christus te omarmen als het hoofdthema van haar geloof. In tegenstelling tot de kerk in

De Heerlijkheid van Verzoening

de 20^e eeuw – de generatie die dr. Martin Luther King “de aartsverdediger van de status quo” noemde en “een thermometer, die de populaire publieke opinie registreert”- is deze generatie van gelovigen de thermostaat die de moraal van de gemeenschap *verandert*. Deze generatie zal niet terugdeinzen voor de moeilijke opdracht van verzoening, maar integendeel kracht putten uit haar gebrokenheid, als zwarten en blanken, Aziaten en Spaanssprekenden samen zullen komen om te belijden en de confrontatie zullen aangaan om te zegenen en te bidden.

De generatie van verzoening vertegenwoordigt maar één koninkrijk en zij zal ten langen leste als één eenheid vaststaan – trots over haar afkomst en stralend door de gaven die zij heeft geërfd uit de verschillende culturen. Zij staan allen onder die ene banier – de met bloed bevlekte banier van het Lam, dat geslacht is voor de grondlegging der wereld. Hier staan wij. Wij kunnen niet anders!

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Een Gebed

Heer, vergeef mij waar ik gefaald heb om van mijn broeder te houden zoals U dat doet.

Vergeef mij mijn kleinzielige vooroordelen en vijandschap die ik gerechtvaardigd vond, omdat ik slecht behandeld ben of omdat ik zo ben opgevoed.

Ik heb aanspraak gemaakt op het burgerschap van het Koninkrijk van de hemel waar liefde regeert, maar ik heb mij geconformeerd aan de sociale moraal van het koninkrijk van de aarde waar racisme regeert. Vergeef mijn dubbelhartigheid, Heer.

Geef mij de moed om Uw liefdevolle hart te weerspiegelen en het mijne te verwerpen.

Geef mij de kracht om te vergeven en vergeving te vragen aan degenen die ik heb gekwetst of genegeerd. Laat me niet snel zijn in het verdedigen van mijn “goedheid”, want die is als een vod in Uw ogen.

Dank U voor Uw genade, die mijn naaktheid bedekt en help me om die genade in gelijke mate door te geven aan anderen.

Amen.

-
1. Charles E. Deadly, Sr., *Thou Who Hath Brought Us...* (Burton, N.Y.: TEACH Services, Inc., 1997), p.163.
 2. Idem, p.161.
 3. Idem, p.161.
 4. Martin Luther King, Jr., *Letter From Birmingham Jail*, April 16, 1963, Internet:
<http://www.msstate.edu/Archives/History/USA/Afro-American/birmingham.king>
 5. Charles E. Deadly, Sr., *Thou Who Hath Brought Us...* (Burton, N.Y.: TEACH Services, Inc., 1997), p.165.
 6. Idem, p.166.

De Heerlijkheid van Verzoening

7. Chris Rice, *By This All Men Will Know*, Discipleship Journal, nummer 87, 1995, p.77.
8. Charles E. Deadly, Sr., *Thou Who Hath Brought Us...* (Burton, N.Y.: TEACH Services, Inc., 1997), p. 166.
9. Wintley Phipps in preek, *The Supreme Theme of Your Faith*, Seabrook SDA Church, November 22, 1997.
10. Tony Evans, *Let's Get to Know Each Other*, (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1995), p.8.
11. Chris Rice, *By This All Men Will Know*, Discipleship Journal, nummer 87, 1995, p.75.
12. J. Anthony Boger, *Not Really A 'Miracle' Church*, Ministry, July 1999, p.21.
13. Spencer Perkins, *Who Is My Neighbour?* Discipleship Journal, nummer 87, 1995, p.80.
14. William G. Johnsson, *As Churches Burn*, Adventist Review, April 1996, p.5.

*We zullen nooit geestelijk worden door te blijven
zitten en ernaar te verlangen. U moet iets groots
ondernemen, zo groot dat u het niet zonder hulp kan
volbrengen.*

— **Phillips Brooks**

*Iedereen kan een plan bedenken waardoor goede
mensen naar de hemel gaan. Alleen God kan een plan
bedenken waardoor zondaars, die Zijn vijanden zijn,
naar de hemel gaan.*

— **Lewis Sperry Chafer**

“Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?”

— **Genesis 18:14**

De HEERLIJKHEID van het Onmogelijke

God houdt van “onmogelijke” dingen. Misschien verklaart dat waarom Hij zo van de gemeente houdt. Want van de buitenkant bezien, lijkt het onmogelijk dat de gemeente ooit zal worden als de Verlosser, die zij zegt te volgen.

Het was G.K. Chesterton die eens zei: “Christendom is niet gewogen en te licht bevonden. Het is moeilijk bevonden en onbeproefd gelaten.” Het is duidelijk dat toen Chesterton het gedrag van christenen bestudeerde, hij geconfronteerd werd met een tegenstelling tussen theorie en praktijk, belijdenis en beleving. Een tegenstelling die we vandaag nog steeds bij veel christenen zien.

Ik zal u bekennen dat ook ik van tijd tot tijd naar mezelf en de kerk kijk en denk: *Net als Christus? Echt niet!* Herinnert u zich de uitspraak nog die ik in het eerste hoofdstuk “Bijna Middernacht” heb geciteerd? “Christus wacht met hunkerend verlangen op de openbaring van Zichzelf in Zijn gemeente. Wanneer het karakter van Christus in Zijn volk volmaakt zichtbaar is, zal Hij komen

Breng Gods Heerlijkheid Terug

om hen op te eisen als zijn eigendom”¹ Deze uitspraak doet mij me achter de oren krabben en afvragen of de hoofdwond die mevrouw White in haar jeugd opliep, bij haar een permanente beschadiging had veroorzaakt.

Ik wil niet respectloos te zijn, maar hoe kan dit werkelijkheid worden? Ik zeg: “Heer, hoe kan mijn generatie een generatie zijn die Uw karakter volkomen weerspiegelt? We zijn te moe, te afgeleid, te zelfzuchtig, te druk bezig met van allesbehalve U en te oppervlakkig om Uw karakter te kunnen weerspiegelen.”

Ziet u het ook zo? Was er ooit een generatie die beter op haar taak was toegerust? Was het de generatie van het begin van de 18^e eeuw tijdens de Grote Opwekkingsbewegingen, toen Jonathan Edwards New England in vuur en vlam zette met zijn evangelisatieacties waardoor honderden zich bekeerden tot Christus? Of was het de generatie van George Whitefield en John Wesley die zondaars bestormden “als een leger het strand”? J.C. Ryle heeft van deze mannen gezegd: “De rollen waren omgekeerd: de hemel werd uitgestort op Engeland in 1739”² Was het de generatie van de beginjaren van de 19^e eeuw toen William Miller, Joseph Bates en Josiah Litch christenen van overal zover kregen om zich gereed te maken om de Heer te ontmoeten?

Deze grote geloofshelden hadden geen kabeltelevisie, DVD, mobiele telefoon, MP3-speler, Palmtop, PC, Cd-speler, Nintendo, faxapparaat of het Internet om hen af te leiden. Zij waren diepgravende Bijbelstudenten, die eerder huilden om de verlorenen dan dat zij zich na de dienst om 12.00 uur uit de kerk haastten!

Waarom nu? Waarom onze generatie? Omdat God ervan houdt om “wat voor de wereld dwaas is, te gebruiken om de wijzen te beschamen.” Hij krijgt er een kick van om “wat voor

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

de wereld zwak is, te gebruiken om wat sterk is te beschamen.” Zijn dag is goed als Hij wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, om wat niets is te gebruiken om aan wat wèl iets is, zijn kracht te ontnemen.” Waarom? “Zodat geen vlees voor Hem zou roemen” (zie 1 Korintiërs 1:27-29). Als God onmogelijke dingen doet, dan bestaat er geen twijfel over Wie de eer krijgt! En als Hij de onmogelijke stunt uithaalt om Zijn karakter te laten schijnen in *deze* Laodiceaanse generatie, dan ontvangt Hij alleen daarvoor de eer!

God van het onmogelijke

Misschien is de grootste opwekking aller tijden niet in gang gezet door mensen als Roberts, Wesley of Finney. Nee, de grootste opwekking vond plaats in een bottenveld door een man die Ezechiël heette.

Ezechiël werd tot het profetenambt geroepen, vijf jaar nadat hij en nog 10.000 Joden in ballingschap werden weggevoerd naar Babylon. Sedekia werd koning van Juda in de plaats van Jojakin, maar in zijn 11^e regeringsjaar (586 v. Chr.) werd hij onttroond. Het overblijfsel van het volk werd gevangengenomen, de tempel verbrand en Jeruzalem verwoest. De in leven gebleven gevangenen en vluchtelingen waren volledig ontredderd en hopeloos terneergeslagen. Psalm 137:1-4 drukt hun ontroostbare verdriet over het verlies van hun vaderland en Gods bescherming als volgt uit:

*Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij,
ook weenden wij als wij aan Sion dachten.
Wij hadden onze harpen gehangen
aan de wilgen die daarbinnen zijn.*

Breng Gods Heerlijkheid Terug

*Toen zij die ons gevangen hielden,
daar woorden van een lied van ons verlangden,
en wie ons omvergeworpen hadden, blijdschap:
Zing voor ons een van de liederen van Sion!
Zeiden wij: Hoe zouden wij een lied
van de HEERE zingen in een vreemd land?*

Hoort u de neerslachtigheid? Het is als een diepe jammerklacht. Zij waren hun thuis kwijtgeraakt, hun identiteit, hun vrijheid en hun lied. Met sadistisch vermaak bespotten de Babylonische gevangenenbewaarders de Joden, door van hen te eisen dat zij voor hen “een vrolijk lied uit Sion” zouden zingen. Maar hun lieren hadden ze aan de wilgen gehangen. Er kon geen sprake zijn van het zingen van des Heren liederen in een vreemd land.

En de berichten die zij van het thuisfront – Jeruzalem – ontvingen, over de verschrikkelijke eindstrijd, waarin gevallen krijgers het vlees van de botten werd afgescheurd en de botten te bleken bleven liggen in de hete zon, waren hartverscheurend. Dit was bijna te veel om aan te horen. Het waren hun vaders, hun mannen, hun zonen! Als de verhalen waar waren, dan was dit een ramp van ongekende omvang.

Maar voor Ezechiël was de geestelijke dorheid van zijn volk een nog groter verdriet. De vluchtelingen waren als doden onder levenden. En dit gebeurt altijd en overal waar mensen geen hoop meer hebben. Wanneer onze hoop is verdwenen, worden we levende doden. Wanneer onze liefde voor God en onze medemens koud en onverschillig geworden is, dan zegt de Heer: “U bent dood, droog, verslagen en verschrikkelijk saai.”

Zijn wij even blij dat Hij daar niet stopt? God laat ons niet achter in onze hopeloosheid. Geestelijk gezien, zijn we

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

morsdood, maar dat is waar de pret begint! Dan is de tijd aangebroken dat God Zijn ding doet! De Hebreeën waren doden tussen levenden, maar God wilde dat Ezechiël zou zien *hoe* Hij hen zou maken tot levenden tussen doden! Hij wilde dat Ezechiël laten inzien en Hij wil ons laten inzien dat wanneer het op opwekking aankomt, “de dingen die onmogelijk zijn bij de mensen, mogelijk zijn bij God” (Lucas 18:27).

De rest van het verhaal

Het 37^e hoofdstuk van Ezechiël brengt ons naar een vallei vol doodsbeenderen. De beenderen worden beschreven als “zeer dor” (vs. 2). De beenderen hebben ongetwijfeld daar al heel lang gelegen. Zulke hopen van menselijke botten waren niet ongebruikelijk in de oudheid. Na bloedige veldslagen begroef het overwinnend leger haar doden. De doden van het overwonnen leger echter, bleven achter op het slagveld. De lijken werden daar juist achtergelaten om de overwonnen vijand nog meer te vernederen.

Wie herinnert zich de burgeroorlog en de vreselijke hongersnood in Somalië niet in de jaren '90? Dit Afrikaanse land is bijna ten onder gegaan aan een hongersnood, die samen met de slachtoffers van de burgeroorlog, aan 350.000 mensen het leven heeft gekost. Amerikaanse troepen en soldaten van de VN-vredesmacht moesten de stabiliteit terugbrengen, maar wat begon als een humanitaire missie om de hongerende bevolking te helpen, eindigde in een complete oorlog tussen Amerika en de aanhangers van de krijgsheer Mohammed Farah Aidid. Het bleek een niet te winnen confrontatie voor de Verenigde Staten, die eindigde met de dood van 29 Amerikaanse burgers en een soldaat, wiens lijk door de straten van Mogadishu werd gesleurd, met

Breng Gods Heerlijkheid Terug

als doel de vernedering van de Amerikanen compleet te maken.

Deze verwerpelijke behandeling van een gevallen soldaat was dezelfde behandeling die de vijandelijke doden in Ezechiëls tijd ontvingen. Het doel was beschaming en vernedering. Het leger van Israël was in handen gevallen van Babylon en de hopen botten waren, voor ieder die ze zagen, een gruwelijke herinnering aan de beslissende overwinning van Babylon.

De Heer neemt Ezechiël in het visioen mee naar het bottenveld. Als u een Amerikaan bent dan zult u zich ongetwijfeld herinneren hoe u zich voelde toen u zag wat die Somaliërs met het lichaam van die Amerikaanse soldaat deden. U kunt zich dan ook indenken hoe Ezechiël zich moet hebben gevoeld toen hij de hopen verdroogde beenderen zag. Plotseling stelt God *deze* vraag aan Ezechiël: “Mensenkind, **zullen deze beenderen tot leven komen?**” (vs. 3).

Ik heb het u al eerder gezegd en ik zeg het hier nogmaals: De Heer stelt soms onvoorstelbare vragen! Aan Abraham vroeg Hij: “Kan uw 90-jarige vrouw zwanger worden?” Aan Mozes was het: “Kan de zee zich splijten en kan uw volk oversteken als op droog land?” Aan Elia vroeg Hij: “Kan vuur van de hemel komen in antwoord op gebed?” Aan de discipelen: “Kunnen jullie 5.000 man voeden met één lunchpakket?” Aan Maria en Martha: “Kan uw broer, die al vier dagen dood is, weer levend worden?”

Het meest voor de hand liggende antwoord op al deze vragen is *Nee*. Dit zijn menselijkerwijs gesproken, *onmogelijkheden*. Dit zijn problemen die buiten ons oplossingsvermogen liggen. Ik heb de predikant J.D. Jakes eens horen zeggen dat als u een probleem hebt dat een mens

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

kan oplossen, u helemaal geen probleem hebt. Als deze bewering klopt, dan had Ezechiël pas een *echt* probleem.

“Kunnen deze beenderen herleven, Ezechiël?” Het meest voor de handliggende antwoord is *Nee*. Maar ergens in het achterhoofd van Ezechiël komt de herinnering naar boven dat hij heeft horen vertellen over een vuurbal die een met water doordrenkte buffel op de berg Karmel heeft verdampt. Ergens in de binnenste binnenkamer van zijn onderbewustzijn herinnert hij zich een snelweg door de Rode Zee. En ergens diep in zijn mentale database herinnert hij zich een 90-jarige vrouw die leed aan ochtendmisselijkheid.

**Als u een probleem hebt dat een mens kan oplossen,
dan hebt u helemaal geen probleem.**

Plotseling wordt Ezechiël er zich van bewust *Wie* hem de vraag stelt. En op dat moment van inzicht herinnert de verwarde profeet zich nog een andere onmogelijke vraag van God: “*Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?*” (Genesis 18:14).

Ezechiëls aarzeling

Maar in plaats van een overtuigd *Ja!* krimpt Ezechiël ineen. Hij aarzelt. Ezechiël worstelt tussen wat hij *geloofd* en wat hij met zijn ogen *ziet*. Net als in het kinderliedje, gelooft Ezechiël: “Mijn God is zo groot, mijn God is zo machtig, er is niets wat mijn God niet kan doen,” maar hij staat wel tegenover iets ongeloofelijk onmogelijk.

U weet waar ik over praat, niet? Ons geloof zegt ons iets, maar onze ogen vertellen een heel ander verhaal.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

We *geloven* dat God manna heeft gegeven in de woestijn, maar we *zien* de ontslagbrief in onze hand en wij schuiven aan in de rij werklozen voor het loket.

We *geloven* dat God Lazarus uit de dood heeft opgewekt, maar we *zien* een gezin uiteenvallen door echtscheiding, of de doodskist van een geliefde in het gat in de grond wegzakken.

We *geloven* dat God melaatsen heeft genezen en duivelen heeft uitgeworpen, maar we *zien* de röntgenfoto's en de dokter die ons vertelt dat het niet goed is, of we *voelen* de diepe wonden van misbruik uit het verleden.

O ja, we begrijpen Ezechiëls aarzeling heel goed. We begrijpen daarom ook waarom hij Gods vraag ontwijkt en op safe speelt met zijn: "O, machtige God," "Heere HEERE, U weet het!" (Ezechiël 37:3).

Zal uw verloren zoon of dochter zich uiteindelijk tot Christus bekeren en gered zijn? Zal de rechter de straf van uw kind kwijtschelden? Zal de kanker wegblijven? Zal uw vrouw terugkeren? Zult u de promotie krijgen, die u verdient? Zal de gemeente waar u lid van bent een halt kunnen toeroepen aan de neergaande spiraal van onverschilligheid en nieuw leven in Jezus vinden? Ons geloof wil zeggen *Ja*, maar onze ogen zeggen *Nee* en onze monden klinken net als die van Ezechiël: "O, mijn God, dat weet u alleen! Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!"

De volgende keer als u de droge beenderen in uw leven ontdekt, als u geestelijk vastgelopen bent tussen geloof en omstandigheden, tussen wat u wel en niet kunt zien en u op een dood spoor bent beland, waardoor u van binnen langzaam uitdroogt en sterft, onthoud dan deze drie opdrachten van de Heer. Dit is hoe God dorre beenderen tot leven wekt:

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

1. Preek het woord van God

Merk op welke opdracht God aan Ezechiël geeft in vers 4: “Profeteer over deze beenderen ...” Normaal gesproken spreken mensen niet tot beenderen, toch? (misschien een vrouw die iets probeert te zeggen tegen haar man of haar kinderen als ze voor de TV zitten. Dan is het alsof zij tegen een *muur* praat.) Deze opdracht is dus een beetje vreemd. Maar mensen, we dienen een “vreemde” en wonderbare God, wiens gedachten niet onze gedachten zijn en wiens wegen niet onze wegen zijn. “Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE” (Jesaja 55:9).

Het Hebreeuwse woord voor profetie is *naba* (*naw barw*), een grondwoord dat “spreken (of zingen) door inspiratie” (bij een voorspelling of in een simpel gesprek) betekent. Ik geloof dat God wil dat wij “aanmoedigers” zijn, mensen die woorden van hoop, leven en troost spreken (of profeteren) tegen de gewonden en de hulpelozen. Veel van onze gemeenten gaan kapot aan kritische en scherpe tongen. God vergeef me, want ik heb mijn tong ook al te vaak gebruikt om kritiek te spuien. Dit moet ophouden.

Veel van de dorheid die wij in onze gemeenten ervaren, zal beginnen te genezen als de geest van kritiek vervangen wordt door een geest van aanmoediging. “Laat er geen vuile taal uit uw mond komen,” zegt de apostel Paulus, “maar wel iets goeds, dat nuttig is tot opbouw, opdat het genade geeft aan hen die het horen” (Efeziërs 4:29). In de Engelse vertaling staat: “Laat niet toe...” met andere woorden: *jij* bepaalt!

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Veel van de dorheid die wij in onze gemeenten ervaren, zal beginnen te genezen als de geest van kritiek vervangen wordt door een geest van aanmoediging.

Probeert u zich eens voor te stellen hoe dit uw gemeente zal veranderen! Spreek de woorden van God tegen de mensen. Spreek over Christus. Houd vast aan Zijn beloften en Zijn liefde. Moedig ontmoediging niet aan. Geef geen gelegenheid voor roddel en twijfel.

“Elk woord van twijfel dat van uw lippen komt, is een uitnodiging voor de verleiding van de Satan. U wordt erdoor versterkt in uw neiging tot twijfel en het gevolg is dat de engelen die u dienen, zich van u afkeren. Laten, als de Satan bezig is u te verleiden, geen woord van twijfel of somberheid van uw lippen komen. Als u ertoe overgaat om de deur voor zijn suggesties te openen, zullen wantrouwen en opstandige kritiek uw geest vullen. Als u vrijelijk over uw gevoelens praat, zal elke twijfel niet alleen gevolgen hebben voor uzelf, maar zal het een zaad blijken te zijn, dat zal ontkiemen en vrucht zal dragen in het leven van anderen en het zou wel eens onmogelijk kunnen zijn de invloed van uw woorden nog ongedaan te maken. ... Hoe belangrijk is het dat we alleen spreken over die dingen die ons geestelijk versterken en die leven brengen!”³

We moeten bidden: *Heer, leg Uw woorden in mijn mond, zodat ik anderen kan aanmoedigen tot het goede.*

2. Hoor het woord van de Heer

Na de opdracht om tegen de botten te spreken, wordt tegen de botten gezegd dat zij het woord van de Heer moeten

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

horen! Botten kunnen normaliter niet horen, of wel? Maar wanneer God spreekt, splijt het water, komt er vuur uit de hemel, dansen lijken en luisteren botten!

Merk op dat er maar twee dingen zijn die deze beenderen tot leven brengen: Gods woord en Gods Geest. Niets anders. Niets van mensen. Niets van Ezechiël. Niets van de botten zelf. Dit is het afdoende bewijs dat we vandaag het Woord des Heren nodig hebben als nooit tevoren! Jammer genoeg hebben we in hoofdstuk 2 opgemerkt dat het onvervalste woord van God schaars geworden is.

“De wereld gaat ten onder door gebrek aan het evangelie. Er is een honger naar het Woord van God. Slechts weinigen prediken het woord zonder het te vermengen met menselijke overleveringen. Hoewel de mensen de Bijbel in handen hebben, ontvangen ze niet de zegeningen die God hen daarin heeft gegeven.”⁴

Misschien zouden we meer uit het woord van God halen als we zouden beginnen het uit te leven. Op een prijsuitreiking zei gospelzanger Kirk Franklin: “We schrijven liedjes die onze vrouwen vernederen en prijzen God voor de prijzen die we daarmee winnen... Het is tijd dat we ophouden met het prediken van Christus en beginnen met het wandelen met Christus.” Theorie zonder praktijk is zonder betekenis. Horen zonder te doen is op dezelfde manier waardeloos.

Horen en doen zijn aan elkaar verbonden in het Joods denken. “En wees daders van het Woord en niet alleen hoorders. Anders bedriegt u uzelf” (Jakobus 1:22). Als u niet doet wat God tegen u zegt, valt u in de ergste soort van misleiding. Denk aan al de preken die u in uw leven hebt

Breng Gods Heerlijkheid Terug

gehoord, de sabbatschoollessen die u hebt gemaakt, de religieuze bandjes en liedjes die u in de loop der jaren hebt beluisterd. Als christenen een derde van dit alles in praktijk zouden brengen dan zouden de wereld en onze gemeenten er vandaag anders uitzien! In feite is het in praktijk brengen van het woord van God het moeilijkst, maar o, wat houden wij ervan om erover te debatteren! We kunnen studeren en argumenteren, onszelf welsprekend uiten met de woorden van God, maar zoals Andrew Murray zegt:

“De kennis die bezit van ons neemt en aangenaam is en ons intellect bevredigt is, zonder een dag-aan-dag geleid worden in het geloof, in actie en karakter en verandering van denken waarvoor God het bestemd heeft, de gevaarlijkste vijand die we kunnen hebben.”⁵

Ezechiël moest zichzelf tevredenstellen met een gemeente van alleen maar “hoorders.” In hoofdstuk 33, laat God hem zien hoe dat een sta-in-de-weg naar opwekking onder Zijn volk is:

“En wat u betreft, mensenkind, uw volksgenoten praten over u bij de muren en in de deuropeningen van de huizen. De een praat met de ander, ieder met zijn broeder: Kom toch, en hoor wat het woord is dat van de HEERE uitgaat. En zij komen naar u toe als een toestroom van volk, en gaan vóór u zitten als Mijn volk. Zij horen uw woorden, MAAR ZIJ HANDELEN ER NIET NAAR, want zij nemen liefdevolle woorden in hun mond, maar hun hart volgt hun winstbejag. En zie, u bent voor hen als een liefdeslied, met een mooie klank

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

*en goed gespeeld. ZIJ HOREN UW WOORDEN,
MAAR ZIJ HANDELEN ER NIET NAAR” (vs.
30-32).*

Lijkt dit niet op de toestand van veel christenen vandaag aan de dag? Mensen die aan ‘kerkhoppen’ doen, van gemeente naar gemeente dwalen op zoek naar de beste ‘voorstelling’. “Wie preekt er in jullie gemeente op sabbat? O, ik heb haar al eens gehoord!” “Waar treedt die of die groep op?” “Ik hoor dat predikant zus of zo naar onze gemeente komt!”

Ezechiël was de beroemdste spreker in Babylon! Zijn populariteit steeg na de val van Jeruzalem, want zijn waarschuwingen waren uitgekomen. Toch luisterde zijn gehoor meer voor eigen vermaak, net als hoe ze naar muziek zouden luisteren. Dit gevaar bestaat vandaag nog steeds. Jim Cymbala, predikant van de beroemde Brooklyn Tabernacle, zegt: “Preken kan heel gemakkelijk een subtiele vorm van vermaak worden.”⁶

God herinnert ons door dit Bijbelgedeelte eraan dat het ware doel van profetie, is om levens van mensen te veranderen en niet om een menigte bijeen te brengen. “Velen misleiden zichzelf door te denken dat door te luisteren, zij deelhebben aan iets interessants, geweldigs en productiefs,” schrijft Douglas Cooper, “terwijl zij in feite met niets bezig zijn.”⁷

Ik kan u niet vertellen wat u moet doen met het woord van God dat u hoort, maar ik wil dat u zich voorneemt om uit te vinden wat God van u wil. Vraagt God van u dat u uitzoekt waar u uit de pas loopt met Zijn woord, zodat u uw misstap kunt belijden en uw weg aanpassen? Vraagt God van u dat u begint met het uit het hoofd leren van tekstgedeelten?

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Vraagt God van u dat u gaat bidden om leiding om te weten wat u moet doen op bepaalde terreinen van uw leven zoals uw huwelijk, de opvoeding van uw kinderen, uw werk, uw christelijke getuigenis? Vraagt God van u dat datgene waarmee u uw hersenen dagelijks vult, verandert en dat u begint met het systematisch lezen van de Bijbel? Ik weet het niet, maar u kunt Hem vragen hoe Hij wil dat u uw leven naar Zijn woord gaat inrichten.

Merk op wat God in Ezechiël 37, de verzen 5 en 6 zegt: “Zo zegt de Heere HEERE tegen deze beenderen: Zie, *Ik* ga geest in u brengen en u zult tot leven komen... *Ik* zal pezen op u leggen ... vlees op u doen komen, een huid over u heen trekken ... en geest in u geven, zodat u tot leven komt. Dan zult u weten dat *Ik* de HEERE ben” (nadruk toegevoegd).

Wie doet het hier? God. En wat is ons aandeel? “ZODAT U TOT LEVEN KOMT.”

God is altijd de architect èn de bouwer van leven. In het begin, was de wereld woest en leeg, donker en levenloos, *totdat God sprak!* God drong door in de duisternis en ondernam actie en verving de leegheid met licht, lucht, land, gras, planeten, dieren en mensen. Hij schiep iets uit het niets. En Hij kan de zwarte duisternis en leegheid van uw diepste angst en grootste strijd binnendringen en het opensplijten met Zijn levensadem. Hij zal dat ook doen – alles wat u hoeft te doen is gehoorzaam te zijn aan Zijn woord en beginnen te leven!

3. Praat met God

Ezechiël deed wat hem bevolen was en hij profeteerde deze bemoedigende woorden van God: “Toen profeteerde ik zoals mij geboden was, en er ontstond een geluid zodra ik profeteerde, en zie, een gedruis! De beenderen kwamen bij

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

elkaar, elk been bij het bijbehorende been. En ik zag, en zie, er kwamen pezen op, er kwam vlees op en Hij trok er een huid overheen, maar er was geen geest in hen...” (vs. 7, 8).

Stel uzelf nu de volgende vraag: waarom eindigt het visioen niet hier? Er is een wonder gebeurd, mensen! Tijd om feest te vieren. De beenderen zijn bij elkaar gekomen, organen en spieren kwamen aangevlogen. Vlees kwam over de botten. Wat een geweldige vertoning van macht! Waarom horen we geen halleluja's op de achtergrond? *Omdat hoe belangrijk het woord van God ook is, zonder de Geest, die Zijn leven in het woord en in ons blaast, blijven we geestelijk dood! We zijn alleen maar prachtige lijken.*

Het is belangrijk om dit in te zien, want je kunt er van buiten goed gezond en welgesteld uitzien en toch zijn als een witgepleisterd graf vol doodsbeenderen en allerlei onreinheid van binnen (Matteüs 23:27). De waarheid is dat de situatie zich alleen maar *lijkt* te hebben verbeterd. Eerst waren er beenderen en nu zijn er lijken. Maar beiden zonder leven.

De meest afschuwelijke criminelen komen gewassen, geschoren en goed gekleed voor de rechter. Ze zien er goed uit. Weet u nog hoe “schattig” de twee broers Menendez eruitzagen in de rechtszaal? Hun advocaten hadden er alles aan gedaan om hen te laten overkomen als onschuldige jongemannen. Maar dat was nep. Vlak onder hun dure sweatshirt en Armani pak, klopte een meedogenloos moordenaars hart. Een nieuw pak verandert het hart niet. De lijken hadden nog steeds leven nodig!

Hoe belangrijk het woord van God ook is,

Breng Gods Heerlijkheid Terug

zonder de Geest, die Zijn leven in het woord en in ons blaast, blijven we geestelijk dood.

We kunnen hieruit twee lessen leren: (1) Opwekking heeft tijd nodig. Het is een proces. Eerst wordt het woord van God gesproken en gehoord. Daarna komen de beenderen bij elkaar, pezen en spieren worden aangehecht en uiteindelijk komt er huid overheen. Geestelijke groei kost tijd. “Eerst de halm, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar” (Markus 4:28). Laat God het werk dat Hij in u begonnen is, afmaken en sla geen zijwegen in langs de weg naar opwekking. Als u denkt dat u Pinksteren kunt hebben zonder Calvarie, zult u alleen een schijn van opwekking ervaren - de glans, maar niet de glorie.

(2) Stop niet te vroeg met bidden. Laat God niet los voordat Hij u zegent. God zegt tot Ezechiël: “Profeteer tegen de geest, profeteer, mensankind! Zeg tegen de geest: ‘Zo zegt de Heere HEERE: Geest, kom uit de vier windstreken en blaas in deze gedoden, zodat zij tot leven komen’” (vs. 9).

En het resultaat? “Ik profeteerde zoals Hij mij geboden had. Toen kwam de geest in hen en zij kwamen tot leven. Zij gingen op hun voeten staan, een zeer, zeer groot leger” (vs. 10).

Prijs God! Wat eerst een berg door elkaar liggende botten was, zijn nu mensen die rechtop staan – een heel leger, klaar om de strijd des Heren te strijden. Als in het leger een soldaat zijn commandant wil vertellen wat hij op zijn hart heeft, vraagt hij “verlof om vrijuit te spreken.” Vrienden, wanneer de Heilige Geest ons tot leven brengt, dan hebben wij verlof om vrijuit te spreken.

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

U bent op aarde om Mijn zaak te behartigen. Ik ben in de hemel, Heer over alles, Maker van alles, de Heilige van alles. Wel nu, wat u ook nodig hebt voor Mijn zaak, vraag en Ik zal het doen. Schep een nieuwe toekomst door uw gebeden en vraag Mij om alles wat u daarvoor nodig hebt ... Vraag vrijelijk en vraag veel. Sper uw mond wijd open en Ik zal het vullen.⁸

Er zijn geen grenzen bij God. Alle dingen zijn reeds van ons door gebed – inclusief en speciaal door gebed voor opwekking. Sper uw mond wijd open en vraag! Het geeft niet hoe onmogelijk de situatie er ook uit ziet, God zal ons tot leven brengen! Als Hij leven kan brengen aan de hoop dorre, zongedroogde beenderen, dan kan Hij zeker de heerlijkheid terugbrengen tot het altaar van uw en mijn hart. Zelfs nu doet Hij wonderen van genade in uw leven. Zelfs nu wordt u geschikt gemaakt om de adem van Zijn Geest te ontvangen en om uw positie in te nemen in Gods Luide Roep Leger.

Soldaten hebben een andere kijk op het leven. Niet lang terug ontving ik een email getiteld: De lijfspreuk van een echte soldaat. Ik weet niet wie de auteur is, maar ik denk dat het de hartsgesteldheid van een kind van God, dat opgewekt is uit het bottenveld van een lauwwarm christendom, heel goed weergeeft.

De lijfspreuk van een echte soldaat

Ik ben een soldaat in het leger van God. De Heer Jezus Christus is mijn gezagvoerder. De bijbel is mijn erecode. Geloof, Gebed en het Woord zijn de wapens waarmee ik strijd.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Ik ben onderwezen door de Heilige Geest, geoefend door ervaring, getoetst door tegenslag en gelouterd door het vuur. Ik ben een vrijwilliger in dit leger en ik heb mij voor eeuwig aangemeld. Ik zal met pensioen gaan in dit leger wanneer Jezus wederkomt of sterven in dit leger, maar ik zal niet uittreden, uitgekocht worden, eruit gepraat worden of uitgestoten worden.

Ik ben gelovig, betrouwbaar, capabel en afhankelijk. Als mijn God mij nodig heeft, ben ik daar. Als Hij mij nodig heeft om mee te helpen in de kindersabbatschool, in het jeugdwerk, bij de ouderen of om alleen maar te zitten en te leren, kan Hij mij gebruiken, want ik zal er zijn!

Ik ben een soldaat. Ik ben geen baby. Ik hoef niet geknuffeld, gestreeld, vermaakt, opgetild of opgepept te worden. Ik ben een soldaat.

Niemand hoeft mij te roepen, me te herinneren, me te schrijven, me te bezoeken, me te verleiden of me te lokken. Ik ben een soldaat. Ik ben geen kneusje. Ik sta op mijn plaats, waar ik salueer voor mijn Koning, Zijn bevelen gehoorzaam opvolg, Zijn naam prijs en aan Zijn koninkrijk bouw!

Niemand hoeft mij bloemen, cadeautjes, voedsel, postkaarten of snoep te sturen en ik hoef geen liefdadigheid. Ik hoef niet geknuffeld, gewiegd, verzorgd of bediend te worden. Ik ben toegewijd.

Mijn gevoelens kunnen niet zo gekwetst worden, dat ik mij zou terugtrekken. Ik kan niet zo ontmoedigd raken, dat ik zou omkeren. Ik kan niet genoeg verliezen om het op te geven. Jezus zelf heeft mij tot deze dienst geroepen. Ik had niets en als ik met niets eindig, zal ik niets verloren hebben.

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

Ik zal overwinnen. Mijn God zal in al mijn noden voorzien. Ik ben meer dan overwinnaar. Ik zal altijd zegevieren. Ik kan alle dingen doen door Christus.

Duivelen kunnen mij niet verslaan. Mensen kunnen mij niet mismoedigen. Het weer kan mij niet doen verslijten. Ziekte kan mij niet stoppen. Strijd kan mij niet overwinnen. Geld kan mij niet kopen. Regeringen kunnen mij niet tot zwijgen brengen en de hel kan mij niet aan!

Ik ben een soldaat. Zelfs de dood kan mij niet vernietigen. Want als mijn commandant mij van het front terugroept, zal Hij mij tot kapitein bevorderen en mij daarna terugbrengen om deze wereld samen met Hem te regeren. Ik ben een soldaat in het leger en ik marcheer naar de overwinning. Ik zal niet opgeven. Ik zal niet omkeren. Ik ben een soldaat, die naar de hemel marcheert. Dat is waar ik voor ga!

Het beste voor het laatst

Jezus heeft altijd het beste voor het laatst bewaard. Herinnert u zich de bruiloft te Kana? Toen het leek alsof het feest afgelopen was, omdat de wijn op was, vroeg Jezus om zes kruiken met water. Nu weet eenieder dat water weinig gelijkenis vertoont met wijn. Ze zijn beide vloeibaar, dat klopt, maar daar houdt alle gelijkenis mee op! Water is kleurloos, smaakloos en geurloos, terwijl wijn rood, zoet en aromatisch is. Maar ziet u ook de sterretjes in de ogen van Jezus? Hij houdt ervan om iets uit het niets te maken. Hij verheugt zich erin om iets dat onbruikbaar is te veranderen in iets nuttigs.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

De knechten schenken dat wat een moment geleden nog gewoon bronwater was, in de beker van de ceremoniemeester en zie, Wijn! “Toen nu de ceremoniemeester het water geproefd had, dat wijn geworden was – hij wist niet waar de wijn vandaan kwam, maar de dienaars die het water geschept hadden, wisten het – riep de ceremoniemeester de bruidegom. En hij zei tegen hem: Iedereen zet eerst de goede wijn voor, en wanneer men er goed van gedronken heeft, daarna de mindere; u hebt de goede wijn tot nu bewaard!”(Johannes 2:9-10).

Precies zoals Jezus smaakloos water heeft veranderd in de beste wijn op het feest, zal Hij deze onmogelijk zelfzuchtige, onmogelijk snel afgeleide, zwakke generatie, die leeft om middernacht alsof het half tien is, veranderen in mensen die Zijn karakter uitmuntender zullen uitstralen dan welke andere generatie van ooit tevoren.

U en ik – niet de Whites, Edwards, Muellers of Moodys – zijn uitverkoren om midden op het podium te gaan staan in het laatste bedrijf van het drama der eeuwen. En we weten dat wat Jezus bewaard heeft voor het laatst, het beste zal zijn!

Een gebed

Heer, leer mij geloven dat bij U alle dingen mogelijk zijn. Hoeveel keer heb ik me niet net zo levenloos gevoeld als de beenderen die U Ezechiël getoond hebt! Spreek met mij, Heer. Roep mij uit mijn geestelijke dood tot geestelijk leven. Help me geen genoeg te nemen met de veilige zelfkant van wat bereikbaar is in eigen kracht. Want wat mogelijk is, vergt geen geloof. Maar help me te streven naar het onmogelijke – om mijn reikwijdte te vergroten tot voorbij de lengte van mijn

De Heerlijkheid van het Onmogelijke

arm. Gun mij de vaardigheid om woorden van leven te spreken tot anderen en laat mij altijd in gedachte houden dat het grootste wonder 2.000 jaar geleden heeft plaatsgevonden op een heuvel genaamd Golgotha.

Dank U voor uw onmogelijke, onuitsprekelijke geschenk.

-
1. Ellen G. White, *Lessen uit het Leven van Alledag*, Uitgeverij Veritas, Alphen aan de Rijn, 1982, p.37.
 2. Cohn Whittaker, *Great Revivals*, (London: William Collins Sons & Co. Ltd, 1990 [1984]), p.49.
 3. Ellen G.White, *De Enige Weg*, Uitgeverij Veritas, Alphen aan de Rijn, 1982, p.85.
 4. Ellen G.White, *Lessen uit het Leven van Alledag*, Uitgeverij Veritas, Alphen aan de Rijn, 1982, p.136.
 5. Andrew Murray, *Revival*, (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1990), p.28.
 6. Jim Cymbala, *Fresh Wind, Fresh Fire*, (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1997), p.59.
 7. Douglas Cooper, *Living In Our Finest Hour* (Nampa Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1982), p.14.
 8. E. M. Bounds, *The Complete Works of EM Bounds on Prayer*, (Grand Rapids: Baker Book House, 1990), p.376.

Het is gemakkelijk te sterven voor Christus. Het is moeilijker om voor Hem te leven. Sterven duurt maar een uur of twee. Maar leven voor Christus is een dagelijks sterven. Wij hebben alleen in dit korte leven het voorrecht om elkaar en Christus te dienen.

We zullen eeuwig in de hemel zijn, maar alleen een korte tijd voor onze dienst hier en daarom moeten we de gelegenheden niet ongebruikt voorbij laten gaan.

— **Sadhu Sundar Singh**

Ik moet u bekennen dat als iemand niet iets ontdekt om voor te sterven, hij niet geschikt is om te leven.

— **Martin Luther King, Jr.**

“Lazarus, kom naar buiten!”

— **Johannes 11:43**

De Opwekkingsgeneratie

Opwekking begint met bidden. Ook met kogels. In de nadagen van de slachting op de Columbine middelbare school in Littleton, Colorado, bleek er een opwekking te ontstaan onder jonge mensen. Hoewel er verschil van mening bestaat over de laatste woorden van Cassie Bernall, is het verhaal over haar moedige JA, toen haar werd gevraagd of ze in God geloofde, de oorzaak van haar martelaarschap en het wakker schudden van een natie.

Een artikel in de *Washington Post* van 14 oktober 1999 vatte de gevoelens van christelijke tieners samen met:

Vanaf het moment dat het verhaal door de media werd opgepakt, gebeurde er iets. "De dag van de schietpartij, ging er in mijn hoofd een knopje om en ik realiseerde me dat we de opwekkingsgeneratie zijn en dat wij alles zullen doen om JA tegen God te zeggen en dat wij daar zelfs ons leven voor zouden willen geven," zegt Josh Weidman, een middelbare schoolstudent en de

Breng Gods Heerlijkheid Terug

oprichter van de organisatie Opwekkingsgeneratie in Littleton.

Gaandeweg gingen steeds meer mensen nadenken over Cassie en haar optreden was voor hen een bewijs dat God bestaat.

Een omslagverhaal van het blad Christianity Today zegt: “Haar heroïsch JA, ondanks de loop van het geweer op zich gericht, is net zo’n groots moment voor deze generatie als de moord op president Kennedy en Martin Luther King jr. zijn voor de vorige generatie.”¹

Interessant genoeg, vonden de eerste tekenen van opwekking onder tieners al plaats vóór het Columbine incident. Het september/oktober nummer van 1998 van *Pray! Magazine* wijdde een omslagverhaal aan opwekking onder tieners met de titel “Is dit de generatie? Biddende tieners veroveren de wereld voor Christus.” Evenementen als “Challenge 2000” – een plan om aan het eind van het jaar 2000 op elk van de 56.000 middelbare scholen in Amerika een studentengebeds- en Bijbelstudiegroep te hebben opgericht – zijn aanwijzingen, dat er iets gaande is onder onze jeugd.

Christelijke tieners bidden vol overgave voor hun niet christelijke vrienden. Zij raken verzeild in zogenaamde driegebedsgroepen – drie tieners komen samen en bidden elk voor drie van hun vrienden. Ze bidden “kluisje aan kluisje” – voor de eigenaren van de schoolkluisjes die aan de hunne grenzen. In sommige gebieden hebben ouders en tieners de handen ineengeslagen om te bidden voor alle namen en gezichten van de studenten in het jaarboek

De Opwekkingsgeneratie

van de school. Er zijn gebedssessies waarbij de jonge bidders rond hun school lopen.²

In mijn eigen kerkgenootschap worden jeugdgebedsbijeenkomsten zelfs belangrijker dan die van volwassenen, zowel in het aantal bidders dat deze conferenties bezoekt, als in de intensiteit waarmee er gebeden wordt. Het gezegende werk van leiders en vrienden als Ruthie Jacobsen, Jose Rojas en Joe Engelkemier draagt vrucht in het leven van jonge mensen in elke uithoek van onze divisie.

Een paar jaar geleden bezocht ik een gebedsbijeenkomst in Oklahoma en heb daar de geboorte van de opwekkingsgeneratie van zeer nabij meegemaakt. Terwijl sommige aspecten van dit soort bijeenkomsten overal hetzelfde zijn (enthousiasme, verwachtingsvolle bezoekers, die verlangen naar een ontmoeting met God, vurige gebedssessies, het delen van kleine groepervaringen, goede muziek en krachtige preken) zag ik in Oklahoma ook iets anders: een aparte gebedsconferentie voor de jeugd. Terwijl hun ouders samenkwamen en baden in het hoofdgebouw, deden de jonge mensen hetzelfde in een kantinegebouw op ongeveer 200 meter afstand.

De eerste berichten over wat daar gebeurde, kwamen van de voorzitter van de Oklahoma Conferentie, Rodney Grove en de gebedsconferentiecoördinator van de Noord Amerikaanse Divisie, Ruthie Jacobson. We waren net bezig met het afsluiten van de vrijdagavondgebedsdienst toen deze twee “spionnen” naar voren traden en ons vertelden waar ze het afgelopen uur waren geweest.

“Het was onze bedoeling om alleen maar een kijkje te nemen en snel weer weg te gaan,” begon Ruthie ademloos te

Breng Gods Heerlijkheid Terug

vertellen. “Zij zouden net beginnen aan een gebedssessie en nodigden ons uit om daaraan deel te nemen. We stemden toe, met de gedachte dat het zo weer voorbij zou zijn. Dat was een uur geleden!” glunderde Ruthie.

Ze ging door met vertellen hoe zij de mooiste tijd van aanbidding, gezang en belijdenis van zonden had meegemaakt. Rodney en Ruthie waren verbaasd over de volwassenheid, intensiteit en echtheid van de gebeden van deze T-shirt- en teenslipperdragende tieners.

“Als u de gebeden had gehoord die zij opzeiden voor de jeugd,” zei Ruthie, “dan zou u vreugdetranen hebben gehuild. De tranen liepen me over de wangen toen ik hen hoorde smeken dat God hun ouders zou zegenen en Zijn Geest naar u toe zou sturen. Het is een ervaring die ik nooit zal vergeten.”

De volgende dag tijdens de sabbatschool, keek ik vanaf het balkon toe toen meer dan 40 tieners het podium betraden en hoe zij tussen het gezang van liederen door hun getuigenissen gaven. De getuigenissen waren krachtig en alle aanwezigen zaten gebiologeerd te luisteren naar hun ijver en hun enthousiasme voor Christus. Deze kinderen hadden echt niet het hele weekend in een kring “Kum ba Yah” gezongen. Hun leiders hadden hen in de avonduren de stad in gebracht naar de slaaphuizen waar zij troost hadden gebracht aan de daklozen. Omdat ik “opgescheept” zat met de ouders had ik de wonderen die bij hen plaatsvonden gemist, maar hun gezichten spraken boekdelen.

Voor de slotdienst van zaterdagavond, kwamen Rodney Grove, de spreker die avond, en ik en enkele andere leden van de organisatie samen voor het wijdingsgebed. Zoals gebruikelijk gingen we in een kring rondom de spreker staan en legden we onze handen op hem. Er waren deze keer ook

De Opwekkingsgeneratie

vier jeugdleden aanwezig, samen met een van hun leiders. Vol binnenpret zag ik hoe een van de jongedames nog snel even probeerde de kauwgum weg te stoppen. *Ze zijn nog kinderen* dacht ik en ik lachte. Maar toen het haar beurt was om te bidden, wist ze waarover ze het had en sprak ze tot God met een vertrouwen en een vrijmoedigheid waar veel oudere christenen jaloers op zouden zijn. Het was een krachtig optreden – een die ik niet gauw zal vergeten. De voorzitter van de conferentie was omcirkeld door tieners, die vol van de Geest waren en die door handoplegging God smeekten om Zijn dienstknecht te vullen met kracht en woorden van omhoog.

De volgende dag ontmoette ik Peter Neri, een van de volwassenen die de jeugd hadden begeleid dat weekend. We omhelsden elkaar en voordat we elkaar vaarwelzeiden, vertelde Peter mij wat er de avond tevoren was gebeurd.

“Nadat jullie volwassenendienst voorbij was, gingen de kinderen verder. De persoon met wie ik mee zou rijden stond op mij te wachten en ik vond het zo vervelend dat ik hem ophield, maar ze wilden maar niet stoppen.” Kunt u zich dat voorstellen? Een groep tieners op zaterdagavond, bij elkaar zittend met de Bijbel open en biddend en lezend uit het woord van God – het was geweldig.

Onze beurt?

Onze kinderen beginnen JA tegen God te zeggen. En wij? En als we ook JA zeggen, wat betekent dat dan? Waar zeggen we JA op? Wat is de vraag?

Voor mij zijn het de vragen die ik God mij hoor stellen: “Wil je gezond worden? Wil je dat Mijn heerlijkheid terugkeert in jouw leven? Wil je opwekking?” En hoewel ik niet in de loop van een geweer kijk als ik over deze vragen

Breng Gods Heerlijkheid Terug

nadenk, realiseer ik mij dat een JA-antwoord net als dat van Cassie Barnell en Rachel Scott en vele anderen, zal resulteren in de dood – dood van mijn eigen ik.

En dat is het moment dat ik aarzel – en beef! Waarom? Omdat mijn eigen ik roept om genade! Omdat mijn eigen ik wil leven! Kijk, hoe velen van u hebben thuis niet gediscussieerd of u in staat zou zijn te doen wat Cassie Barnell deed? Ik heb me afgevraagd, en ik ben er zeker van dat miljoenen christenen dat ook hebben gedaan, of ik in staat zou zijn om voor God te staan met het koude metaal van een revolver tegen mijn hoofd gedrukt. Ik weet het niet. Ik weet zeker dat Cassie het ook niet wist vóór dat verschrikkelijke moment. Ik geloof dat God een martelarengeloof geeft wanneer dat martelarengeloof nodig is en niet eerder.

Maar kijk dit is waar het op neerkomt. Misschien ben ik er niet zeker van of ik voor God kan kiezen als er een vuurwapen op mij gericht wordt, omdat ik ook niet voor Hem kon kiezen toen ik geconfronteerd werd met een dubieus Tv-programma. Misschien aarzel ik om JA te zeggen tegen God, omdat ik weet dat ik vaak dagelijks NEE tegen Hem heb gezegd. Begrijpt u wat ik bedoel? Als christenen worden we dagelijks geconfronteerd met leven en dood keuzes – situaties die ons oproepen om onszelf te kruisigen of om de Verlosser opnieuw te kruisigen.

Misschien ben ik er niet zeker van of ik voor God kan kiezen als er een vuurwapen op mij gericht wordt, omdat ik ook niet voor Hem kon kiezen toen ik geconfronteerd werd met een dubieus Tv-programma.

De Opwekkingsgeneratie

Het is Barabbas of Jezus. En hoe vaak, ik zeg het tot mijn schaamte, heb ik niet gekozen voor *Barabbas*!

Opwekking is vaak niet wat wij ervan maken. Er zijn veel ideeën over ware opwekking. In steden als Toronto en Brownsville, Florida wordt sardonisch geschaterd, ongecontroleerd snikken, beven, brullen als leeuwen, mensen die als het ware aan de grond genageld zijn, in trance door de “Heilige Geestlijm” en allerlei soorten van tekenen, wonderen en profetische uitspraken, gezien als uitingen van opwekking. De nadruk lijkt te liggen op een esoterische ervaring – hoe gekker hoe beter.

Maar “bij ware opwekking, hebben hevige emoties of wonderbare genezingen niet de overhand boven de overtuiging dat de Heilige Geest ons meer innerlijke kracht geeft om meer op Christus te gaan lijken, als nederige zonen en dienstknechten in dienst van de Vader, om ons te gebruiken naar Zijn wil. Al het andere is *niet* het echte en heilige werk van de Geest.”³

Terwijl anderen uitzien naar wonderen en geweldige uitingen, kijkt God naar nederigheid en eenvoudig geloof. Terwijl wij een opwekking van vervoering willen, is de opwekking die we nodig hebben en de opwekking die God ons wil zenden, een opwekking van GEHOORZAAMHEID. Een opwekking van geestelijke fijngevoeligheid en een vernieuwd verlangen naar de dingen van God. Een opwekking van een intens verlangen naar de aanwezigheid van God en Zijn woord, *meer* dan een verlangen naar Zijn zegeningen. Een opwekking van medelijden voor de verlorenen. Een opwekking van energie, visie en moed om dingen te **doen**, te handelen naar wat God van ons vraagt. Om dagelijks uit te leven waar we in geloven.

Virtuele opwekking

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Maar we leven in andere tijden. Onze cultuur is vergiftigd met de zucht naar vermaak. Er worden steeds meer bioscopen met meer en grotere beeldschermen, meer restaurants en winkels gebouwd. Videospelletjes worden steeds realistischer en spreken steeds meer tot de verbeelding. We leven virtuele levens en we raken heel snel het vermogen kwijt om nog onderscheid te kunnen maken tussen wat echt en wat niet echt is.

Een paar jaar geleden toen ik 10.000 km hoog in de lucht in een vliegtuig zat, las ik in een tijdschrift een interessant artikel over virtuele werkelijkheid. Professor Derrick de Kerckhove, die Franse taal- en letterkunde doceert aan de Universiteit van Totonto en directeur is van het McLuhan Programma van Cultuur en Technologie, besprak de invloed van technologie op de maatschappij. Toen men hem vroeg waarom een toerist naar Toronto komt, zogenaamd om de stad te zien, maar eigenlijk om zich te buiten te gaan aan de wereld van de virtuele werkelijkheid, antwoordde hij: “Ik denk dat werkelijkheid schaars is tegenwoordig.” Kan dit vandaag ook over de kerk worden gezegd? Wordt de cultuur van het onbevredigbaar verlangen naar vermaak ook in de kerk tentoongespreid? Nemen we genoegen met een virtueel christendom omdat, in elk geval nu, de werkelijkheid schaars geworden is? O vrienden, laten we deze fout niet maken! Herinnert u zich de zeven zonen van Skevas? Zij gingen rond en probeerden in de naam van God demonen uit te drijven. Zij zeiden: “Wij bezweren u bij Jezus, Die door Paulus gepredikt wordt” (Handelingen 19:13). Merk op dat zij zeiden “die Paulus predikt.” Zij kenden Jezus zelf niet. Zij waren niet vervuld van de Heilige Geest, maar wilden wel dat aanzien hebben. Dus aapten ze na wat ze Paulus hadden zien doen en gingen voor de virtuele werkelijkheid in plaats

van te zoeken naar de echte onvervalste geestelijkheid. Zij namen zich woorden in de mond die klonken als de “echte” woorden en gebruikten de methoden die leken op de “echte” methoden. En u weet wat er gebeurde. Op een dag antwoordde de boze geest hen: “Maar Jezus ken ik en van Paulus weet ik af, maar u, wie bent u? En de man in wie de boze geest zich bevond, sprong op hen af en toen hij hen overmeesterd had, bleek hij sterker dan zij, zodat zij naakt en gewond uit dat huis vluchtten” (Handelingen 19:15,16).

U kunt lang genoeg wegkomen met het namaken van de Skyline van New York of de kanalen van Venetië of de piramiden van Egypte in de woestijn van Las Vegas, maar u kunt de heerlijkheid van de Almachtige God niet namaken. A.W. Tozer verwerpt dit “virtuele” christendom als hij zegt:

De tragische resultaten van zulk een geest zien we overal: oppervlakkige levens, uitgeholde godsdienstige filosofieën, grote nadruk op het element van vermaak in godsdienstige bijeenkomsten, ophemelen van personen, vertrouwen in religieuze bijzaken, zogenaamd religieuze verbintenissen, marketingstrategieën, een dynamische persoonlijkheid verwisselen voor de kracht van de Geest... Het is niemands schuld dat deze ernstige ziekte onder ons rondwaart, maar tegelijkertijd gaat geen enkele christen vrijuit. We hebben allemaal direct of indirect bijgedragen aan de verdrietige staat waarin we verkeren. We zijn te blind geweest om te zien, te verleggen om ons uit te spreken, te zelfgenoegzaam om iets anders te verlangen dan het arme, middelmatige dieet waar anderen blijkbaar genoeg mee nemen. En het ergste van alles is dat we het Woord der Waarheid gelijk hebben

Breng Gods Heerlijkheid Terug

gesteld aan onze ervaringen en die lage staat hebben geaccepteerd als door de Heer gezegend. ⁴

Toen de ark buitgemaakt was door de Filistijnen, heeft Israël de harde les geleerd dat de vorm zonder de inhoud, waardeloos is. Waar Gods eer afwezig is, sterft het volk.

De werkelijkheid

Nu de vraag: hoe ziet opwekking eruit? Wat zou de grootste manifestatie van de Heilige Geest in ons midden zijn? Welk fenomeen of bovennatuurlijk gebeuren zou het grootste bewijs zijn dat we een uitstorting van de Heilige Geest zoals met Pinksteren ervaren?

Ik denk dat het grootste bewijs van een echte opwekking de aanwezigheid van *Agape* liefde onder ons is. Liefde voor God en liefde voor elkaar. Waarom? Omdat “de vrucht van de Geest liefde is” (Galaten 5:22). En omdat wat ik heb gezien op de gezichten van de jonge mensen en uit hun mond heb gehoord een aangewakkerde liefde voor God en de medemens is. De liefde van God heeft hen aangeraakt en zij werden gedrongen het door te geven aan anderen.

“Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien. Ja, zelfs op de dienaren en op de dienaressen zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten” (Joel 2:28:29).

Het grootste bewijs van een echte opwekking is de aanwezigheid van de *Agape* liefde.

Zou het kunnen zijn dat we de vervulling van Joëls profetie zien gebeuren vandaag? Zijn dit de eerste druppels van de langverwachte Spade Regen? Ellen White had het over deze wondere tijden, toen ze zei: “Velen zullen zich nu hier en dan daar begeven, gedrongen door de Geest van God om licht te brengen aan anderen. De Waarheid, het woord van God, is als een vuur in hun gebeente, die hen vervult met een brandend verlangen om hen, die in duisternis zijn, te verlichten ... *Kinderen zullen door de Geest gedrongen worden om voort te gaan om de boodschap van de hemel te verkondigen.*”⁵

Ze zegt ook: “Voor de laatste uitstorting van Gods oordelen over de aarde, zal er onder Gods volk een herleving van de oorspronkelijke godsvrucht zijn, zoals er sinds de tijd van de apostelen geen meer is geweest. De Geest en de kracht van God zullen over Zijn kinderen worden uitgestort.”⁶

Was Oklahoma een spatje? Zijn de gebedsconferenties die in aantal toenemen en steeds meer aandacht krijgen van steeds meer divisies, een voorbijgaande modegril? Een vlam in de pan? Is God echt bezig Zijn volk voor te bereiden op de Spade Regen? De tijd zal het leren. Maar een ding weet ik wel en dat is dat op deze gebedsbijeenkomsten steeds meer mensen aanspraak maken op de belofte en voor de vervulling ervan bidden en geloven dat het zal gebeuren – *jong en oud!*

“De uitstorting van de Heilige Geest op de gemeente wordt gezien als iets dat in de toekomst zal gebeuren, maar het is het voorrecht van de gemeente om het nu te ontvangen. Zoek ernaar, bid ervoor en geloof erin. We moeten het ontvangen en de hemel wacht tot ze het ons kan geven.”⁷

Als God volk bidt – voor opwekking

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Wanneer zal het gebeuren? Alleen God weet precies wanneer de laatste uitstorting zal zijn, maar...

“We moeten niet wachten op de spade regen. Het komt over eenieder, die de dauwdruppels herkennen en waarderen en dan zullen stromen van regen op ons vallen. Als we onze flikkerende lichtjes opnemen, als we de zekere genade van God aanvaarden, Die ons aanspoort om op Hem te vertrouwen, dan zal elke belofte in vervulling gaan (Jesaja 61:11). De hele aarde zal met de heerlijkheid des Heren vervuld worden.”⁸.

“Aan de andere kant zijn er sommigen die, in plaats van wijselijk de geboden kansen waar te nemen, rustig wachten op een speciale tijd van geestelijke opwekking waardoor hun vermogen om anderen voor te lichten, zal toenemen. Zij veronachtzamen plichten die voor de hand liggen, en voorrechten en laten hun licht verduisteren, terwijl zij uitkijken naar de tijd waarin zij, zonder enige moeite hunnerzijds, de ontvangers denken te worden van een bijzondere zegen waardoor zij veranderd en tot dienen bekwaam zullen worden.”⁹

Met andere woorden, doe de kleine dingen. Maak het uw gewoonte om JA te zeggen tegen God in de kleine, dagelijkse strijd van het leven en u zult gereed zijn om JA te zeggen wanneer de grote strijd losbarst. Verzamel elke kleine *bui* van de Geest die uw kant op komt en elke kleine hemelse *dauwdruppel*. Laat de kans u niet ontglippen om JA te zeggen tegen Jezus – om Zijn heerlijkheid door u te laten schijnen op andere mensen. Dit is wat bedoeld wordt met de “vroege regen” en het is nu de tijd om nat te worden.

De Opwekkingsgeneratie

Nu is het de tijd om God om moed te vragen om de belofte van opwekking te bezitten.

Nu is het de tijd om Hem te smeken om uw droge ogen te genezen met de helende zalf van hemelse tranen.

Nu is het de tijd om toe te geven aan het onbedwingbare verlangen naar gerechtigheid dat God in eenieder van ons gelegd heeft.

Nu is het de tijd voor de kerk en de individuele christen om in de “binnenkamer” te gaan en uit te zien naar en samen te bidden voor de uitstorting van de Geest van Pinksteren.

Nu is het de tijd om te bidden voor een hart vol medelijden dat verlangt naar de verlossing van zielen en vol liefde klopt voor de medebroeders en -zusters – ook voor hen met wie wij het vaak oneens zijn, omdat ze “moeilijke mensen” zijn.

Nu is het de tijd om Christus te verkiezen boven cultuur en te geloven dat de boodschap van de derde engel de kracht in zich heeft om elk racistisch vooroordeel te overwinnen en ons tot één volk te maken.

Nu is het de tijd om te geloven dat uitgedroogde beenderen kunnen herleven en dat bij God alle dingen mogelijk zijn.

Nu is het de tijd om meer van God te houden, dan van onszelf.

Nu is het de tijd voor opwekking!

Nu is het de tijd om God om moed te vragen om de belofte van opwekking te bezitten.

Opwekkingsgeneratie

Er zijn geen sluipwegen naar opwekking. Cassie Bernalls JA betekende haar dood. Maar de kogels op de 20^e april 1999

Breng Gods Heerlijkheid Terug

hebben haar leven niet beëindigd. Cassie stierf lang voor die 20^e april, toen zij, nadat zij voor korte tijd zich in de donkere wereld van het occulte had begeven, JA had gezegd tegen Jezus Christus als Heer van haar leven. *Die* dood – de dood van de eigen ik – kwam eerst. En daardoor ontving ze de gave van het eeuwige leven, die geen enkele kogel haar kon ontnemen.

Van de meesten van ons zal geen martelarendood worden gevraagd. Op dit moment hebben we de grotere taak om te *leven* voor Christus, wat betekent dat wij *dagelijks sterven* van eigengerechtigheid, zelfverheffing, zelfgenoegzaamheid, zelfzucht en eigen liefde. Als we echt lid willen zijn van de opwekkingsgeneratie, die laatste groep van mensen op aarde die “de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren” (Openbaring 14:12, NBG51), dan zal ons antwoord aan God JA zijn en die JA zal de hemel in beroering brengen en de hele aarde door Zijn lichtglans verlichten! (Openbaring 18:1)

Word wakker!

Herinnert u zich dat Jezus zijn discipelen zei dat Hij naar Bethanië ging om Zijn vriend Lazarus op te wekken? De discipelen, langzaam van begrip zoals gewoonlijk, dachten dat Jezus bedoelde dat Lazarus sliep, wat juist goed was voor zijn herstel. Toen zei Jezus hen ronduit: “Lazarus is gestorven” (Johannes 11:14).

Dat bericht moet hen uit hun evenwicht hebben gebracht. De vriend van hun Heer was dood – er was geen hoop meer. Maar het goede nieuws was dat Jezus hem “wakker zou maken.”

Mijn vrienden, Jezus komt om Zijn vrienden wakker te maken. Ik bedoel niet Zijn wederkomst op de wolken wanneer Hij zal zeggen tegen hen die slapen in het stof:

“Ontwaakt.” Ik heb het niet over de letterlijke opstanding der doden, waarover geschreven staat: “Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan” (1 Tessalonicenzen 4:16). Ik heb het hier over de *geestelijke* opstanding van de kerk, die vlak voor de lichamelijke opstanding zal plaatsvinden.

Jezus komt éerst door de uitstorting van de Heilige Geest om Zijn in slaap gevallen heiligen op te wekken tot actie, zodat zij de weg van de Heer kunnen voorbereiden! Als u een van die slaapkoppen bent, “wordt wakker”! Uw Vader roept U! Kunt u Zijn roep niet horen? We moeten Zijn stem, die ons roept tot opwekking, horen, anders zullen wij die stem niet horen op de opstandingdag!

De door Satan veroorzaakte slaperigheid van nalatigheid en druk bezig zijn met andere dingen heeft ons in een houtgreep. Het is als de betoverende slaperigheid in John Bunyans klassieker *Eens Pilgrims Reize* die over Christen en Hoop kwam, toen zij het betoverde land betraden, niet ver van de hemelse stad. De twee vermoeide reizigers waren zo dicht bij hun einddoel – aan de grens van het beloofde land! Maar in die plezierige plaats waar het weer altijd zacht en warm was, was het gevaar om in slaap te vallen en als gevolg daarvan beroofd of ontvoerd te worden, heel groot.

Ook wij zijn bijna thuis. Alles wijst erop dat de grote strijd ten einde loopt en net als Christen en Hoop, *worden we zo slaperig*! Maar Jezus komt om ons “wakker te maken.” Misschien hebt u Zijn stem gehoord op de bladzijden van dit boek. Ik bid dat dit het geval is, want dat is de enige reden waarom ik het geschreven heb. Hij roept u bij uw naam. Ga meteen naar Hem toe en neem bezit van de belofte.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Ik zal dit boek beëindigen met een gebed uit mijn boek *Als mijn volk bidt*. Het drukt het verlangen uit van het hart van elk kind van God, dat op zoek is naar opwekking en uitschreeuwt:

“Ga mij niet voorbij, o Heiland! Ga mij niet voorbij!
Wijl Gij and'ren zegent, Heiland, *zegen nu ook mij!*”

Als dit ook uw roep tot de Vader is, ga dan samen met mij in gebed:

O God, ik heb Uw goedheid geproefd en het heeft mij verzadigd, maar ook verlangend gemaakt naar meer.

Ik ben mij er pijnlijk van bewust dat ik meer genade nodig heb.

Ik schaam mij voor mijn gebrek aan verlangen.

O God, Drie-enige God, ik wil U. Ik wil worden vervuld met verlangen naar U. Ik wil dat U mij nog meer dorstig maakt naar U.

Ik bid U, laat mij Uw heerlijkheid zien zodat ik U echt mag kennen. Begin in genade een nieuw werk van liefde in mij.

Zeg tot mijn ziel: “Ontwaak, mijn geliefde, mijn schoonheid, en kom bij Mij.”

Geef mij dan Uw genade om op te staan en U te volgen vanaf deze mistige vlakten, waar ik zo lang op gedwaald heb.

*In Jezus naam. Amen.*¹⁰

HEER, Breng Uw heerlijkheid terug!

1. Hanna Rosin, *Columbine Miracle: A Matter of Belief; The Last Words of Littleton Victim Cassie Bernall Test A Survivor's Faith—and Charity*, The Washington Post, Thursday, October 14, 1999, p. C01. Accessed on the Internet: www.washingtonpost.com.

De Opwekkingsgeneratie

2. Ik ken de bron van deze aanhaling niet. Ik scheef het op het schutblad van mijn bijbel, maar heb de referentie er niet bij gezet.
3. Doug Tegner, *Revival Streams in a Cultural Desert*, *Pray!* Magazine, no. 8, 1998, p.15.
4. A.W. Tozer, *The Pursuit of God*, (Camp Hill, Penn.: Christian Publications, Inc., 1982), p.69, 70.
5. Ellen G. White, *Evangelism*, p. 700, nadruk toegevoegd.
6. Ellen G. White, *De Grote Strijd*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1975, p.430.
7. Ellen G. White, *Review and Herald*, March 19, 1895.
8. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 7, p.984.
9. Ellen G. White, *Van Jeruzalem tot Rome*, Uitgeverij Veritas, Den Haag, 1977, p.39.
10. A.W. Tozer, *The Pursuit of God*, (Camp Hill, Penn.: Christian Publications, Inc., 1982), 20: geciteerd in *If My People Pray*, Randy Maxwell (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1995), p.36

Een Laatste Gedachte

In ben moe. De laatste plaats waar ik wil zijn, is zitten in deze stoel, starend naar mijn beeldscherm en deze woorden typend. Ik ben mentaal, lichamelijk en geestelijk uitgeput. In feite is het heel verleidelijk om zo neer te ploffen in mijn grote waterbed, die ik door de open deur van de slaapkamer kan zien. Ik schrijf over opwekking en alles waar ik aan kan denken op dit moment, is slapen.

Kent u dat? Natuurlijk. Dit is het “echte leven.” U voelt zich maar al te vaak net zo moe als ik, hè? Ik denk dat uw antwoord JA is, want dat is precies hoe ik me voel. Ik denk niet dat de situatie in ons huis zo veel anders is als in de meeste huizen in dit nieuwe millennium.

Ik wil dit boek niet beëindigen zonder iets te zeggen tegen u allen, die net als ik opwekking willen, maar het moeilijk vinden om voldoende slaap te krijgen. Ik wil dat u weet dat ik een realist ben. Ik loop niet met mijn hoofd in de wolken. Ik worstel met dezelfde dingen als u.

Als u nog nooit een gebedsweekend hebt meegemaakt, dan kan ik u vertellen dat het een wonderlijke ervaring is. Het is een tijd van aanbidding, lofprijzing, gebed en het zoeken van Gods aangezicht ten behoeve van opwekking. De muziek is goed, de kameraadschap warm, de gebedssessies zijn intens en verheffend. Aan het einde van zulke weekenden waarschuw ik de bezoekers altijd dat gebedsweekenden niet de realiteit zijn. Ik zeg zoiets als: “Nu bent u helemaal opgepept, uitgedaagd en erg gemotiveerd om uw gebedsleven te veranderen. Maar bedenk, maandagmorgen komt eraan. Op dinsdagmiddag en donderdagavond wacht uw normale werk op u. En wanneer u zover bent, dan hebt u geen vrienden om u heen, of deze goede muziek om u te helpen om bij uw nieuwe voornemens te blijven.”

Dit boek, dat uw hart heeft geraakt, is ook niet de realiteit. De nieuwe voornemens die u gemaakt hebt, zullen gauw worden ingehaald door het “echte leven.”

Het leven gaat snel en is hopeloos druk. We leven ons leven in fragmenten. Grote gebeurtenissen komen en gaan met de snelheid van een muisklik op uw computer. Diploma-uitreikingen, voetbaltrainingen, beugels, zakenreizen, doktersbezoeken, autopech, boodschappen doen, bibliotheekboeken, waarvan de uitleentermijn allang verstreken is, sabbatschool voorbereiding, kinderen brengen en halen, klaarmaken van lunchpakketten, de hond naar de dierenarts brengen, artikelen die u nog moet schrijven, pianolessen, onverwachte logees, onverwachte ziekte, nieuwe baan, etc., etc. De aanslag op onze tijd is zwaar en rust is een fantasie.

Toen ik mederedacteur was van *Parent Talk* magazine, kreeg ik het volgende e-mailbericht van iemand die een

Breng Gods Heerlijkheid Terug

artikel voor mij aan te schrijven was. Het geeft een goede indruk van hoe ons dagelijks leven eruit ziet.

Ik heb het onnoemelijk druk. Vanavond is de eerste avond na lange tijd dat ik tijd heb om mijn mailtjes te bekijken. Er waren twee sterfgevallen in de familie, diploma-uitreikingen van de kinderen, grote veranderingen op mijn werk, bruiloften die ik moest bijwonen en een korte ziekte (mijn lichaam wilde mij blijkbaar iets vertellen), ik ben de hele dag aan het vergaderen met verschillende mensen en ik moest twee werkvergaderingen leiden, die al maanden geleden gepland waren. Ik heb een artikel geschreven dat wel 1.000 woorden te lang was. Mijn schoonzoon heeft het voor mij ingekort en ik zal je het eindresultaat dit weekend nog faxen en je ook een kopie via de post sturen. Hoe snel moet je de foto hebben? (ik schaam me dat ik mezelf van mijn slechtste kant laat kennen!). Ik heb gewoonweg nog geen tijd gehad om naar de fotograaf te gaan.

Ik vertrek komende woensdag naar Maryland, maar daarvoor moet ik nog naar een paar klanten toe. Ik help mijn neef verhuizen naar zijn nieuwe campus in Howard en daarna moet ik zijn auto er ook nog naar toe rijden. Ik ben op 8 juli terug in San Fransisco.

Als je de foto echt eerder nodig hebt, dan zal ik alles doen om je die aan te leveren, ook al moet ik de foto in Maryland laten maken.

Als je nog met mij wil praten, dan is mijn privé-telefoon: ..., mijn nummer op het werk: ... het nummer van mijn pieper: ..., mijn privé fax: ..., mijn fax op het werk: ... Je mag mij op elk tijdstip bellen. Gewoonlijk vertrek ik 's

morgens tussen 6.00 en 6.30 van huis en ben ik weer thuis te bereiken tussen 21.00 en 24.00, afhankelijk van de dag en welke vergadering ik na mijn werk heb.

Ik weet dat ik een workaholic ben en onmatig leef, maar ik heb lang geleden het besluit genomen dat ik liever verslijt dan dat ik vastroest.

Die laatste zin is sterk, hè? “Ik verslijt liever dan dat ik vastroest.” Hoe je het ook bekijkt, je gaat eraan! En weet u, “eraan gaan” is precies waar Satan ons wil hebben. Het volgende verhaal heeft een tijdje over het Internet gecirculeerd. Ik weet niet wie de schrijver is, maar hij heeft zijn punt wel gemaakt, vind ik.

Satan organiseerde een wereldtop. In zijn openingstoespraak tegen zijn boze engelen, zei hij: “We kunnen niet voorkomen dat christenen naar de kerk gaan. We kunnen niet voorkomen dat ze hun Bijbel lezen en de waarheid kennen. We kunnen zelfs niet voorkomen dat ze er conservatieve ideeën op nahouden. Maar we kunnen iets anders doen. We kunnen verhinderen dat zijn een intieme, betekenisvolle relatie met Christus opbouwen. Als zij dat eenmaal hebben, dan hebben we geen macht meer over hen. Daarom, laat ze naar de kerk gaan. Laat ze hun conservatieve levensstijlen aanhangen, maar laten we hun tijd stelen, zodat ze geen ervaringen met Jezus hebben.

Engelen, dit is wat ik wil dat jullie doen: Leid hen af, zodat ze geen gemeenschap met hun Verlosser aangaan en gedurende de dag met Hem in verbinding staan.”

“Maar hoe moeten we dat doen?” schreeuwden de engelen.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

“Houd hen bezig met de niet-essentiële dingen van het leven en zoek naar manieren om hun gedachten te vangen,” antwoordde hij.

Verleid hen om uit te geven, uit te geven en nog eens uit te geven en laat hen daarna lenen, lenen, lenen. Overtuig hun vrouwen om buitenshuis te gaan werken en hun mannen om zes of zeven dagen per week te werken voor 10 tot 12 uren per dag, zodat ze zich hun levensstijl kunnen blijven veroorloven. Verhinder dat zij tijd besteden aan hun kinderen. Als hun gezin uit elkaar begint te vallen, zal hun huis spoedig geen rustplaats meer voor ze zijn.

Bombardeer hun gedachten met lawaai, zodat ze de stille stem van God niet kunnen horen. Verleid hen om de radio of de cassette recorder aan te hebben als ze autorijden, om de TV, de videorecorder of muziek-cd's constant aan te hebben staan als ze in huis zijn. Zorg ervoor dat in elke winkel en winkelstraat en in elk restaurant op aarde muziek aan staat. Dit zal hun gedachten blokkeren en de relatie met Christus verbreken.

Zorg ervoor dat er altijd stapels tijdschriften en kranten op hun tafels liggen. Vul hun verstand met 24-uurs nieuwsuitzendingen. Zorg ervoor dat zelfs als ze autorijden, hun aandacht wordt getrokken naar reclameborden langs de weg. Overspoel hun inbox met spam, prijsvragen, online winkelaanbiedingen en elke soort nieuwsbrief en aanbieding van reclamemonsters en diensten en valse hoop die jullie je maar kunnen bedenken.

Zelf als ze erop uitgaan om zich te ontspannen, moeten jullie ervoor zorgen dat ze overdrijven. Laat hen vermoeid, overgestimuleerd naar huis terugkeren, zodat ze de volgende dag moe naar hun werk gaan. Laat hen geen rustige

natuurwandelingen maken. Stuur ze naar pretparken, sportevenementen, concerten en filmvoorstellingen. En als ze in hun kerkdiensten bij elkaar komen, laat hen dan lekker roddelen en over onbenullige dingen praten, zodat ze met een verstoord gemoed en vol innerlijke onrust de kerk weer verlaten.

Laat hen participeren in evangelisatiecampagnes, maar vul hun leven met zoveel goede doelen dat ze geen tijd hebben om eerst de kracht van God te zoeken, zodat ze in hun eigen kracht werken, hun gezondheid in gevaar brengen en hun gezinnen verwaarlozen voor goede daden.”

Het was een geweldig goede bijeenkomst. En de boze engelen begonnen vol ijver aan hun nieuwe opdracht om christenen overal druk, druk, druk te laten zijn en van hot naar her te laten rennen.

Het is maar een verhaal, maar de feiten zijn maar al te waar. In haar boek *Education* merkt Ellen White op:

“Een intensiteit als nooit tevoren neemt bezit van de wereld. In amusement, in de zakenwereld, in de strijd om macht, in de strijd om het bestaan is er een verschrikkelijke machtsstrijd gaande, die bezitneemt van lichaam, verstand en ziel. Te midden van deze gekmakende tredmolen is God aan het woord.”¹

Drukke en vermoeidheid zijn een van de grootste uitdagingen waar de Opwekkingsgeneratie voor staat in deze laatste uren van de aardse geschiedenis. God spreekt, maar kunnen we Hem horen? **Hoe kan ik opwekking ervaren als het enige waar ik naar verlang is het nemen van een dut?**

Breng Gods Heerlijkheid Terug

Laat me drie dingen voorstellen, die ons allemaal wellicht kunnen helpen.

1. Ga slapen

Niet lang geleden hebben onderzoeken uitgewezen dat miljoenen Amerikanen (in Nederland is het niet anders!) aan een enorm slaapgebrek lijden. Maar velen van u hebben geen onderzoek nodig om u dat te vertellen, hè? Veertig procent van de volwassen zegt dat zij gedurende de dag zoveel slaap hebben dat het hun dagelijkse activiteiten beïnvloed.² Waarschijnlijk bent u zelf één van hen.

Misschien bent u net als mijn vrouw. Zij is in de weer vanaf het moment dat haar voet de grond raakt als ze uit bed stapt tot het moment dat haar hoofd het kussen raakt (gewoonlijk rondom middernacht!). Ze is druk in de weer met van alles en nog wat en gunt zichzelf geen tijd om te stoppen. Maar het moment dat haar hoofd het kussen raakt, is ze weg. Wanneer u zo moe bent, is het bijna onmogelijk om een betekenisvolle “stille tijd” te hebben in gebed met God en Zijn woord. Na dertig seconden beginnen de woordenzichsamentevogeenenvoordatuererginhebt,bentu in slaaaa...

Volg het voorbeeld van Elia en ga gewoon slapen. Na de grote dag op de berg Karmel – bidden om vuur en regen van de hemel, het doden van de Baalprofeten en harder rennen dan de strijdswagen van Achab, helemaal naar Jizreel – ontving Elia het bericht dat Izebel een prijs op zijn hoofd had gezet.

Hij rende toen een dagreis ver de woestijn in om aan de koningin te ontkomen. Daar liet hij zich vermoeid en gedeprimeerd neervallen en deze machtige profeet van God

smeekte te mogen sterven en “viel onder de bremstruik in slaap” (1 Koningen 19:4,5).

Lees het verhaal eens door en u zult ontdekken dat God hem niet gestraft heeft voor zijn neerslachtigheid of zijn gebed om te mogen sterven. Hij wist dat Elia rust en nieuwe kracht nodig had. Zo ook met ons. Begin op uw slaapgewoonten te letten. Begin met op vaste tijden op te staan en naar bed te gaan, ook in de weekenden. Geef uzelf toestemming om u neer te leggen en rust te nemen. Het is in orde, ga uw gang, pak dat dutje. Plan het in. Zet uw wekker en ga voor die slaap, die u zo hard nodig hebt. Beloof alleen dat u daarna, als u wakker bent, niet meteen doorgaat naar de volgende taak op uw werkdag, maar dat u een periode in stilte zult doorbrengen met uw God. Wanneer u zo weer verkwikt en fit bent, zullen uw verstand en uw geest opmerkzaam zijn op de stem van God, die tot u spreekt.

2. Leer “Nee” te zeggen

Dit is een moeilijke voor mij, maar toen ik vorig jaar 40 werd, vertelde mijn vrouw mij dat de tijd gekomen was dat ik vaker Nee mocht zeggen. (Ze raadde mij aan om het eerst voor de spiegel te oefenen!) Ik stel niet voor dat u meteen al uw kerkverplichtingen naast u neerlegt, maar ik dring er bij u op aan om selectiever te worden. Hoe veel dingen die u op dit moment doet, doet u omdat u bang bent om anderen teleur te stellen of uit angst om ‘niet meer nodig te zijn’? Hoeveel van uw huidige activiteiten haat u heimelijk? Bid om inzicht – die geestelijke vaardigheid om te kiezen wat het beste is en niet wat alleen maar goed is. Nee zeggen, is een effectieve manier om uw leven te onstoppen. U zult meer tijd overhouden om u te onthaasten, om alleen te zijn en uw

Breng Gods Heerlijkheid Terug

overbelaste hart voor God uit te storten en aan Hem te bekennen dat U die innerlijke verkwikking hard nodig hebt.

3. Wees stil

Ik kan het niet genoeg zeggen. *Stil zijn, is absoluut noodzakelijk als we diepte willen toevoegen aan ons geestelijk leven.* In zijn boek *Intimiteit met de Almachtige*, schrijft Charles Swindoll: “Lawaai en woorden en jachtige, hectische tijdschema’s stompen ons af en sluiten onze oren voor Zijn stille, zachte stem en maken ons gevoelloos voor Zijn aanraking.”³

Afgelopen zomer is ons gezin een paar uren in het Zion National Park in Utah geweest. We verwonderden ons met oohs en aahs over de machtige rotsformaties die boven onze hoofden uittorenden. Maar wat de meeste indruk heeft gemaakt was de stilte in combinatie met het zien van het natuurspektakel. We voelden ons in de geweldige nabijheid van God. Daarna kwamen we na drie uur rijden aan in Las Vegas. Wat een contrast! Te midden van de orgie van lawaai, plezierzoekers en overstimulering van de zintuigen was het niet moeilijk te ondervinden hoe moeilijk het was om daar God stille stem te horen.

U kunt het lawaai in de wereld om u heen niet beheersen, maar u kunt wel de volumeknop in uzelf wat lager zetten. Maak tijd voor stilte in uw leven. Trek de stekker van de telefoon eruit (of zet uw mobiel uit). Druk de TV, radio en Cd-speler uit en breng elke dag enige tijd in stilte door. Ik zal u niet voor de gek houden. Dit zal in het begin heel moeilijk voor u zijn. Toen ik dit boek schreef, waren er tijden dat ik alleen was in de woonkamer, maar toch de wasmachine op de achtergrond kon horen en de muziek van mijn kinderen kon horen spelen.

Het is moeilijk alle geluid weg te filteren. Maar we moeten het proberen, omdat intimiteit met God het best wordt ervaren in de stilte, waar er zo weinig mogelijk afleiding is, zodat we ons met al onze aandacht kunnen richten op Hem.

Ik weet dat slimme voorbeelden over hoe druk we het hebben ons niet zullen veranderen. Maar de illustratie over Satans topconferentie heeft me wel geraakt en overtuigd. Maar na een glimlach en een beamende knik, berg ik het ergens in mijn gedachten op en ga ik door met mijn noodgang door het leven. Dus, ik vraag u niet om uw gewoonten te veranderen – alleen God kan dat voor u doen (Hij is de God van het onmogelijke, weet u nog?). Als we maar een paar babystapjes zouden willen doen en onze drukke tijdschema's aan God zouden willen voorleggen. Hij zal ons wijzen hoe wij aan de poel van oververmoeidheid, die onze relatie met Hem in de weg staat, kunnen ontkomen.

De persoon die u vanuit de spiegel aanstaart, is degene die gebed en opwekking nodig heeft. Ga even rusten en begin dan aan de reis ... op uw knieën.

-
1. Ellen G. White, *Education*, p.260.
 2. *How Sleepy Are You?* 1999 U.S. Sleep Survey Shows Disturbing Trends in Daytime Sleepiness,"
www.sleepfoundation.org/PressArchives/lead.html
 3. Charles Swindoll, *Intimacy with the Almighty*, (Dallas, Tex.: Word Publishing, Inc., 1996), p.38, 39.

Studiegids

Studievragen bij: Bijna Middernacht

1. Als de wederkomst van Christus wordt voorgesteld met 'middernacht', wat wijst *uw* klok dan aan als die moet aangeven hoe gereed u bent om Hem te ontmoeten?
2. Als u in een groep bent, bespreek de antwoorden en laat eenieder aangeven waarom hij/zij dat tijdstip heeft gekozen.
3. Welke woorden en welke beelden komen in u op als we het hebben over opwekking? Schrijf ze op.
4. Vergelijk uw antwoord met de uitspraak van James Burns die zegt: "Een opwekking is nooit populair geweest bij grote groepen in de kerk. Omdat het niets zegt over de kracht of het gemak of het succes, waar ze van houden. Het beschuldigt hen van zonde, het zegt hen dat ze dood zijn, het roept ze op om wakker te worden, om de wereld te verloochenen en Christus te volgen."
5. Wat zijn de overeenkomsten of verschillen tussen uw eigen beeld van opwekking en dat van Burns? Schrijf ze op of bespreek de antwoorden met elkaar.
6. Trek een paar minuten uit om uw reactie op Ellen White's opmerking in *Lessen uit het Leven van Alledag* te bespreken of op te schrijven: "Christus wacht met hunkerend verlangen op de openbaring van Zichzelf in Zijn gemeente. Wanneer het karakter van Christus in Zijn volk volmaakt zichtbaar is, zal Hij komen om hen op te eisen als zijn eigendom."

Breng Gods Heerlijkheid Terug

7. Lees Asafs gebed in Psalm 80:7, 18, en voeg er uw eigen gevoelens aan toe. Schrijf uw gebed op in uw gebedsdagboek. Als u in een groep bent, bid samen hardop de verzen 1-3, 7, 14, 18, 19.

Studievragen bij: Het Onontdekte Land

1. Probeer uzelf voor te stellen als een van de verspieders in Kanaän. Met wie kunt u zich het best identificeren? Met Kaleb, Jozua of een van de tien, die twijfelden. Waarom?
2. De auteur zegt dat wij al veels te lang bang zijn geweest voor de Heilige Geest. Dat wij de *ervaringen* van de Geest al zo lang hebben geassocieerd met de *uitspattingen* van ongeremde emoties, dat wij in de tegenovergestelde richting gevlucht zijn en de veilige haven hebben opgezocht van de *theoretische kennis* over de Heilige Geest. Bent u het hiermee eens of niet? Verklaar u nader.
3. Neem de tijd om de vragen die de auteur stelt op de pagina's 24-25 te beantwoorden. Bidt er eerst samen voor, schrijf uw antwoorden voor uzelf op en bespreek ze daarna in de groep.

Studievragen bij: Waar is de HEERLIJKHEID?

1. Wat zegt de uitspraak: "Laten wij vanuit Silo de ark van het verbond van de HEERE bij ons nemen" (1 Samuël. 4:3) over de betekenis van de ark voor Israël in die dagen?
2. Wat betekent het woord: "Ikabod"?
3. Waarom heeft de vrouw van Pinechas haar kind zo genoemd?
4. Zoek de tekst in 1 Samuël 3:1 op. Wat betekenen de woorden "Het woord van de HEERE was schaars in die dagen?"
5. Waarom zagen de mensen God niet meer?

6. Bespreek waarom er tegenwoordig zo'n groot gebrek aan kennis over de Bijbel is.
7. Denk na over het tempo van uw leven. Hoeveel tijd besteedt u dagelijks aan het lezen /bestuderen van de Bijbel? Is Gods woord schaars geworden in uw leven? Welke drie voorwaarden om God te kunnen zien, kunnen we terugvinden in het leven van Mozes, Jesaja en Saul?

8. Bespreek de uitspraak van C. William Fletcher: "Het is niet genoeg voor welke generatie dan ook dat de grote opwekkingen uit het verleden alleen maar worden doorverteld. De zonen en de dochters moeten zelf worden gedoopt met vuur en een sfeer van opwekking moet elke nieuwe dag aanwezig zijn totdat de Zoon des mensen komt." Is dit waar? Kijkt, naar uw mening, de kerk meer achterom dan vooruit? Bespreek de voors en tegens van uw antwoord.

9. Toen zei hun blik op de _____ richtten zagen ze niet _____, noch _____ze Zijn wil door _____ te zijn aan zijn wet. Het was voor hen niet meer dan een gewone _____. Het was niet genoeg dat de _____ en het _____ in hun midden waren. Het was niet genoeg dat de _____ offers offerden en dat het volk _____ werden genoemd. De Here

Breng Gods Heerlijkheid Terug

_____ aan de verzoeken van hen
die _____ in hun hart koesteren.

10. Bespreek de definities van opwekking op pagina 43-44. Is opwekking iets wat je persoonlijk moet ervaren? Waarom wel, waarom niet?

11. Schrijf de 7 geestelijke indicatoren op die erop wijzen dat een opwekking nodig is. Bespreek ze.

(1) _____

(2) _____

(3) _____

(4) _____

(5) _____

(6) _____

(7) _____

12. Lees de vragen die Charles Finney op bladzijde 49-50 stelt. Wat voelt u als u over deze vragen nadent? Als u alleen bent, schrijf uw antwoorden op in een dagboek. Als u in een groep bent, bespreek de verschillende antwoorden. Eindig met een gebed.

**Studievragen bij: HEERLIJKHEID van
Gebrokenheid**

1. Beschrijf het geestelijke Droge Ogen Syndroom.

2. Opwekking gaat aan ons voorbij, omdat

3. Hebt u ooit eenzelfde ervaring gehad als de schrijver, toen hij brak voor God? Hebt u zich onlangs nog zo gevoeld? In welke omstandigheden bevond u zich? Ziet u zo'n ervaring als positief of negatief?

4. Vergelijk Joel 2:28, 29 met Joel 2:12-17 en bespreek de middelen die God wil dat Zijn volk gebruikt als ze naar opwekking verlangen.

5. "Dit is waarom _____ nooit _____ is geweest bij velen in de _____. Omdat het hen niets zegt over _____ waar ze zoveel van houden, of het _____ of het _____. Het _____ hen van _____, het vertelt hen dat ze _____ zijn. Het roept hen op om _____ en de wereld te _____ en _____ te volgen." - James Burns, pagina 57,58.

Breng Gods Heerlijkheid Terug

6. Bespreek wat een Heilige Samenkomst inhoudt en hoe het zou kunnen worden opgezet in uw gemeente. Wat/ wie zou dan moeten veranderen: (A) de predikant; (B) de ouderlingen en kerkleiders; (C) de muziek; (D) de gemeenteleden.
7. Waarom houdt God van een gebroken en verbrijzeld hart (Psalm 51:19)?
8. Lees de brief van Bakht Singh, waarin hij de Amerikaanse christelijkheid beschrijft (pagina 62,63). Geeft de brief een nauwkeurige beschrijving van de hedendaagse christelijkheid weer hoewel het over Amerika gaat en geschreven is in 60'er jaren van de vorige eeuw? Is het ook een beschrijving van uw gemeente?
9. Sta even stil bij de stelling van de schrijver: "Kerken raken verdeeld door de strijd om de macht, predikanten raken verstrikt in illegale financiële praktijken, rassenvooroordelen houden leden uit elkaar, eindeloze strijd over posities, functies en controle. Het lijkt erop dat hoe dichter we bij de wederkomst van Jezus zijn, hoe minder Zijn volk berouw toont." Bent u het hiermee eens of niet? Verklaar.
10. Lees Markus 10:43-45 en beantwoord de volgende vragen: (1) "Staat dienstbaarheid op uw agenda?" (2) "Bent u bereid om op uw plaats te blijven en de Here grote dingen door u te laten doen, ook al lijkt niemand zich er iets van aan te trekken of het op te merken?"
11. Vergelijk de houding van Mozes, Paulus en Jezus in Exodus 32:31, 32; Romeinen 9:2, 3, en Filippenzen 2:6-8 met uw eigen opstelling. Hoe bereid bent u om uw "rechten" op te geven voor het welzijn van uw broeder of zuster?

12. Bespreek de theorie van de “Wasbekken Theologie.” Zou dit werken in uw gemeente? Kunt u omstandigheden in uw gemeente benoemen die voordeel zouden kunnen hebben bij een dergelijke houding van nederigheid tegenover en aanvaarding van elkaar?
13. Lees het gedicht van Wilbur Rees op pagina 70. Hoeveel van uzelf ziet u in dit gedicht? Bidt dat God u inzicht geeft in hoe u werkelijk bent.

Studievragen bij: De HEERLIJKHEID van Volhardend Gebed

1. Als gebed een machtig wapen is, waarom laten we het, om bij de woorden van Charles Spurgeon te blijven, roesten?
2. Wanneer is gebed “een spuwende, vloekende, zwetende, kapotte-blaren alles, met extra spierkrampen” ervaring?
3. Lees het verhaal van de invalide man bij het bad van Bethesda (Johannes 5:1-15). Ga de verzen nu een voor een na en vraag uzelf de volgende vragen: *wie, wat, wanneer, waar* en *waarom*? Sluit af met een gebed voor inzicht in wat God tegen u te zeggen heeft door middel van dit verhaal. Deel uw inzichten met de groep of schrijf ze op.
4. Deel de ervaring van toen u echt dorstig en echt hongerig was. Wat waren de omstandigheden? Hoe voelde u zich toen?
5. Wat is het goede nieuws van geestelijke dorst?
6. Waarom lopen zoveel gebedsbijeenkomsten op niets uit?
7. Zou de titel “*Wij worstelen niet!*” van toepassing kunnen zijn op u of op uw gemeente? Waarom wel en waarom niet?

Breng Gods Heerlijkheid Terug

8. Lees Lucas 11:1-13 en 18:1-8. Wat leert deze gelijkenissen u over de belangrijkheid van ernst, verlangen en nood bij het bidden?
9. Bespreek de belangrijkheid van eenheid bij opwekking. Wat betekende het dat de discipelen eendrachtig bijeenwaren op dezelfde plaats (Handelingen 2:1).
10. Waarom is het zo gemakkelijk voor christenen om elkaar af te vallen?
11. Hebben we “vaste grond” en “bewijs” voor opwekking waaraan wij onze gebeden kunnen ophangen? Wat/ welke is/ zijn dat?
12. Wanneer wordt bidden voor opwekking een marathon?

Studievragen bij: De HEERLIJKHEID van Wachten

1. Lees het gebed dat de schrijver heeft overgenomen uit zijn gebedsboek (zie pagina 98). Kunt u zich herkennen in dit gebed? Waarom en hoe?
2. Wat zijn de voordelen van vasten? Wanneer hebt u voor het laatst gevast? Wat waren de omstandigheden en wat waren de resultaten?
3. Wat is “Het Concertgebed”? Zou dit plan werken in uw gemeente of uw district?

4. Wat is een “Kamerconcertgebed”? Bid tot God dat Hij u roept om een kamerconcertgebed te beginnen met iemand die net als u begaan is met het onderwerp van opwekking in de gemeente.
5. Bespreek de mogelijkheden, voordelen, uitdagingen van een Dagelijkse gebedsactie in uw gemeente.
6. Bespreek de stelling van de schrijver: “We moeten beginnen te verwachten dat Gods invloed verder kan reiken dan de orde van dienst!” Wat bedoelt hij, denkt u? Is dit van toepassing op uw gemeente?
7. Schrijf drie redenen op waarom aanhoudend bidden belangrijk is.
(1) _____
(2) _____

Studievragen bij: De HEERLIJKHEID van Barmhartigheid

1. Bespreek de uitspraak van de schrijver: “Met heel mijn hart geloof ik dat een van de redenen waarom God onze evangelisatie-inspanningen niet kan zegenen met grotere resultaten is omdat onze liefde voor de verlorenen geprogrammeerd is.”
Wat is uw reactie op deze uitspraak? Geldt dit ook voor uw gemeente?
2. Houdt de geestelijke toestand van uw bureu u uit uw slaap?
3. “Het probleem van vele _____ is, dat zij zich _____ maken over _____ maar _____ blijven over tragedies. Zij zijn _____ over een persoonlijk

Breng Gods Heerlijkheid Terug

ongenoegen, maar hebben een gezicht als van een _____, terwijl wolven van hartstocht onze jeugd opvreten en demonen van _____ de kudde uiteenslaan” (pagina 125,126).

Hebt u dit ook zo ervaren in uw eigen gemeente?

4. Hoelang denkt u, zou het duren voordat het de buurt zou opvallen als uw kerkgebouw plotseling zou verdwijnen? Bespreek de betekenis van uw antwoord.
5. Bespreek de volgende vragen:
 - a) Hoe kunnen we zeggen dat we gereed zijn voor de wederkomst van Jezus als zo veel mensen om ons heen – met inbegrip van onze vrienden en geliefden – niet voorbereid zijn om Hem te ontmoeten?
 - b) Waarom doet dit ons zo weinig?
 - c) Geloven we echt dat Jezus terugkomt?
 - d) Geloven we echt dat er een hemel is en een tweede dood?
 - e) Geloven we echt dat zonder de reddende kennis over Christus, velen nodeloos verloren zullen gaan?
 - f) Doet het ons wel iets?
6. Lees Jesaja 58:6, 7. Wat is het vasten des Heren?
7. Wat zijn de gevolgen als we genoeg nemen met goede kerkdiensten en een gerespecteerd christendom?
8. Wat verstaat u onder “echte interesse en liefde”?

9. Wat zijn gebedswandelingen? Wat is er nodig om dit in te voeren in uw gemeente? Ziet u hierin een taak voor uzelf?
10. Bid het gebed aan het eind van het hoofdstuk. Schrijf uw gevoelens over de verlorenen op in een dagboek.

Studievragen bij: De HEERLIJKHEID van Verzoening

1. Past het onderwerp van racisme niet in een discussie over opwekking? Verklaar.
2. De schrijver zegt: “Als ons geloof ons niet uitdaagt op die gebieden waar we het diepst worden geraakt, dan is het ons van weinig nut.” Bent u het hiermee eens of niet?
3. Moet een opgewekte kerk een “racistisch verzoende kerk” zijn? Verklaar.
4. Wanneer is het overblijfsel opgehouden een “speciaal volk” te zijn in het licht van het racismevraagstuk? Geld dit ook voor Nederland, Suriname, Curaçao of Saba?
5. Hebt u eens aan een niet-Adventist of een pas gedoopt lid moeten uitleggen waarom er in Amerika en Engeland aparte conferenties zijn voor blanken en niet-blanken? Wat was hun reactie of als het nog niet voorgekomen is, wat denkt u dat hun reactie zal zijn? Hoe hebt u zich daarbij gevoeld of zou u zich voelen?
6. Wat is de hoofdzaak van ons geloof? Is het Christus of Cultuur? Hoe merk je het verschil?
7. Wat was de oorzaak van de massaslachting in Ruanda?

Breng Gods Heerlijkheid Terug

8. Bespreek de dringende oproep van de schrijver om: “In Jezus naam! We moeten leren elkaar lief te hebben en elkaar te vertrouwen, want dat alleen zal het grootste getuigenis zijn van een ware Heilige Geest opwekking in onze gelederen. Niet de doophandelingen, maar broederschap. Niet een toename in tienden, maar een toename in vertrouwen” (pagina 151).
9. Hebt u vooroordelen en houdt u vast aan negatieve stereotypen over leden van andere etnische groepen in uw gemeente, die u hinderen om een betekenisvolle relatie met hen op te bouwen? Bent u bereid deze gevoelens aan God te belijden?
10. Uit hoeveel mensen bestaat uw naaste vriendenkring? Wat zou er moeten gebeuren om vriendschap te sluiten met iemand die anders is dan u?
11. Bespreek Spencer Perkins’ uitspraak: “Christelijkheid vraagt geen kracht als de enige uitdaging bestaat uit het doen van dingen die ons gemakkelijk afgaan. Maar er is een krachtig evangelie nodig – een evangelie met moed - om ons in staat te stellen om lief te hebben over de scheidsmuren heen die we zelf hebben opgetrokken om onze eigen groep te verheffen of om onszelf te beschermen tegen onze eigen onzekerheden” (pagina 157).

Studievragen bij: De HEERLIJKHEID van het Onmogelijke

1. Bespreek G.K. Chestertons uitspraak: “Christendom is niet gewogen en te licht bevonden. Het is moeilijk bevonden en onbeproefd gelaten” (pagina 163). Wat is volgens u waar en niet waar aan deze uitspraak?
2. Vraagt u zich wel eens af hoe God Zijn karakter volledig in

ons tot uiting zal laten komen? Lijkt het u onmogelijk? Wanneer vooral hebt u dat gevoel?

3. Lees in Ezechiël 37:1-14 het verhaal over de uitgedroogde botten. Bid God om inzicht in wat Hij u door middel van dit verhaal wil vertellen. Lees daarna het gedeelte vers voor vers opnieuw en stel uzelf de volgende vragen: *Wie, Wat, Wanneer, Waar* en *Waarom*. Deel uw inzichten met de groep of schrijf ze op in uw gebedenboek. Eindig met een dankgebed voor de inzichten die u hebt opgedaan.
4. Verklaar waarom Ezechiël aarzelde. Hebt u dit ook eens meegemaakt? Deel uw ervaring met anderen.
5. Het Hebreeuwse woord voor profetie is: _____. Het betekent: _____.
6. Lees Efeziërs 4:29. Wat zou er in uw gemeente gebeuren als de geest van kritiek werd vervangen door de geest van bemoediging?
7. Waardoor kwamen de uitgedroogde botten tot leven?
 - a. _____
 - b. _____
8. Vergelijk horen en doen in het Joods denken.
9. Lees Ezechiël 33:30-32. Hoe is dit van toepassing op de kerk van vandaag?

Breng Gods Heerlijkheid Terug

10. Welke twee lessen over opwekking hebt u geleerd uit het visioen van de uitgedroogde botten?

(1) _____

(2) _____

Studievragen bij: De Opwekkingsgeneratie

1. Op welke manier is JA zeggen tegen Gods opwekking hetzelfde als Cassie Bernall's JA voordat ze doodgeschoten werd?
2. Veel mensen kijken uit naar wonderen en andere manifestaties en gevoelsuitingen. Maar waar kijkt God naar?
3. Hoe vergiftigt onze cultuur ons met vermaak en uiterlijk vertoon in de gemeente.
4. Wat was de fout van de zonen van Skevas (zie Handelingen 19:13-17)? Hoe kunnen wij voorkomen om dezelfde fout te maken?
5. Bespreek A.W. Tozer's uitspraak op de bladzijden 193-194. Bent u het met hem eens of niet? Verklaar uw mening.
6. Wat is volgens de schrijver het grootste bewijs van onvervalste opwekking? Bent u het met hem eens of niet? Verklaar.
7. Moeten we op de Spade Regen wachten? Waarom wel en waarom niet? Hoe moeten we wachtende zijn?
8. Bent u gereed om JA te zeggen tegen Gods opwekking?

Zo nee, vraag God in gebed om u de moed te geven om de stap

te nemen. Zo ja, vraag God om u te vervullen met Zijn Geest en u tot een instrument te maken voor opwekking in uw huis, gemeente en woonomgeving.

9. Lees het gebed aan het eind van dit hoofdstuk en vertel in eigen woorden over uw gevoelens voor God.

Studievragen bij: Een Laatste Gedachte

1. Lees het e-mailbericht dat de schrijver ontving toen hij mederedacteur was van *Parent Talk* magazine. Op welke wijze geeft dit uw eigen leven weer? (pagina 204-205).
2. Neem de tijd om uw antwoord op te schrijven op de volgende vraag: “Hoe kan ik opwekking ervaren als alles wat ik wil doen, slapen is?”

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

In dit Laocicea-tijdperk van lauwwarm christendom, stijgt er een dringende roep op naar de hemel ... “Breng Gods heerlijkheid terug!”

God is iets van plan!

Over de hele wereld beginnen gelovigen te roepen tot God voor Opwekking en Hervorming – voor een terugkeren van Zijn heerlijkheid in hun levens, kerken en gemeenschappen. Bent u een van hen? Zal de spade regen weldra vallen?

Breng Gods heerlijkheid terug is een oproep tot ware godvrucht, die de kerk zo hard nodig heeft. Met hartstocht en nederigheid, neemt Randy de lezer mee op een gebedsvolle zoektocht naar zelfontdekking – een tegelijkertijd pijnlijke en spannende reis.

Door middel van pakkende illustraties en praktische “recht voor z’n raap” uitspraken, helpt de schrijver ons te begrijpen wat:

- *De zeven geestelijke aanwijzingen zijn, dat opwekking nodig is.*
- *De relatie is tussen schuldbekentenis en opwekking.*
- *Overwinnend gebed en wachten op Gods antwoorden zijn.*
- *De relatie is tussen genezing van racisme en opwekking.*
- *De grootste bewijzen zijn, dat opwekking plaatsvindt.*

WAARSCHUWING: u kunt van dit boek in de war raken, uit uw zelfgenoegzaamheid ontwaken en op uw knieën gedwongen worden – precies waar de schrijver wil waar u zult belanden! U zou kunnen ontdekken, zoals ook de schrijver is overkomen, dat opwekking niet is wat u dacht dat het was. Maar bovenal is *Breng Gods heerlijkheid terug* een oproep aan ons om te worden waar God al zo lang op wacht: een biddende generatie, een zorgzame generatie, een opwekkingsgeneratie die vastbesloten is de wereld aan te vegen met de boodschap van Gods liefde en Zijn kracht.

Inclusief studiegids!

© Promise Ministry, 2011
ISBN